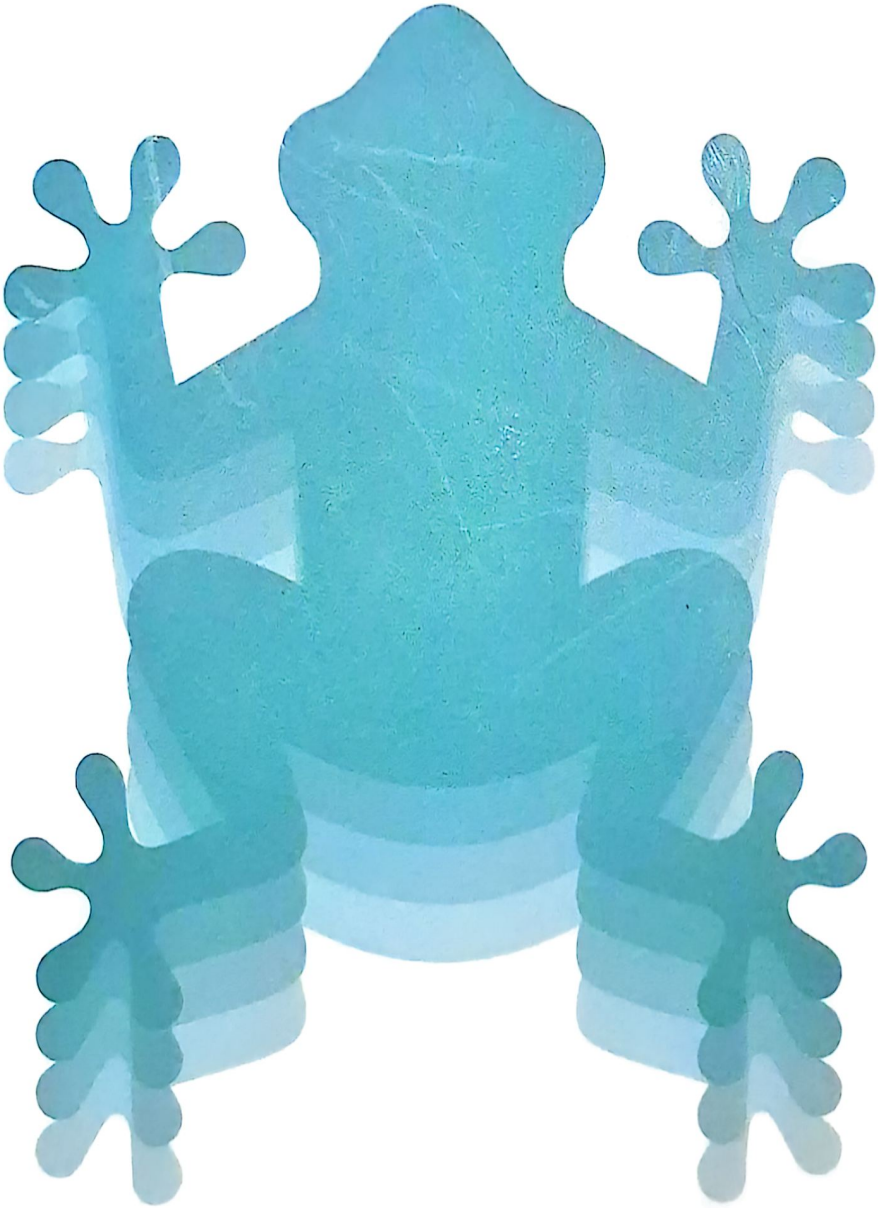
Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder

MURAKAMI

Dünya Edebiyatı
Öykü

Çeviren:
Ali Volkan Erdemir

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde, Zemberekkuşu'nun Güncesi, İmkânsızın Şarkısı, Sınırın Güneyinde–Güneşin Batısında, Sahilde Kafka, Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu, 1Q84, Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları, Koşmasaydım Yazamazdım, Uyku, Kadınsız Erkekler, Sputnik Sevgilim, Tuhaf Kütüphane, Karanlıktan Sonra, Fırın Saldırısı, Rüzgârın Şarkısını Dinle, Kumandanı Öldürmek, Doğum Günü Kızı, Mesleğim Yazarlık, Dans Dans Dans, Pinball 1973, Sadece Müzik, Birinci Tekil Şahıs, Bir Kediyi Terk Etmek, Ortadan Kaybolan Fil* ve *Şehir ve Belirsiz Duvarları* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında
İmkânsızın Şarkısı
Yaban Koyununun İzinde
Sahilde Kafka
Zemberekkuşu'nun Güncesi
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu
1Q84
Koşmasaydım Yazamazdım
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları
Uyku
Kadınsız Erkekler
Sputnik Sevgilim
Tuhaf Kütüphane
Karanlıktan Sonra
Fırın Saldırısı
Rüzgârın Şarkısını Dinle
Kumandanı Öldürmek
Doğum Günü Kızı
Mesleğim Yazarlık
Dans Dans Dans
Pinball 1973
Sadece Müzik
Birinci Tekil Şahıs
Bir Kediyi Terk Etmek
Ortadan Kaybolan Fil
Şehir ve Belirsiz Duvarları

TANRI'NIN BÜTÜN ÇOCUKLARI DANS EDER

Orijinal adı: Kami no Kodomotachi wa Mina Odoru
© 2000 by Harukimurakami Archival Labyrinth
Yazan: Haruki Murakami
Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir
Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Yayın hakları CAA Group LTD aracılığıyla alınmıştır.
İlk kez Shinchosha Publishing Co. Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8593-18-1
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41
Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63
Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder

Haruki Murakami

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

Doğan Kitap

Çevirmenin Önsözü

İkinci Dünya Savaşı'ndan büyük bir yıkımla çıkan Japonya için 1964 yılı önemli bir dönüm noktasıydı. Bu yılda Tokyo ile Osaka arasında (yaklaşık 515 km) yer alan ve dünyadaki ilk yüksek hızlı tren olan Shinkansen hizmete sokuldu. Aynı yıl düzenlenen Tokyo Olimpiyatları ise ilk kez bir Asya ülkesinde gerçekleştiriliyordu. Böylece Japonya teknolojik ve ekonomik gücünün yanı sıra çalışma disiplinini dünyaya kabul ettiren itibarlı bir ülke olarak tekrar güçlü devletler sahnesine döndü.

1970'lerdeki büyük ekonomik gelişimi 1980'li yılların ikinci yarısından itibaren daha da arttı. Japonya borsası inanılmaz derecede yükselirken arsa fiyatları arttı ve kredi imkânları çoğaldı. Ne var ki balon ekonomisi olarak adlandırılan bu süreç 1990'lı yılların başında sona erdi. Birçok şirket iflas ederken kredi borçlarını ödeyemeyecek duruma düşen pek çok kişi de evlerinden oldu.

Ekonominin durağanlaşmasının yanı sıra 1995 yılında Japon toplumu iki büyük olayla sarsıldı.

17 Ocak 1995 tarihinde merkez üssü Kobe olan 7,3 şiddetindeki depremde on binlerce bina yıkıldı. Otoyol ve tren hat-

larının kullanılamaz hale gelmesiyle depremzedelere ulaşım gecikti, çıkan yangınların söndürülmesi zaman aldı. Altı bin dört yüz kişi yaşamını yitirdi. Büyük Hanşin Depremi olarak anılan bu deprem, Japonya'nın güvenilir ve mükemmel bir altyapıya sahip olma imajını da yıktı.

Aynı yılın 20 Mart'ında bu kez Tokyo metrosuna Aum Hakikat tarikatı tarafından sarin gazı saldırısı düzenlendi. Dünyanın yakında yok olacağına, sadece kendilerinin kurtulacağına ve kötü insanların yok edilmesi gerektiğine inanan bu tarikat, on üç kişinin ölümüne ve yüzlerce kişinin zehirlenmesine neden olurken Japonya'nın toplumsal birliktelik ve güven içinde yaşama duygusunu da zedeledi. Tarikat lideri ve önde gelenleri 2018'de idam edildi.

Japonya'nın toplumsal tarihinde kırılma noktası olan bu iki olayın Haruki Murakami'nin kişisel tarihinde de önemli bir yeri vardır.

Murakami 1991-1995 yılları arasında Japonya dışındaydı. ABD'de Princeton ve TUFTS üniversitelerinde konuk araştırmacı olarak bulunurken *Zemberek Kuşunun Güncesi*'ni kaleme alıyor, yine İngilizceden Japoncaya çeviriler yapıyordu. Yine bu yıllarda Avrupa ülkelerine seyahatler ediyordu. Ancak Büyük Hanşin Depremi ve Tokyo metrosundaki sarin gazı saldırısının ardından Japonya'ya döndü. Bu dönüşünün nedeninin hem ülkesine duyduğu vefa hem de çocukluğunu ve gençliğini geçirdiği Kobe'ye duyduğu özlem olduğu söylenmektedir.

1995 yılına dek çoğunlukla bireyin iç dünyasını odağına alan eserler veren Murakami, bu yılın ardından toplumsal konuları ele almaya başladı. Travmalara ayna tuttuğu, ilişkilerdeki kopukluğu öne çıkardığı, körü körüne inancı sorgulattı-

ğı öykü kitabı *Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder* (2000) bu dönemin ürünüdür. Bu kitaptan kimi öyküler sonraki yıllarda sinema filmi, tiyatro oyunu ve dizilere uyarlandı.

Bu kitabın öncesindeyse, sarin gazı saldırı kurbanlarının aileleri, saldırıdan kurtulan kişiler ve metro çalışanlarıyla yaptığı söyleşilerin yer aldığı *Underground* (1997) adlı toplumsal yüzleşme odaklı kitabı yayımlamıştı. Bu kitaba 1998'de Aum Hakikat tarikatının eski üyeleriyle yaptığı söyleşiler de eklenmiştir.

Ali Volkan Erdemir
18 Ocak 2025

"Liza, dün ne oldu öyle?"

"Ne olduysa oldu."

"Çok fena, çok acımasızca."

Fyodor Dostoyevski, *Ecinniler*

Radyo: ABD ordusunda çok sayıda ölü ve yaralı var. Vietkonglular tarafında da yüz on beş kişi öldürüldü.

Kadın: Adlarının anılmaması ne kadar korkunç.

Adam: Ne dedin?

Kadın: Yüz on beş gerilla öldürüldü demekle bir şey anlaşılmıyor. Onlar hakkında bir şey bilmiyoruz. Karıları var mıydı? Çocukları var mıydı? Sinemayı tiyatroya tercih ediyorlar mıydı? Hiç bilmiyoruz. Sadece yüz on beş ölü deniyor.

Jean-Luc Godard, *Çılgın Pierrot*

Kuşiro'ya UFO İndi

Beş gün boyunca tüm vaktini televizyon önünde geçirdi. Banka ve hastaneler yıkılmış, çarşıdaki dükkânlar yanmış, tren hatları ve otoyollar kapanmıştı; onların görüntülerini izledi sessizce. Kanepeye gömülmüş, dudaklarını sımsıkı kapatmış, Komura kendisine seslense de cevap vermemişti. Başını bile sallamıyor, hiçbir tepki vermiyordu. Komura karısının onu duyup duymadığını dahi bilmiyordu.

Karısı Yamaşina doğumluydu. Komura'nın bildiği kadarıyla Kobe yakınlarında tek bir tanıdığı bile yoktu. Buna rağmen sabahtan akşama dek televizyonun önünden ayrılmadı. Gördüğü kadarıyla ne bir şey yedi ne de içti. Tuvalete dahi gitmedi. Arada bir uzaktan kumandayı kullanarak kanal değiştirmekten başka hiç kımıldamadı.

Komura ekmek kızartıp yedi, yanında kahve içti, işe gitti. İşten geldiğinde karısı sabahkiyle aynı pozisyonda televizyonun önünde oturuyordu. Bunun üzerine buzdolabında bulduklarıyla basit bir yemek yapıp tek başına yedi. Uyumak için yatağa gittiğinde karısı hâlâ televizyonda gece yarısı haberlerini izliyordu. Etrafı âdeta taştan, sessiz bir duvarla çevriliydi. Komura artık ona seslenmekten vazgeçmişti.

Beşinci günün ardından, o pazar günü, her zamanki saatte işten dönüp geldiğinde karısı evi terk etmişti.

Komura, Akihabara'da uzun yıllardır hizmet veren bir ses sistemi mağazasında çalışıyordu. Hi-fi ekipmanlardan sorumluydu. Maaşına her satıştan komisyon ekleniyordu. Müşterileri arasında doktorlar, varlıklı işletmeciler, bölgenin zenginleri çoğunluktaydı. Bu işi sekiz yıla yakın süredir sürdürüyordu ve geliri en başından beri hiç de fena değildi. Ekonomi canlanmış, arsa fiyatları artmış, Japonya paraya doymuştu. Herkesin cüzdanı on bin yenlik banknotlarla tıkış tıkış doluydu ve hepsi de para harcamaya hevesli görünüyordu. Mallar en pahalılardan başlayarak sırayla satılmaya devam etti.

İnce, uzun, şık giyinen ve insanlarla iyi iletişim kuran Komura, bekârken pek çok kadınla birlikte olmuştu. Ancak yirmi altı yaşında evlendikten sonra cinsel arzusu tuhaf bir şekilde kaybolup gitmişti. Evlendikten sonraki beş yıl boyunca karısından başka kimseyle birlikte olmadı. Eline fırsat geçmediğinden değil. Geçici ilişkilere ilgi duymuyordu. Onun yerine bir an önce eve dönüp karısıyla sofrada vakit geçirerek yemek yemek, kanepede sohbet etmek, sonra yatağa geçip sevişmek istiyordu. Başka bir şey istemiyordu.

Komura evlendiğinde arkadaşları ve işyerindeki çalışma arkadaşları farklı nedenlerle bu duruma şaşırdılar çünkü Komura'nın düzgün ve aydınlık bir yüzü olmasına karşın karısı son derece sıradan görünüyordu. Sadece görünüşü değil kişiliği de sönüktü. Az konuşan, yüzünde sürekli hoşnutsuz ifade olan biriydi. Minyondu, memeleri küçüktü ve son derece sıkıcıydı.

Bunun nedenini Komura'nın kendisi de tam olarak bilmiyordu, karısıyla aynı çatı altında olunca omzundaki tüm yü-

kün kalktığını hissediyordu. Geceleri rahat uyumanın keyfini sürüyordu. Eskiden olduğu gibi tuhaf kâbuslarla uykusu bölünmüyordu. Ereksiyonunda sorun yoktu, cinsel birliktelikleri tutkuluydu. Ölüm, cinsel hastalıklar, uzayın genişliği gibi şeyleri düşünmesi de gerekmiyordu.

Karısıysa Tokyo'daki sıkışık şehir yaşamından nefret ediyor, memleketi Yamaşina'ya dönmek istiyordu. Oradaki anne babası ve iki kız kardeşini özlüyor, özlemi artınca tek başına onları ziyarete gidiyordu. Japon tarzı bir otel işleten ailesi varlıklıydı. Babası en büyük kızını çok sevdiğinden gidiş geliş masrafını memnuniyetle karşılıyordu. Komura işten döndüğünde karısı orada değildi. Bugüne dek defalarca mutfak masası üzerine "Bir süreliğine memlekete gidiyorum" yazılı bir not bırakıp gittiği olmuştu. Böylesi zamanlarda Komura hiçbir itirazda bulunmamış, şikâyet etmemişti. Karısının dönüşünü sessizce beklemişti sadece. Bir hafta on gün kadar sonra karısı keyfi yerine gelmiş halde geri dönerdi her seferinde.

Depremin üzerinden beş gün geçtikten sonraki gidişinde bıraktığı nota "Bir daha geri gelmeyeceğim" yazmıştı. Notta ayrıca bundan sonra Komura'yla birlikte yaşamak istememe nedenini de basit ve net bir şekilde açıklıyordu.

"Sorun senin bana hiçbir şey vermemen" diye yazmıştı karısı. "Daha açık söylersem, senin içinde bana verecek hiçbir şey yok. Sen iyi, nazik ve yakışıklı birisin ama seninle bir yaşam sürmek, hava kütlesiyle birlikte yaşamak gibi bir şeydi. Elbette bunun tek sorumlusu sen değilsin. Bundan sonra seni sevecek pek çok kadın çıkacaktır. Beni telefonla bile arama lütfen. Geride kalan tüm eşyalarımı atarsan sevinirim."

Böyle yazmış olsa da geride pek bir şey bırakmamıştı. Kıyafetleri, ayakkabıları, şemsiyesi, kahve makinesi, saç kurutma makinesi; hiçbirini bırakmamıştı. Komura işe gittiğinde karısı kargo şirketini çağırıp eşyalarını göndermiş olmalıydı. CD rafından Beatles ve Bill Evans'ın albümleri eksilmişti, oysaki Komura bu albümleri bekârlık günlerinden beri topluyordu.

Ertesi gün Yamaşina'daki ailesinin evini aradı. Telefona annesi çıktı. "Kızım seninle konuşmak istemiyor" dedi. Konuşmasında Komura'ya karşı biraz mahcubiyet hissediliyordu. Boşanma belgesini daha sonra postayla göndereceklerini, belgeye mührünü basarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde geri göndermesini istedi.

"Mümkün olduğunca hızlı diyorsunuz ama bu çok önemli bir karar, biraz düşünmeme izin verin lütfen" dedi Komura.

"Ne kadar düşünürsen düşün, bir şey değişmeyecek" dedi kayınvalidesi.

Öyle olmalı, diye düşündü Komura. Ne kadar beklese de ne kadar düşünse de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu kadarını o da anlamıştı.

Boşanma belgesine mührünü basıp geri gönderdikten sonra bir hafta ücretli izne ayrıldı Komura. Amiri durumdan haberdardı ve şubat ayında fazla iş olmadığından itiraz etmeden izin verdi. Yüzünde Komura'ya bir şey demek ister gibi bir ifade vardı ama söylemedi.

"İzin aldığınızı duydum, ne yapacaksınız izninizde?" diye sordu öğle arasında yanına gelen meslektaşı Suzuki.

"Hımm, emin değilim."

Suzuki, Komura'dan üç yaş gençti, bekârdı. Minyondu, saçları kısa kesimdi. Metal çerçeveli, yuvarlak camlı gözlük

takıyordu. Az konuşan, burnundan kıl aldırmayan biri olduğundan pek sevilen biri değildi. Yine de sakin yaradılışlı Komura'yla iyi bir takımdılar.

"Hazır fırsatını bulmuşken, güzel bir seyahate çıksanız iyi olmaz mı?"

"Hı hı" dedi Komura.

Suzuki mendille gözlük camlarını sildi, sonra sorgularcasına Komura'nın yüzüne baktı.

"Hiç Hokkaydo'ya gittiniz mi?"

"Gitmedim" diye cevapladı Komura.

"Gitme niyetiniz var mı?"

"Neden soruyorsunuz?"

Suzuki gözlerini kıstı, boğazını temizledi. "Aslına bakarsanız, Kuşiro'ya göndermek istediğim küçük bir paket var, eğer siz götürebilirseniz ne iyi olur. Bunu yaparsanız size minnettar kalırım ve gidiş geliş uçak biletinizi memnuniyetle karşılarım. Orada kalacağınız yeri de ben ayarlarım."

"Küçük bir paket mi?"

"Şu kadar bir şey" dedi Suzuki, iki elinin parmaklarıyla on santimetrelik bir şekil yaparak. "Ağır değil."

"İşle ilgili bir şey mi?"

Suzuki hayır anlamında salladı başını. "İşle hiçbir ilgisi yok. Yüzde yüz kişisel bir şey. Özensiz, kabaca taşınmasını istemiyorum, bu yüzden de posta ya da kargo ile göndermek istemiyorum, mümkün olursa tanıdık biri tarafından taşınsın istiyorum. Aslında kendim götürsem daha iyi olur ama Hokkaydo'ya gidecek vaktim yok."

"Önemli bir şey mi?"

Suzuki kapalı dudaklarını hafifçe araladı, sonra başını evet anlamında salladı. "Ama kırılacak ya da tehlikeli bir şey değil,

endişe etmenize gerek yok. Normal bir şekilde taşımanız yeterli. Havalimanında X-Ray cihazından geçmeyecek bir şey değil. Size rahatsızlık verecek bir şey değil. Postayla göndermeyişimin nedeni keyfi."

Şubat ayında Hokkaydo aşırı derecede soğuk olurdu. Ama soğukmuş, sıcakmış, Komura'nın umurunda değildi.

"Peki paketi kime vereceğim?"

Komura iznini nasıl geçireceğini hiç düşünmemişti ve plan yapmak da zahmetli bir şey olacağından bu öneriyi kabul etti. Hokkaydo'ya gitmemesi için de bir neden yoktu. Suzuki hemen orada havayolu şirketine telefon açtı, iki gün sonra öğleden sonra uçuşu için Kuşiro'ya uçak bileti ayırttı.

Ertesi gün işyerinde Suzuki kahverengi paket kâğıdıyla sarılmış küçük paketi Komura'ya verdi. Komura dokununca ahşap bir kutu olduğunu anladı. Dediği gibi ağır değildi. Paketin üstü geniş, şeffaf bantla defalarca sarılmıştı. Komura paketi aldı, bir süre ona baktı. Hafifçe salladı ama ne bir şeyin hareket ettiğini hissetti ne de bir ses çıktı.

"Kız kardeşim sizi karşılamaya havalimanına gelecek. Kalacağınız yeri de ayarlayacak" dedi Suzuki. "Paketi görülecek şekilde elinizde tutarak kapıdan çıkılan yerde bekleyin lütfen. Büyük bir havalimanı olmadığı için endişe etmenize gerek yok."

Evden çıkarken emanet aldığı kutuyu yedek kalın kazağına sardı, çantasının ortasına yerleştirdi. Uçak tahmin ettiğinden çok daha kalabalıktı. Kışın ortasında bu kadar çok insan neden Tokyo'dan kalkıp da Kuşiro'ya gidiyor diye merak etti Komura.

Gazete deprem haberleriyle doluydu. Koltuğuna oturdu,

gazetenin sabah baskısını baştan sona okudu. Ölü sayısı artmaya devam ediyordu. Su ve elektrik kesintisi pek çok yerde giderilememiş, insanlar yaşadıkları evleri kaybetmişlerdi. Felaket giderek daha açık bir hal alıyordu. Ancak Komura'nın gözlerine bu detaylar tuhaf bir şekilde yavan ve derinlikten yoksun görünüyordu. Tüm sesler uzaktaydı, tekdüzeydi. Onun düzgün şekilde düşünebildiği tek şey, kendisinden giderek uzaklaşan karısıydı.

Depremle ilgili makaleleri gözüyle otomatik bir şekilde takip etti, arada bir karısını düşündü, sonra yine gazeteyi okumaya döndü. Karısını düşünmekten ve harfleri takip etmekten yorulunca gözlerini kapatıp hafif bir uykuya daldı. Uyanınca yine karısı geldi aklına. Acaba karısı neden büyük bir ciddiyetle, sabahtan akşama dek, uyumayı ve yemeyi unutup deprem haberlerini takip etmişti? Orada ne görmüştü?

Aynı tarz ve renkte kaban giymiş iki genç kadın havalimanında Komura'ya seslendi. Biri açık tenli, 1,70 boyunda, kısa saçlıydı. Burnundan üst dudağına doğru kabararak çıkan bölgede kısa tüylü, toynaklı bir hayvanı andıran, tuhaf bir uzantı vardı. Bir diğeri 1,55 boylarındaydı, burnunun küçüklüğü görmezden gelinirse fena bir yüzü yoktu. Düz saçları omzuna kadar uzanıyordu. Saçlarının arasından kulakları çıkıyordu ve sağ kulakmemesinde iki ben vardı. Küpe taktığı için benleri daha da göze çarpıyordu. Her iki kadın da yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Komura'yı havalimanındaki bir kafeye götürdüler.

"Ben Keiko Suzuki" dedi uzun boylu olanı. "Ağabeyime her zaman destek olduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu arkadaşım Şimao."

"Memnun oldum" dedi Komura.

"Merhaba" dedi Şimao.

"Eşiniz yakın zamanda vefat etmiş diye duydum ağabeyimden" dedi Keiko Suzuki ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Hayır, ölmedi" diye düzeltti Komura kısa bir sessizliğin ardından.

"Ama ağabeyim geçen gün telefonda net bir şekilde söyledi. Komura'nın eşi yakın zamanda öldü, diye."

"Hayır, boşandım sadece. Bildiğim kadarıyla sağlıklı bir şekilde yaşamaya devam ediyor."

"Tuhaf. Böylesine önemli bir şeyi yanlış duymuş olamam ama."

Gerçeği yanlış yorumlamak onu incitmiş gibi bir yüz ifadesi belirdi kadının yüzünde. Komura kahvesine biraz şeker koydu, kaşıkla sessizce karıştırdı. Sonra bir yudum içti. Kahve hafif ve tatsızdı; bir varlık olarak değil bir işaret olarak oradaydı. Ne işim var benim burada, diye garipsedi durumunu Komura.

"Yanlış duymuşum demek. Başka türlüsünü düşünemiyorum" dedi Keiko Suzuki tavrını düzeltip. Sonra derin bir nefes aldı, hafifçe dudaklarını ısırdı. "Özür dilerim. Çok ayıp ettim."

"Hayır, sorun değil. İkisi benzer zaten."

Onlar sohbet ederken Şimao gülümseyerek Komura'nın yüzüne bakıyordu. Komura'dan hoşlanmış görünüyordu. Yüz ifadesi ve duruşundan bunu anladı Komura. Üçünün arasında bir süre sessizlik oldu.

"Size artık şu önemli şeyi vereyim" dedi Komura. Çantasının fermuarını açtı, emanet aldığı paketi kayak için yanına aldığı kalın kazağın arasından çıkardı. Bu paketi hiç elime alma-

dım. Oysaki kadınların beni tanıması için işaret olacaktı. Peki onlar beni nasıl tanıdı, diye düşündü Komura.

Keiko Suzuki iki elini uzatıp masanın üzerindeki paketi aldı, ifadesiz gözlerle uzunca ona baktı. Sonra ağırlığını tarttı, Komura'nın yaptığı gibi kulağının yanına götürüp hafifçe salladı. Sorun olmadığını belirtircesine gülümsedi Komura'ya, sonra kutuyu büyükçe sırt çantasının içine koydu.

"Telefon etmem gerekiyor, bana biraz izin verir misiniz?" dedi Keiko.

"Olur tabii. Buyurun" dedi Komura.

Keiko sırt çantasını omzuna attı, uzaktaki telefon kulübesine doğru yürüdü. Komura bir süre onu gözleriyle takip etti. Bedenin üst kısmı sabitmiş de sadece belden aşağısı makineymiş gibi düzgün, büyük hareketlerle ilerliyordu. Onun bu yürüyüş tarzını görünce geçmişteki bir görüntü birden, rasgele araya girmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

"Hokkaydo'ya daha önce gelmiş miydiniz?" diye sordu Şimao.

Komura hayır anlamında salladı başını.

"Çok uzak" dedi Şimao.

Komura evet anlamında salladı başını. Sonra etrafa baktı. "Ama burada böyle vakit geçirirken hiç de uzaklara gelmiş gibi hissetmiyorum. Tuhaf bir şey."

"Uçaktan dolayı. Çok hızlı çünkü" dedi Şimao. "Beden hareket etse de bilinç ona eşlik etmiyor."

"Olabilir."

"Uzaklaşmak mı istemiştiniz?"

"Sanırım."

"Karınız gittikten sonra mı?"

Komura başını sallayarak onayladı.

"Ama ne kadar uzağa giderseniz gidin kendinizden kaçamazsınız" dedi Şimao.

Masanın üzerindeki şekerliğe dalgın bir şekilde bakan Komura, bakışlarını kadına çevirdi.

"Öyle tabii. Dediğiniz gibi. Ne kadar uzağa giderseniz gidin kendinizden kaçamazsınız. Gölgeyle aynı. Hep peşinizden gelir."

"Karınızı çok seviyordunuz, değil mi?"

Komura cevap vermekten kaçındı. "Keiko Suzuki'yle arkadaşsınız değil mi?"

"Evet, ahbabız."

"Ahbap mı?"

"Karnınız acıktı mı?" diye sordu Şimao, Komura'nın sorusunu yanıtlamadan.

"Bilemedim" dedi Komura. "Hem acıkmış hem de acıkmamış gibiyim."

"Üçümüz sıcak yemek yemeye gidelim. Sıcak yemek rahatlatır insan."

Arabayı Şimao kullandı. Araba dört çekerli küçük bir Subaru'ydu. Aşınma durumuna bakılırsa iki yüz bin kilometreyi aştığına şüphe yoktu. Arka tamponda büyük bir çökme vardı. Keiko Suzuki sürücünün yan koltuğuna, Komura arkadaki dar koltuğa oturdu. Kullanması fena değildi ama arka koltukta çok gürültü vardı ve amortisör çok zayıftı. Otomatik vites değişimi rahatsız ediciydi ve klima iyi çalışmıyordu. Gözlerini kapatınca çamaşır makinesinin içindeymişçesine bir sanrıya kapılıyordu Komura.

Kuşiro'da henüz kar birikmemişti. Yolun iki tarafında kirli, çözülmüş, eski kar işlevini unutmuş sözcükler gibi yığıl-

mıştı. Bulutlar alçaktaydı, günbatımına az bir zaman kalmıştı ama etraf tümüyle kararmıştı. Rüzgâr karanlığı kesip geçerken keskin bir ses çıkarıyordu. Caddede yürüyen kimse görünmüyordu. Etraf ıssızdı, trafik lambalarına kadar donmuş görünüyordu.

Keiko Suzuki arkasına dönüp "Hokkaydo'da karın fazla yığılmadığı yer burasıdır" dedi yüksek sesle. "Sahil bölgesi olduğu gibi rüzgâr güçlüdür de, kar birazcık birikse de hemen uçar gider. Ama soğuk oldu mu da tam soğuk yapar. Kulağın donacak kadar."

"Sarhoş olup sokakta sızıp kalan insanlar donarak ölür burada" dedi Şimao.

"Bu yakınlarda ayı çıkıyor mu?" diye sordu Komura.

Keiko, Şimao'ya bakıp güldü. "Bak, ayı dedi."

Şimao da kıs kıs güldü.

"Hokkaydo hakkında pek bilgim yok" dedi Komura bahane olarak.

"Ayıyla ilgili ilginç bir hikâye vardı" dedi Keiko. "Vardı, değil mi?" dedi Şimao'ya dönüp.

"Hem de çok ilginç bir hikâye" dedi Şimao.

Sohbet burada kesildi. Ayı hikâyesini anlatmaya başlamadı. Komura da sormadı. Nihayet hedeflerine vardılar. Cadde üzerinde bir ramen restoranıydı. Arabayı otoparka park edip içeri girdiler. Komura bira içti, sıcak ramen yedi. Restoran kirli ve eskiydi, masa ve sandalyeler yıpranmıştı ama ramen çok lezzetliydi, yemeği bitirince gerçekten de rahatlamış hissetti Komura.

"Hokkaydo'da yapmak istediğin bir şey mi var?" diye sordu Keiko Suzuki. "Bir hafta buradaymışsınız diye duydum da."

Komura bir süre düşündü ama aklına yapacak bir şey gelmedi.

"Kaplıcaya ne dersin? Kaplıcada rahat vakit geçirmeye? Bu yakınlarda küçük bir tane var."

"Fena fikir değil" dedi Komura.

"Kesin seversin. İyi bir yerdir. Üstelik ayı da çıkmaz."

İki kadın yine birbirine bakıp tuhaf bir şekilde gülüştüler.

"Şey, karın hakkında soru sorabilir miyim?" dedi Keiko.

"Fark etmez."

"Seni ne zaman terk etti?"

"Deprem olduktan sonraki beşinci gün. Üzerinden iki haftadan fazla geçti."

"Gitmesinin depremle bir ilgisi var mı?"

Komura başını hayır anlamında salladı. "Yok bence."

"Ama bir yerde bir bağ var gibi geliyor" dedi Şimao başını hafifçe yana eğip.

"Sen anlamamışsındır" dedi Keiko.

"Oluyor böyle şeyler" dedi Şimao.

"Böyle şeyler mi? Neymiş onlar?" diye sordu Komura.

"Demek istediğim, benim de bir tanıdığım benzer bir şey yaşadı" dedi Keiko.

"Saeki'den mi söz ediyorsun?" diye sordu Şimao.

"Evet" dedi Keiko. "Saeki diye biri var. Kuşiro'da yaşayan, kırk yaşlarında, kuaför. Onun karısı geçen güz UFO gördü. Gece yarısı şehir dışında tek başına araba kullanıyormuş, tarlanın tam ortasına bir UFO inmiş. Öylece. *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filmindeki gibi. O olaydan bir hafta sonra kadın evi terk etti. Ailevi bir sorun yaşamıyorlarmış ama çekip gitti ve bir daha dönmedi."

"Bir daha dönmedi" dedi Şimao.

"Gitmesinin nedeni UFO muymuş?" diye sordu Komura.

"Nedeni bilinmiyor. Ama bir gün geride not da bırakmadan, ilkokula giden iki çocuğunu da terk edip bir yerlere gitti" dedi Keiko. "Gitmeden önceki bir hafta boyunca her denk geldiği kişiye o UFO'yu anlatıp durmuş. Hiç durmadan konuşmuş. UFO'nun ne kadar büyük, ne kadar güzel olduğu gibi şeylerden söz etmiş."

İkisi, anlattıklarını Komura'nın hazmetmesini beklediler.

"Karım geride bir not bıraktı" dedi Komura. "Çocuğumuz da yok."

"Sizin durumunuz Saeki'lerinkinden biraz daha iyiymiş" dedi Keiko.

"Çocuk konusu önemli tabii" deyip başıyla onayladı Şimao.

"Şimao yedi yaşındayken babası evi terk etti" diye açıklama yaptı Keiko kaşlarını çatarak. "Annesinin kız kardeşiyle kaçtı."

"Bir gün aniden" dedi Şimao gülümseyerek.

Bir an sessizlik oldu.

"Saeki'nin karısı evden kaçmamıştır belki de. UFO tarafından kaçırılmış olabilir" dedi Komura konuyu değiştirmek istercesine.

"Öyle bir olasılık da var tabii" dedi Şimao ifadesiz bir suratla. "Böyle şeyler çok duyuluyor."

"Ya da yolda yürürken bir ayı yemiştir onu" dedi Keiko. İki kadın güldü.

Restorandan çıkınca üçü birlikte yakındaki bir aşk oteline[1] gittiler. Şehir merkezinin dışında mezar taşı üreten mermer

1. *Rabu hoteru/ Love hotel*: Japonya'da çiftlerin genelde saatlik ya da gecelik kiralayarak birlikte özel vakit geçirdiği oteller. Özel temalı veya özel tasarımlı odaları olanlar da vardır. Giriş ve çıkışta resepsiyonist ya da diğer personelle doğrudan temas olmadığı için mahremiyet korunmuş olur (ç.n.).

dükkânlarının ve aşk otellerinin karşılıklı dizildiği bir cadde vardı. Şimao o otellerden birine arabayla girdi. Batı tarzı şato modelinde tuhaf bir yapıydı. Çatısında kırmızı, üçgen bir bayrak asılıydı.

Keiko resepsiyondan anahtarı aldı, asansöre binip odaya çıktılar. Pencere küçüktü ama buna karşılık yatak saçma bir şekilde büyüktü. Komura kaz tüyü ceketini çıkarıp askıya astı, tuvalete gitti. O tuvaletteyken iki kadın becerikli bir şekilde küveti sıcak suyla doldurdu, aydınlatma ve klimayı kontrol etti, televizyonu açtı, oda servisi yemek menüsünü inceledi, yatağın başucundaki elektrik düğmelerini kontrol etti, buzdolabının içine baktı.

"Bir tanıdığım işletiyor bu oteli" dedi Keiko Suzuki. "O yüzden en geniş odayı hazırladı bize. Gördüğün gibi burası bir aşk oteli ama bu seni tedirgin etmesin. Senin için sorun olmaz değil mi?"

"Sorun değil" dedi Komura.

"İstasyon yakınındaki dar, fakir iş otelinde kalmaktansa burası çok daha akıllıca olur diye düşündüm."

"Olabilir."

"Küvet sıcak suyla dolduruldu, girsen mi?"

Komura kendine dendiği gibi banyoya girdi. Küvet tek başına girmek için rahatsız edecek derecede genişti. Buraya gelenler iki kişi giriyor olmalıydı.

Banyodan çıkınca Keiko, Suzuki'nin orada olmadığını gördü. Şimao tek başına bira içip televizyon izliyordu.

"Keiko döndü. İşi varmış, kusura bakmasın dedi. Yarın sabah geleceğini söylememi istedi. Ben burada kalıp bira içebilir miyim?"

"Olur tabii" dedi Komura.

"Rahatsız etmem değil mi? Tek başına mı kalmak istersin? Yanında biri olunca huzursuz olur musun?"

"Rahatsız olmam" dedi Komura. Bira içerken saçlarını kuruladı. Şimao'yla bir süre televizyondaki programı izledi. Haberlerde deprem özel bülteni vardı. Aynı görüntüler tekrar tekrar gönderiliyordu. Yan devrilmiş binalar, dağılmış yollar, ağlayan yaşlı kadınlar, karmaşa ve bir yere varmayacak öfke. Reklam vakti gelince Şimao uzaktan kumandayı eline alıp televizyonun kapatma düğmesine bastı.

"Madem buradayız, haydi sohbet edelim."

"Olur."

"Ne konuşalım?"

"Arabada ayı hikâyesinden söz etmiştin" dedi Komura. "Ayıyla ilgili ilginç bir hikâye varmış."

"Hı hı. Ayı hikâyesi" diye onayladı Şimao.

"O hikâyeyi anlatır mısın?"

"Olur."

Şimao buzdolabından yeni bir kutu bira çıkardı, ikisinin bardağına koydu.

"Biraz cinsel içerikli bir hikâye, seni rahatsız eder mi?"

Komura hayır anlamında salladı başını.

"Bazen bu tür şeylerden rahatsız olan erkekler çıkıyor da."

"Ben onlardan değilim."

"Bu benim kişisel deneyimime dayalı bir hikâye. Biraz utanıyorum aslında."

"Dinlemek isterim."

"Peki o zaman. Senin için uygunsa."

"Uygun."

"Üç yıl kadar önceydi. İki yıllık üniversitede okuyordum. Bir erkek arkadaşım vardı. Benden bir yaş büyük bir üniversite

öğrencisiydi. Seks yaptığım ilk kişiydi. Bir gün onunla doğa yürüyüşüne çıkmıştık. Kuzeydeki uzak bir dağa."

Şimao birasından bir yudum aldı.

"Güz mevsimiydi, ayıların dağa çıktığı zaman. Ayılar kış uykusu için güz döneminde yiyecek topladıklarından çok tehlikeli olurlar. Bazen insanlara da saldırırlar. Üç gün önce bir ayı, yürüyüş yapan birine saldırmış ve onu ağır yaralamış. Bu yüzden de yöre halkı bize çan verdi. Rüzgâr çanı büyüklüğünde bir şey. Onu çın çın çalarak yürümemizi istediler. Öyle yapınca ayılar, insanın geldiğini anlayıp ortaya çıkmazmış. İstedikleri için insanlara saldırmazlarmış. Ayılar, hepçil olmakla birlikte temelde otobur olduklarından çoğunlukla insanlara saldırma nedenleri de olmazmış. Kendi bölgelerine giren bir insan olunca şaşırır, sinirlenir ve refleks olarak insanlara saldırırlarmış. Bu yüzden de çın çın diye çan sesiyle yürüyünce geri dururlarmış. Buraya kadarını anlatabildim mi?"

"Anladım."

"İkimiz dağ yolunda çın çın diye çan sesiyle yürüdük. Sonra hiç kimsenin olmadığı yerde o, *şeyi yapalım* dedi birden. Ben de karşılıksız kalmadım, olur dedim. Yoldan çıkıp insan gözünün ilişmediği çalılıkların arasına girdik. Yere naylon örtü serdik. Ama ben ayıdan korkuyordum. Seks yaparken arkamızdan bir ayının saldırıp bizi öldürmesi feci olurdu. O şekilde ölmek istemezdim. Sen ne dersin?"

Komura onunla hemfikir oldu.

"Bir elimizle çanı sallayarak seks yaptık. En baştan sona dek çın çın diye ses çıkardık çandan."

"Kim salladı çanı?"

"Sırayla salladık. Eli yorulan diğerine devretti, o yorulunca da diğerine verdi. Çok tuhaf bir şeydi. Çanı sallayarak seks

yapmak" dedi Şimao. "Şimdi bile arada bir seks yaparken o zamanı hatırlayınca kahkaha atasım geliyor."

Komura biraz güldü.

Şimao birkaç kez el çırptı. "Ah, bu iyi işte. Güldün değil mi?"

"Elbette" dedi Komura. Düşündü, en son gülmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. En son ne zaman gülmüştü acaba?

"Banyoyu kullanabilir miyim?"

"Olur."

O banyodayken Komura bir komedyenin yüksek sesle sunduğu şov programını izledi. Hiç ilginç değildi ama bunun nedeni program mı kendisi mi, karar veremedi. Bira içti, buzdolabındaki kuruyemiş paketini açıp içindekileri yedi. Şimao uzun bir süre banyoda kaldıktan sonra banyo havlusunu göğsüne dolayıp çıktı, o halde yatağa oturdu. Havluyu çıkardı, kedi gibi yorganın içine girdi. Sonra Komura'nın yüzüne baktı.

"Komura, en son ne zaman seks yaptın?"

"Geçen yıl aralık ayının sonundaydı."

"Ondan sonra yapmadın mı?"

"Yapmadım."

"Başka hiç kimseyle yapmadın mı?"

Komura gözlerini kapatıp başıyla onayladı.

"Düşünüyorum da şu an ihtiyaç duyduğun şey ruh halini değiştirip yaşamdan daha çok zevk alman" dedi Şimao. "Öyle değil mi? Yarın belki de deprem olacak. Ya da uzaylılar tarafından kaçırılabilirsin. Ayı tarafından yenebilirsin. Ne olacağını kimse bilemez."

"Kimse bilemez" diye tekrar etti Komura.

"Çın çın" dedi Şimao.

Birkaç kez birlikte olmayı deneseler de bir türlü olmadı. Komura vazgeçti. Bu durum ilk kez başına geliyordu.

"Karını mı düşündün?" diye sordu Şimao.

"Hı hı" dedi Komura. Aslında Komura'nın zihnindeki deprem görüntüleriydi. Slayt gösterisi gibi bir görüntü belirirken diğeri kayboluyor, biri beliriyor diğeri kayboluyordu. Otoyol, alevler, duman, dağ gibi moloz yığını, yoldaki çatlaklar. Ardı arkası kesilmeyen bu sessiz imgeleri bir türlü kesemedi zihninde.

Şimao kulağını Komura'nın çıplak göğsüne yaslamıştı.

"Bazen olur böyle" dedi.

"Hı hı."

"Kafana takmamalısın."

"Kafama takmıyorum" dedi Komura.

"Böyle desen de kafana takıyorsun. Erkeksin ne de olsa."

Komura sessiz kaldı.

Şimao, Komura'nın meme ucunu hafifçe sıkıştırdı. "Karının geride not bıraktığını söylemiştin değil mi?"

"Evet."

"O notta ne yazıyordu?"

"Benimle yaşamanın hava kütlesiyle yaşamakla bir olduğu yazıyordu."

"Hava kütlesi mi?" diye Şimao başını hafifçe yana eğdi, Komura'nın yüzüne baktı. "Nasıl bir şey bu acaba?"

"İçi boş bir şey bence."

"İçin boş mu yani?"

"Boş olabilir. Emin değilim. İçinin boş olması derken iç ne oluyor ki?

"Hımm, evet. Öyle sorunca, iç de neyin nesi oluyor?" dedi Şimao. "Annem somon balığının derisini çok sever, sadece de-

risi olan somon olsa ne iyi olur derdi sıklıkla. Bu yüzden iç denen şey olmasa da olur denebilir. Öyle değil mi?"

Sadece deriden oluşan somon balığını hayal etti Komura. Ama yalnızca deriden oluşan somon balığı olsaydı, onun içi deri olmayacak mıydı? Komura derin bir nefes alınca kadının kafası yükseldi sonra indi.

"İçin boş mu değil mi bilmiyorum ama bence sen harika birisin. Bu dünyada seni anlayıp senden hoşlanan pek çok kadın vardır."

"Bu da yazıyordu."

"Karının notunda mı?"

"Evet."

"Hıı" dedi Şimao sıkılmış bir ifadeyle. Sonra kulağını Komura'nın göğsüne dayadı. Küpesi gizli bir yabancı obje gibi hissediliyordu.

"Bu arada benim getirdiğim şu kutu" dedi Komura, "içinde ne var acaba?"

"Merak mı ettin?"

"Öncesinde merak etmiyordum. Ama şimdi tuhaf bir şekilde merak ediyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Biraz önceden beri."

"Birdenbire mi?"

"Aniden fark ettim, birdenbire."

"Neden birdenbire merak ettin acaba?"

Komura tavanı seyrederken düşündü biraz. "Neden acaba?"

İkisi bir süre rüzgârın uğultusuna kulak verdi. Rüzgâr Komura'nın bilmediği bir yönden geliyor ve yine onun bilmediği bir yöne doğru esip gidiyordu.

"Sanırım" dedi Şimao kısık sesle, "senin için o kutunun içinde. Bunu bilmeden buraya kadar taşıyıp geldin ve kendi elinle Keiko Suzuki'ye teslim ettin. Bir daha geri alamayacaksın."

Komura yerinde doğruldu, kadının yüzüne baktı. Küçük burnu ve kulağındaki benler. Derin sessizliğin içinde kalp atışı kuru bir ses çıkarıyordu. Öne eğilince kemikleri kütürdedi. Komura bir an için çok büyük bir şiddetin kıyısında hissetti kendini.

"Şaka yaptım" dedi Şimao, Komura'nın rengi atmış yüzüne bakarak. "Aklıma geldiği gibi konuştum. Kötü bir şakaydı. Özür dilerim. Umursama lütfen. Seni incitmek istememiştim."

Komura sakinleşti, gözlerini odada gezdirdi, sonra bir kez daha başını yastığa gömdü. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Geniş yatak deniz gibi sardı çevresini. Soğuk rüzgârın sesi duyuldu. Kalbinin şiddetli atışı kemiklerini sarstı.

"Şey, uzaklara geldiğini hissetmeye başladın mı biraz da olsa?" diye sordu Şimao.

"Çok uzaklara gelmiş gibi hissediyorum" dedi Komura dürüstçe.

Şimao, parmak uçlarını Komura'nın kalbinin üzerinde dolaştırarak tılsıma benzeyen karmaşık desenler çizdi. "Her şey daha yeni başlıyor" dedi.

Bir Ütü Manzarası

Telefon çaldığında gece yarısı on ikiydi. Cunko televizyon izliyordu. Keisuke odanın köşesinde kulağında kulaklık, gözleri yarı kapalı, başını sağa sola çevirerek elektrogitar çalıyordu. Hızlı bir pasajın alıştırması gibi görünüyordu; uzun parmakları altı telin üzerinde hızlıca hareket ediyordu. Telefonun çalışını duymadı bile. Cunko ahizeyi eline aldı.

"Uyumuş muydun?" diye sordu Miyake her zamanki boğuk sesiyle.

"Hayır, henüz yatmadım" diye yanıtladı Cunko.

"Şimdi sahildeyim de, dalgaların sürüklediği epey kütük var burada. Büyük bir tane yapabiliriz bu kez. Gelebilir misin?"

"Olur" dedi Cunko. "Üzerimi değiştirip on dakikaya geliyorum."

Cunko taytını giydi, üzerine kot pantolonunu geçirdi, balıkçı yaka kazağının üzerine geçirdiği yün paltosunun cebine sigara paketini koydu. Cüzdanını ve anahtarlığını da. Sonra Keisuke'nin sırtına hafifçe dokundu. Keisuke şaşırıp kulaklığı çıkardı.

"Sahile şenlik ateşi yakmaya gidiyorum."

"Yine mi şu Miyake denen yaşlı adam?" dedi Keisuke kaşlarını çatıp. "Şaka yapıyor olmalısın. Şubat ayındayız. Üstelik gecenin on ikisi. Bu saatte sahile gidip ateş mi yakacaksınız?"

"Sen gelme zaten. Tek başına gidip geleceğim."

Keisuke derin bir iç çekti. "Ben de geleyim. Hemen hazırlanırım, bekle biraz."

Hoparlörün düğmesini kapattı, pijamasının üzerine pantolonunu geçirdi, kazağını ve onun üzerine kaz tüyü montunu giydi. Cunko da boynuna atkısını sardı, başına yün beresini taktı.

"Ne tuhaf bir merak. Şenlik ateşi yakmanın nesi ilginç?" dedi Keisuke sahile giden yolda yürürken. Soğuk bir gece olmasına karşın rüzgâr esmiyordu. Ağzını açtığında soluğu sözcüklerin şeklini alıp donuyordu.

"Pearl Jam'in nesi ilginç? Gürültüden başka nesi var?" diye karşılık verdi Cunko.

"Pearl Jam'in dünyada on milyon hayranı var."

"Şenlik ateşi hayranları elli bin yıldan beri var dünya üzerinde."

"Evet, bunda haklısın" diye onayladı Keisuke.

"Pearl Jam sönse de şenlik ateşi yanmaya devam edecek."

"Bunda da haklısın" dedi Keisuke sağ elini cebinden çıkarıp Cunko'nun omzuna doladı. "Ama Cunko, ben elli bin yıl öncesiyle de elli bin yıl sonrasıyla da hiç ama hiç ilgilenmiyorum. Hem de hiç. Önemli olan şu an. Dünyanın ne zaman sona ereceğini bilmiyorum. O kadar ilerisi düşünülebilir mi? Önemli olan, tam da bu anda yemeğini en iyi şekilde yemek ve ayaklarının üzerinde dimdik durmak. Öyle değil mi sence de?"

Merdivenleri tırmanınca bendin üzerinde durdu, her zamanki yerde duruyordu Miyake. Sahile vurmuş çeşitli büyük-

lüklerdeki kütükleri bir yerde toplamış, dikkatli bir şekilde üst üste yığmıştı. Aralarında bir tane yuvarlak, geniş bir kütük vardı. Onu buraya kadar sürükleyip getirmesi bile başlı başına bir işti.

Ay ışığı sahil şeridini kesen sivri bir bıçağa dönüşüyordu. Dalgalar sahildeki kumları yıkıyordu usulca. Etrafta onlardan başka kimse görünmüyordu.

"Nasıl? Epey toplamışım değil mi?" dedi Miyake soluğu ağzından bembeyaz çıkarken.

"Harika" dedi Cunko.

"Bazen oluyor böyle. Geçen gün dalgalar ne kadar da şiddetliydi. Son zamanlarda denize kulak verince iyi kötü anlıyorum. Bugün iyi kütükler sürüklenip gelecek diyor bana."

"Lafı uzatmayın da hemen ısınalım. Bu soğukta insanın kıymetli testisleri büzüşüyor" dedi Keisuke.

"Biraz bekleyin. Bu işin sırası önemli çünkü. Önce iyi bir plan yapıp sonra bir sorun var mı kontrol edilir, en son ateş yakılır. Acele edersen istediğin gibi olmaz. Acele eden dilencinin eline para geçmez."

"Acele eden fahişe müşteriyi kaçırır" dedi Keisuke.

"Bu şakaları yapmak için fazla genç değil misin sen?" dedi Miyake başını sallayıp.

Kalın kütükleri ve küçük tahta parçalarını ustaca birleştirmiş, âdeta avangard bir obje gibi üst üste yığmıştı. Birkaç adım geriye atıp, şeklini detaylıca inceleyip, yerleriyle oynayıp sonra karşı tarafa geçerek izledi – bunları her zamanki gibi birkaç kez tekrarladı. Tahta parçalarının dizilişini izlerken bile alevin nasıl yükseleceğini zihninde canlanıyordu. Heykeltıraşın malzemesi olan taşı inceleyip orada saklı şeyin görüntüsünü zihninde canlandırmasıyla aynıydı.

Acele etmeden yerleştirdiği kütüklerin tamamlandığına ikna olan Miyake "İyi, böyle iyi" diye mırıldandı kendi kendine. Hazırladığı gazete kâğıdını yuvarlayıp en alta sokuşturdu, plastik çakmakla ateşi yaktı. Cunko cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koydu, kibriti çaktı. Sonra gözlerini kısarak Miyake'nin kambur sırtına ve saçları seyrelmiş başının arkasına baktı. Bu soluğun kesildiği andı; kütükler tutuşacak mıydı? Alevler güzelce büyüyüp yukarı çıkacak mıydı?

Üçü sessizce dalgaların sürükleyip getirdiği kütük yığınına bakıyordu. Gazete kâğıdı canlı bir şekilde tutuşmuş, bir süre alevler içinde kalmış, nihayetinde küçülüp, kıvrılıp, yok olup gitmişti. Bir süre hiçbir şey olmadı. Cunko, kesin yanmayacak diye düşündü. Kütükler göründüğünden daha nemli olabilirdi.

Tam vazgeçmek üzereydi ki beyaz bir duman şeridi yükselmeye başladı. Rüzgâr olmayınca duman hiç kesilmeden ip gibi gökyüzüne çıkıyordu. Ama henüz ortada alev yoktu.

Hiçbiri tek kelime etmedi. Geveze Keisuke bile ağzını kapalı tuttu, iki elini montunun cebine sokmuştu. Miyake kumun üzerine çömelmiş, Cunko ellerini göğsüne kavuşturmuş arada bir sigarasından bir nefes alıyordu.

Cunko, Jack London'ın *Ateş Yakmak* adlı romanını hatırladı. Alaska'nın karlarla kaplı iç kısımlarında tek başına yolculuk yapan bir adamın ateş yakmaya uğraşmasının hikâyesiydi. Ateş yakamazsa kesinlikle donup ölecekti. Gün batmak üzereydi. Cunko neredeyse hiç edebiyat eseri okumamıştı. Ama lise birinci sınıfın yaz tatilinde kitap yorum yarışması için verilen öyküyü defalarca okumuştu. Öykünün atmosferi tüm canlılığıyla kalmıştı aklında. Ölümün kıyısında bir adamın kalp atışı, korkusu, umudu ve hayal kırıklığını sanki kendi

hissediyormuşçasına duyumsamıştı içinde. Ancak o öykünün içinde her şeyden önemli olan *aslında* o adamın ölümü arzu ettiği gerçeğiydi. Bunu okurken anlamıştı. Nedenini tam açıklamıyordu. Ama en başından beri öyle olduğunu kavramıştı. Bu yolcu gerçekten ölmeyi arzu ediyordu. Bunun kendisi için uygun bir son olduğunu *biliyordu*. Buna rağmen var gücüyle mücadele etmek zorundaydı. Yaşamda kalmayı hedefleyip ezici rakibiyle savaşmalıydı. Cunko'yu derinlerde bir yerde sarsan şey, öykünün merkezindeki bu temel çelişkiydi.

Öğretmeni Cunko'nun düşüncesini duyunca bir kahkaha patlattı. Öykünün başkarakteri ölmek mi istiyormuş? Şaşkınlık içinde "Böylesine tuhaf bir yorumu ilk kez duyuyorum. Çok özgün bir düşünce" demişti. Sonra Cunko'nun kompozisyonundan bir parça daha okuyunca tüm sınıf güldü.

Ancak Cunko kendinden emindi. Yanılan o değil, diğerleriydi. Eğer öyle olmasa bu öykünün sonu neden bu kadar sakin ve güzeldi?

"Ateş yanmadan söndü mü yoksa Bay Miyake?" diye sordu Keisuke çekinerek.

"Sorun yok. Ateşi canlı tutacağım, sen endişelenme. Şu an parlamak için hazırlık yapıyor sadece. Duman çıkmaya devam ediyor. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, demezler mi?"

"Kan olmayan yerde çük kalkmaz demezler mi?"

"Bana baksana, böyle şeyler dışında bir şey düşünmez misin sen?" dedi Miyake şaşırmış halde.

"Sönmediğinden emin misiniz?"

"Evet, eminim. Her an parlayıp yanacak."

"Nerede edindiniz bu akademik bilgiyi?"

"Akademik bilgi falan değil. Çocukluğumda izciydim. İzcilik yaparsan ister istemez şenlik ateşi yakmayı öğrenirsin."

"Vay be" dedi Keisuke. "İzciydiniz demek!"

"Ama elbette hepsi bu kadar değil. Yetenek de gerekir. Şenlik ateşi yakma konusunda diğer insanlara kıyasla özel yeteneğim var benim."

"Kulağa eğlenceli geliyor ama pek de para kazandıran bir yetenek değil sanki."

"Kesinlikle para kazandırmaz" dedi Miyake gülerek.

Miyake'nin dediği gibi oldu, nihayet iç taraftan alevler göründü. Tahtaların yanarken çıkardığı çıtırtı duyulmaya başladı. Cunko rahat bir nefes aldı. Buraya kadar ilerlediyse artık endişe etmeye gerek yok, diye düşündü. Şenlik ateşi sorunsuz yanacaktı. Henüz yeni çıkmaya başlayan alevlere doğru ellerini uzattı üçü de. Bir süre ateşi olduğu gibi bırakmak yeterliydi. Ateşin giderek şiddetini artırmasını sessizce izleseler olurdu. Elli bin yıl önceki insanlar da nihayetinde aynı hislerle şenlik ateşi karşısında el ele tutuşmuş olmalılardı. Bunları düşündü Cunko.

"Bay Miyake, Kobeli olduğunuzu söylemiştiniz değil mi?" diye sordu Keisuke birdenbire aklına gelmiş gibi, canlı bir ses tonuyla. "Geçen ay deprem olmuştu orada ama Kobe'de yaşayan aileniz var mıydı?"

"Hımm, pek bilmiyorum. Kobe'yle ilgim kalmadı benim. Çok eskidendi" dedi Kansay şivesiyle.

"Çok eskiden deseniz de Kansay şivesiniz hiç kaybolmamış."

"Öyle mi? Kaybolmamış mı? Hiç farkında değilim."

"Bay Miyake, bu konuştuğunuz Kansay şivesi değilse, ne konuşuyoruz sizce? Şaka yapıyorsunuz değil mi?" dedi Kansay şivesiyle.

"Kansay şiven ürpertici, sen böyle konuşma. Senin gibi İbaragililerin[2] Kansay şivesi kullanmasını istemiyorum. Ölü mevsimde serseri tayfanızla ve motosikletlerinizle ortalığı birbirine katsanıza."

"Ne kötüsünüz! Sakin bir yüzünüz var ama diliniz pek sivriymiş. Ne fena. Bir şey der demez hemen Kuzey Kanto bölgesinin saf insanlarına zorbalık ediyorsunuz. Hem İbaragi değil, İbaraki. Gidiyorum ben!" dedi. "Neyse, şakayı bırakalım, Kobe'de tanıdıklarınız vardır mutlaka. İyiler mi? Televizyonda haberleri izliyor musunuz?"

"Bu konuyu kapatalım" dedi Miyake. "Viski içer misin?"

"İçerim."

"Ya sen Cunko?"

"Biraz alayım" dedi Cunko.

Miyake deri montunun cebinden metal içki matarasını çıkardı, Keisuke'ye uzattı. Keisuke mataranın kapağını açtı, dudaklarını değdirmeden ağzına tuttu, birkaç yudum içti. Sonra derin bir nefes aldı.

"Müthiş!" dedi Keisuke. "Bu eşi az bulunan, yirmi bir yıllık *single malt.* Fıçısı meşeden. İskoç denizindeki dalgaların sesini ve meleklerini nefesini işitiyorum."

"Aptal, aklına estiği gibi konuşuyorsun. Bu viski Suntory, kare bir şişeden çıkma."

Keisuke'den sonra içme sırası Cunko'ya geldi. Matarayı eline aldı, kapağına doldurduğu viskiyi yalarmışçasına azıcık içti. Sonra yüzü buruştu, yemek borusundan midesine inen ılık sıvının verdiği özel hissi duyumsadı. İçi ısındı. Ondan sonra Miyake sessizce bir yudum içti, onun ardından tekrar Keisuke içti. Matara elden ele dolaşırken şenlik ateşi giderek

2. Aslı İbaraki. Burada bir şive veya kinaye var. (ç.n.)

büyüdü, gerçek bir ateşe dönüştü. Hızlı bir şekilde değil. Ağır ağır. Bu, Miyake'nin hazırladığı şenlik ateşinin harika özelliğiydi. Alevler yumuşakça, nazikçe yayılıyordu. Usta bir elin okşaması gibiydi, asla aceleci veya kaba değildi. Alev, insanın kalbini ısıtmak için vardı.

Cunko ateşin başındayken hiç konuşmazdı. Arada bir duruşunu değiştirmenin dışında hareket de etmezdi. Karşısındaki ateş her türlü şeyi sessizce içine alır, yutar ve affeder gibi görünürdü. Gerçek aile mutlaka böyle bir şey olmalı diye düşündü Cunko.

Cunko bu İbaraki bölgesindeki şehre taşındığında lise üçüncü sınıftaydı. Mayıs ayıydı. Babasının mührünü ve hesap cüzdanını kullanıp üç yüz bin yen çekmiş, sırt çantasına sığdırabildiği kadar kıyafet koymuş, evden kaçmıştı. Tokorozava'dan kalkan trene binmiş ve İbaraki bölgesindeki bu sahil şehrine varmıştı. Adını bile duymadığı bir yerdi burası. Tren istasyonunun önündeki emlakçıdan tek oda daire kiraladı. Ertesi hafta da sahil yoluna paralel otoyol üzerinde bir markette kasiyer olarak çalışmaya başladı. Annesine "İyiyim, her şey yolunda, endişe etmeyin. Beni aramayın" diye mektup yazdı.

Okula gitmekten hiç hoşlanmıyordu, babasının yüzünü görmeye de katlanamıyordu. Küçük bir çocukken babasıyla arası iyiydi. İkisi, tatil günlerinde sıklıkla gezmeye çıkıyorlardı. Babasının elinden tutup yürürken kendisini gururlu ve güvende hissediyordu. Ama ilkokulu bitirmesine yakın zamanda regli başlayıp, kasık tüyleri çıkıp, memeleri büyümeye başlayınca babasının ona bakışları değişmiş, tuhaflaşmıştı. Ortaokul üçüncü sınıfa geldiğinde boyu 170 santimetreyi aşınca, babası onunla neredeyse hiç konuşmuyordu artık.

Okulda övünülecek kadar başarılı değildi. Ortaokulun ilk zamanlarında sınıfın en iyileri arasındaydı ama mezun olurken son sıralardaydı. Liseye de zar zor girebildi. Zeki olmadığından değil. Sadece konsantrasyonunu sağlamakta güçlük çekiyordu. Neye başlarsa başlasın yarım kalıyordu. Odaklanmaya çalışınca başı ağrıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyor, kalp atışının ritmi bozuluyordu. Okula gitmek acıdan başka bir şey vermiyordu ona.

Yeni geldiği şehre alışır alışmaz Keisuke'yle tanıştı. Kendisinden iki yaş büyüktü, iyi bir sörfçüydü. Uzun boyluydu. Saçları kahverengi boyalıydı, dişleri biçimliydi. Dalgalar güzel diye bu şehirde yaşamaya başlamış, arkadaşlarıyla amatör bir rock grubu kurmuştu. İkinci sınıf bir özel üniversiteye kaydolmuş ama neredeyse hiç derslere gitmiyor, mezun olması da olası görünmüyordu. Ebeveyni Mito şehrinde köklü bir tatlıcı dükkânı işletiyordu, zamanı gelince aile işini Keisuke devralacaktı ama kendisinin tatlıcı dükkânı işletmecisi olma gibi bir niyeti yoktu. Hayatının sonuna dek arkadaşlarıyla Datsun model kamyonetle gezinmeyi, sörf yapmayı ve amatör gruplarda gitar çalmayı düşünüyordu. Ne var ki kim ne düşünürse düşünsün kimse keyfine göre bir yaşamı sonsuza dek sürdüremez.

Cunko'yla Miyake'nin samimi sohbetleri, Keisuke'yle aynı evde yaşamaya başladıktan sonra başladı. Miyake kırklı yaşlarının ortalarındaydı, zayıf biriydi. Gözlük takıyordu. Yüzü ince ve uzun, saçı kısaydı. Sakalı öylesine kalındı ki akşamüzeri olunca tüm yüzü gölgede kalmış gibi hafif karanlık oluyordu. Soluk renkli iş tulumu ya da *aloha* gömlek giyer, gömleğini kırışık *chino* pantolonunun üzerine sarkıtırdı. Beyaz spor ayakkabı tercih ederdi. Kışın bu kıyafeti kırış kırış olmuş

deri montu tamamlardı. Bazen beyzbol şapkası takardı. Bunlardan başka bir şey giydiğini görmemişti Cunko. Ancak giydiği her şey özenli bir şekilde yıkanmış görünürdü.

Kaşimanada'daki bu küçük şehirde Kansay şivesi konuşan kimse olmadığından Miyake hemen göze çarpıyordu. "O adam bu yakınlarda kiralık evde oturuyor, resim yapıyor" demişti aynı işyerinden arkadaşı. "Öyle ünlü biri değil. Yaptığı hiçbir resmi de görmedim. Ama düzgün bir yaşam sürüyor, demek ki bir şekilde kazanıyor. Arada bir Tokyo'ya gidip resim malzemesi satın alıyor, akşamüzeri dönüyor. Bu şehirde yaşamaya başlayalı beş yıl oldu sanırım. Sıklıkla sahilde şenlik ateşi yakarken görüyorum. Şenlik ateşi seviyor olmalı, değil mi ama? Her seferinde azimli bir yüz ifadesiyle yapıyor çünkü. Pek konuşkan değil, azıcık tuhaf da biri ama kötü bir adam değil."

Miyake her gün üç kez markete geliyordu. Sabah süt, ekmek ve gazete, öğlen hazır yemek, akşamüzeriyse soğuk kutu bira ve basit mezelerden alıyordu. Bunu her gün düzenli olarak tekrar ediyordu. Selamlaşmak dışında bir şey demiyordu ama Cunko ona karşı doğal bir yakınlık hissetmişti.

Cunko bir sabah, markette sadece ikisinin olduğu bir anda, cesaretini toplayıp ona sordu. "Çok yakında oturmanıza rağmen neden her gün bu şekilde parça parça alışveriş yapıyorsunuz? Süt olsun bira olsun buzdolabında muhafaza edebilirsiniz. Daha rahat olmaz mı? Tabii biz satan taraf olduğumuz için fark etmez aslında."

"Öyle tabii. Satın alıp muhafaza etsem de olur ama özel bir durumum olduğundan bunu yapamıyorum" dedi Miyake, Kansay şivesiyle.

Nasıl bir durum olduğunu sordu Cunko.

"Hımm, nasıl desem. Özel bir durum işte."

"Nezaketsizlik ettim sorarak, affedersiniz. Anlamadığım bir şey olunca soru sormadan edemiyorum da. Kötü bir niyetim yoktu."

Bir süre bocaladıktan sonra bir sorunla karşılaşmış gibi başını kaşıdı Miyake. "Aslında buzdolabım yok benim. Eskiden beri buzdolabı sevmiyorum."

Cunko güldü. "Ben de özellikle buzdolabı seviyor değilim ama bir tane var evimde. Olmayınca zorlanır insan."

"Evet, zor oluyor ama sevmeyince ne yapayım? Buzdolabı olan yerde rahat edip de uyuyamıyorum."

Ne tuhaf adam, diye düşündü Cunko. Ama bu sohbetle birlikte Miyake'ye daha yoğun bir ilgi duymaya başladı.

Ondan birkaç gün sonra, akşamüzeri sahilde yürürken Miyake'nin tek başına şenlik ateşi yaktığını gördü. Sahile dalgalarla taşınıp gelmiş kütük parçalarını toplayıp şenlik ateşi yakıyordu. Cunko ona selam verdi, sonra yanına geçip ateşin başında durdu. Yan yana durduklarında Cunko'nun boyunun ondan beş santimetre kadar uzun olduğu anlaşıldı. İkisi basitçe selamlaştı, sonrasında hiç konuşmadan ateşi seyrettiler.

Cunko, şenlik ateşine bakarken, *bir şey* hissetmeye başladı. *Derin bir şeydi* bu hissettiği. Bir his yumağı mı demeliydi? Bir kavramla adlandırmak için fazlasıyla uzun süren ve somut ağırlığı olan bir şeydi. Bedeninin içinden hafifçe ilerleyip geçti, geriye nostaljik, yürek burkan, tuhaf bir his bırakıp yok oldu. O his yitip gittikten sonra bir süre hâlâ kollarındaki tüyler diken dikendi.

"Bay Miyake, ateşin şekline bakınca arada bir tuhaf bir hisse kapıldığınız oluyor mu?"

"Nasıl bir hisse?"

"Günlük yaşamımızda hissetmediğimiz şeyleri tuhaf şekilde canlı hissetmek gibi. Nasıl anlatabilirim bunu... Aklım pek çalışmadığından pek iyi ifade edemiyorum ama ateşi böyle seyrettikçe nedense sakinleşiyorum."

Miyake düşündü. "Ateşin şekli özgürdür. Özgür olduğundan da onu seyredenin yüreğindekine göre şekil alır. Eğer ateşe baktığında sakinleşiyorsan, içindeki sakinlik ateşe yansımış demektir. Anlatabildim mi?"

"Hı hı."

"Ama bu, her ateşte böyle olur mu dersen, hayır olmaz. Bunun olması için ateşin de özgür olması lazım. Gaz sobasının ateşinde olmaz mesela. Çakmağın ateşinde de olmaz. Normal şenlik ateşinde de olmaz. Ateşin özgür olması için iyi bir yeri olması gerekir. Ve bunu herkes öyle kolayca yapamaz."

"Siz yapabilirsiniz, öyle mi?"

"Yapabildiğim zaman da oluyor, yapamadığım da. Ama genelde yapıyorum. Kendimi vererek yaparsam oluyor genelde."

"Şenlik ateşini seviyor olmalısınız."

Miyake başını sallayarak onayladı. "Benim için artık hastalık gibi. Bu göbek deliği gibi şehirde yaşamaya başlamamın nedeni de buradaki sahile diğerlerine göre daha çok tahta parçasının vurması. Tüm neden bu. Şenlik ateşi yakmak için buraya kadar geldim. Ne saçma hikâye değil mi?"

Cunko o günden sonra Miyake ne zaman şenlik ateşi yaksa, ona katıldı. Gece yarısına dek insan kalabalığı devam eden yaz ortası hariç tutulursa, neredeyse tüm bir yıl boyunca şenlik ateşi yaktı. Haftada iki kere yaktığı zamanlar da oldu, aylarca hiç yakmadığı da. Buna, dalgalarla sürüklenip gelen kütüklerin birikme miktarına göre karar verdi. Her halükârda

şenlik ateşi yakmayı düşündüğünde mutlaka Cunko'ya telefonla haber verdi. Keisuke, Cunko'yla dalga geçerek Miyake için "şenlik ateşi arkadaşın" dedi. Normalde kıskanç biri olan Keisuke, sadece Miyake'de sorun çıkarmadı.

Ateş en büyük dala varınca şenlik ateşi durgunlaştı. Cunko sahile oturmuş, dudakları sımsıkı kapalı, ateşi seyrediyordu. Miyake uzun bir kütük parçası kullanıp ateşin etrafa yayılmaması, daha doğrusu ateşin gücünü kaybedip zayıflamaması için dikkatli bir şekilde ayarlama yapıyordu. Arada bir kütüklerden birini ateşe atıyordu.

"Karnım ağrıyor" dedi Keisuke. "Üşüttüm galiba. Kakamı yaparsam geçer sanırım."

"Eve dönüp yapmaya ne dersin?" dedi Cunko.

"İyi fikir" dedi Keisuke acınası bir surat ifadesi takınarak. "Sen ne yapacaksın?"

"Cunko'yu eve bırakırım, endişe etme" dedi Miyake.

"Peki o zaman, teşekkür ederim" diyen Keisuke onların yanından ayrıldı.

"O gerçek bir aptal" dedi Cunko başını sallayarak. "Havaya girince içkiyi fazla kaçırdı."

"Sevgili Cun, gençliğinde aklını çok kullanmak da sıkıcı olabilir. Hem Keisuke'nin de kendini özgü iyi yanları var değil mi?"

"Evet, olabilir ama aklını hiç kullanmıyor."

"Genç olmak zordur. Ne kadar düşünsen de bir yere varamayabilirsin."

Bir süre ikisi de ateşin başında sessizce oturdular. Kendi dünyalarında düşüncelere daldılar. Zaman her biri için ayrı yolda aktı.

"Bay Miyake, bir şey aklıma takıldı ama sorabilir miyim?"

"Neymiş?"

"Kişisel bir şey. Özel bir konu."

Miyake avuç içiyle uzun sakallarını ovdu bir süre. "Pek anlamadım ama peki sor bakalım."

"Acaba diyorum, bir yerlerde eşiniz olabilir mi?"

Miyake deri montunun cebinden çıkardığı mataranın kapağını açtı, yavaşça viski içti. Kapağını kapatıp matarayı cebine koydu. Sonra Cunko'nun yüzüne baktı.

"Şimdi birdenbire nereden geldi bu aklına?"

"Az önce Keisuke depremden söz ederken yüzüne baktığınızda geldi aklıma" dedi Cunko, senli benli konuşmaya başlayarak. "Ateşe bakan insanın gözleri dürüst olur. Öyle demiştin."

"Öyle mi demiştim?"

"Çocuğun da var mı?"

"Evet, iki çocuğum var."

"Kobe'deler, değil mi?"

"Evim orada. Sanırım hâlâ orada yaşıyorlardır."

"Kobe'nin neresinde?"

"Higaşinada ilçesinde."

Miyake gözlerini kıstı, başını kaldırıp karanlık denize doğru baktı, sonra bakışlarını tekrar ateşe çevirdi.

"Keisuke'yi aptal olduğu için yargılayamam. Başkaları hakkında konuşma hakkım yok. Çünkü ben de bir şey düşünmüyorum. Aptalların kralıyım. Anlıyor musun beni?"

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır" dedi Miyake, "istemem."

"O zaman bitirelim" dedi Cunko. "Bence sen iyi birisin."

"Mesele o değil" dedi Miyake başını sallayıp. Elindeki dalla kumda bir desen çizdi. "Sevgili Cun, nasıl öleceğini düşündün mü hiç?"

Cunko bir süre düşündükten sonra hayır anlamında salladı başını.

"Bunu çok sık düşünüyorum" dedi Miyake.

"Nasıl öleceksin peki?"

"Buzdolabı içinde kapalı kalıp öleceğim" dedi Miyake. "Hani vardır ya, çocuklar atılacak bir buzdolabının içine girip oynarken kapı kapanıverir ve içeride soluksuz kalıp ölürler. Onun gibi bir ölüm gelecek başıma."

Büyük bir kütük parçası yana kayınca etrafa kıvılcımlar saçıldı. Miyake sadece bakmaya devam etti. Kıvılcımlar yüzünde gerçeküstü bir gölge oluşturdu.

"Dar, kapkaranlık bir yerde ağır ağır ölüp gitmek. Soluksuz kalıp ölmek o kadar kolay olmaz çünkü içeriye hava girer bir yerlerden. Bu yüzden de öyle kolay kolay havasız kalıp ölünmez. Ölene dek çok uzun zaman geçer. Bağırsan da kimse duymaz seni. Kimse yokluğunu fark etmez. İçerisi dar olduğundan hareket de edemezsin. Ne kadar çabalarsan çabala kapı içeriden açılmaz."

Cunko hiçbir şey demedi.

"Defalarca rüyamda gördüm böyle öldüğümü. Gece yarısı terler içinde uyandım, karanlık içinde debelenerek öldüğüm rüyadan. Ama gözümü açtığımda henüz rüya bitmemiş oluyordu. Bu kâbusun en korktuğum yanı da bu zaten. Gözlerimi açıyorum, boğazım kurumuş oluyor. Mutfağa gidip buzdolabının kapısını açıyorum. Elbette evimde buzdolabı yok ancak rüyada olduğumu bilmiyorum. O zaman fark etmiyorum bunu. Tuhaf diye düşünerek buzdolabının kapısını açıyorum. İçi zifiri karanlık. Işığı yanmıyor. Elektrik mi gitti acaba diye düşünerek başımı içeri uzatıyorum. O anda buzdolabının içinden bir el beni boynumdan yakalıyor. Bir ölünün eli bu. Beni

boynumdan tutup müthiş bir güçle buzdolabının içine çekiyor. Haykırıyorum ve o zaman gerçekten uyanıyorum. Böyle bir kâbus işte. Hep ama hep o kâbusu görüyorum. En başından en sonuna dek her şeyiyle aynı. Ve her seferinde aynı ürperticilikte."

Miyake dalın ucuyla dürterek alevler içinde yanan kalın kütük parçasını eski yerine koydu.

"O kadar gerçek ki defalarca ölmüş gibi hissediyorum."

"Bu rüyayı ne zamandan beri görüyorsun?"

"Tam hatırlamıyorum ama çok uzun zamandan beri sürdüğünü söyleyebilirim. Bir dönem görmedim. Bir iki yıl kadar hiç görmedim. O günlerde her şeyin yolunda gittiği rüyalar gördüm. Ama o kâbus hep geri geldi. Artık tamam, kurtuldum derken tekrar başladı. Bir kez başlayınca da artık yapacak bir şey kalmıyor."

Miyake başını salladı.

"Sana böylesine karanlık şeyler anlatmamalıyım."

"Hayır, sorun değil" dedi Cunko. Sonra sigarasını dudaklarına götürdü, kibritle çaktı. "Devam et."

Ateş sönmek üzereydi. Kütüklerin tümü içine atılmıştı. Bu arada dalgaların sesi biraz daha artmıştı.

"Jack London adında Amerikalı bir yazar var."

"Ateş yakmak üzerine kitabı var, değil mi?"

"Evet. Aferin sana. Jack London çok uzun bir süre, hayatının sonunda denizde boğulup ölmeyi düşünmüş. Öyle öleceğinden eminmiş. Gece yanlışlıkla denize düşeceğini ve kimse fark etmeden boğulup öleceğinden..."

"Jack London gerçekten boğularak mı ölmüş peki?"

Miyake başını hayır anlamında salladı. "Hayır, morfin kullanarak intihar etti."

"Demek ki önsezisi gerçekleşmedi. Ya da gerçekleşmemesi için çok gayret etti."

"Görünürde" dedi Miyake. Sonra bir süre konuşmadı. "Ama bir anlamda yanılmadı da; kapkaranlık bir gecede denizde tek başına boğularak öldü. Alkolik oldu, umutsuzluk tüm bedenine yayıldı ve çırpınarak öldü. Önsezi denen şey, bazı durumlarda bir tür ikamedir. Bazı durumlarda onun yerine geçen şey gerçekliği aşarak capcanlı olur. Bu, önsezi denen şeyin en korkutucu yanıdır. Bunu anlıyor musun?"

Cunko bunun üzerine bir süre düşündü. Anlamadı.

"Nasıl öleceğimi düşünmedim hiç. Böyle bir şeyi düşünemem. Daha nasıl yaşayacağımı bile bilmezken!"

Miyake başını sallayarak onayladı onu. "Orası öyle tabii. Ama ölümün, zıddını yönlendirdiği yaşamlar da vardır."

"Senin yaşam tarzın gibi mi?"

"Bilmem. Bazen öyle olduğunu düşündüğüm de oluyor."

Miyake, Cunko'nun yanına oturdu. Bitkin ve her zamànkine göre daha yaşlanmış göründü. Saçı kulakmemesinin üzerine kadar uzamıştı.

"Ne tür resim yapıyorsun?"

"Bunu açıklamak çok zor."

Cunko sorusunu değiştirdi. "Hımm, peki, son zamanlarda nasıl resim yaptın?"

"*Ütülü Manzara* adlı resmi üç gün önce bitirdim. Odanın içinde bir ütü var. Hepsi bu."

"Peki bunu açıklamak neden bu kadar zor?"

"Çünkü o aslında bir ütü değil."

"Bir şeyin ikamesi mi yani?"

"Muhtemelen."

"Ve onu bir şeyin ikamesi olarak çizmekten başka yol yok muydu?"

Miyake başını sallayıp sessizce onayladı.

Gökyüzüne bakınca yıldızların sayısının çok arttığını gördü. Ay çok uzak mesafeye kadar hareket etmişti. Miyake elindeki son kütük parçasını ateşe koydu. Cunko usulca onun omzuna yaslandı. Miyake'nin kıyafetine yüzlerce şenlik ateşinin kokusu sinmişti. Cunko uzun bir süre o kokuyu içine çekti.

"Şey, Bay Miyake..."

"Ne oldu?"

"Ben bomboşum."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

Gözlerini kapatınca gözyaşları akmaya başladı. Ardı sıra çenesine süzüldü. Cunko sağ eliyle Miyake'nin pantolonunun diz üstüne sımsıkı sarıldı. Bedeni tir tir titriyordu. Miyake kolunu onun omzuna doladı, sessizce sarıldı. Ama gözyaşları dinmedi.

"Bir şeyim yok" dedi uzun bir süre sonra boğuk bir sesle. "Tamamıyla boşum ben."

"Anlıyorum seni."

"Gerçekten anlıyor musun?"

"Bu konuda epey bilgiliyim."

"Ne yapabilirim peki?"

"İyi bir uyku çekince geçer genelde."

"O kadar kolay değil."

"Olmayabilir. O kadar kolay olmayabilir."

Kütüğün içinde bir yerde bulunan su buharının çıkardığı ses duyuldu. Miyake başını kaldırıp gözlerini kıstı, bir süre ona baktı.

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu Cunko.

"Hımm... Ne olabilir? Şimdi birlikte ölmeye ne dersin?"

"Olur. Ölebilirim."

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim!"

Miyake, Cunko'nun omzuna kolunu dolamış halde bir süre sessiz kaldı. Cunko, Miyake'nin eskimiş, rahat deri ceketinin içine başını gömdü.

"En azından ateş sönene dek bekleyelim" dedi Miyake. "O kadar uğraştım yakmak için. Sönene kadar bekleyelim. Bu ateş sönüp etraf kararınca birlikte ölelim."

"Olur" dedi Cunko. "Ama nasıl öleceğiz?"

"Düşüneyim."

"Peki."

Cunko şenlik ateşinin kokusuyla sarmalanırken gözlerini kapattı. Omzuna dolanan Miyake'nin eli yetişkin bir erkeğin eli için küçük ve tuhaf şekilde pürüzlüydü. Ben bu adamla birlikte yaşayamam sanırım, diye düşündü Cunko. Bu adamın yüreğinin derinliklerine inemem çünkü. Ama birlikte ölebilirim sanırım.

Miyake'nin kolları arasında giderek uykusu geldi. Viskiden olmalıydı. Odun parçalarının çoğu kül olup dağılmıştı ama en kalın kütük hâlâ turuncu bir ışık saçarak parlıyordu, onun sessiz sıcaklığını teninde hissediyordu Cunko. Onun sönmesine daha çok vakit var gibi görünüyordu.

"Biraz uyuyabilir miyim?" diye sordu Cunko.

"Olur."

"Ateş sönünce uyandırır mısın beni?"

"Endişe etme. Şenlik ateşi sönünce istemesen de soğuktan uyanırsın zaten."

Zihninde o cümleyi tekrarladı. *Şenlik ateşi sönünce istemesen de soğuktan uyanırsın zaten.* Sonra kıvrıldı, kısa ama derin bir uykuya daldı.

Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder

Yoşiya akşamdan kalma, berbat bir halde uyandı. Var gücüyle gözlerini açmaya çalıştıysa da ancak birini açabildi. Sol gözkapağı onu dinlemiyordu. Gece boyunca başının içi çürük dişlerle doldurulmuş gibi bir his duydu. Çürük diş köklerinden kirli bir sıvı sızıyor, beynini içeriden yavaşça eritiyordu. O halde bırakırsa beyni yok olup gidebilirdi. Ama öyle olacaksa da çare yoktu. Yapabilirse biraz daha uyumak istiyordu. Ne var ki daha fazla uyuyamayacağını da biliyordu. Uyuyamayacak kadar kötü hissediyordu.

Yatak ucundaki saate baktı ama her nedense saat olması gereken yerde değildi. Gözlükleri de yoktu. Farkında olmadan bir yere bırakmış olmalıydı. Daha önce de yapmıştı bunu.

Kalkmalıyım diye düşündü ama sadece bedeninin üst kısmını doğrulturken bile bilinci bulandı ve başını yastığa gömdü. Evin önünden çamaşır askılığı satan araba geçti. Eskimiş çamaşır askılarını alıp yenisini veriyordu. Arabanın hoparlöründen, "Askıların fiyatı yirmi yıl öncekiyle aynı" diye anons ediliyordu. Orta yaşlı bir adam vurgusuz bir ses tonuyla, uzatarak söylüyordu. O sesi duyunca deniz tutmuş gibi midesi bulandı ama öğürmekle kaldı, kusamadı.

Akşamdan kalma olmanın ıstırabını çekerken televizyonda sabah programını izlediğini söyleyen bir arkadaşı vardı. Dediğine göre, o programa çıkan muhabirlerin kulak tırmalayıcı cadı avcısı seslerini dinlerken önceki geceden midesinde kalan her şeyi kusuyormuş.

Ancak o sabah Yoşiya'nın yataktan kalkıp televizyon izleyecek gücü yoktu. Nefes alıp vermek bile zor geliyordu. Saydam ışık ve beyaz duman gözlerinin içinde kaotik ve aralıksız bir şekilde birbirine karışıyordu. Görüntü tuhaf halde düzdü. Ölmek böyle bir şey mi diye düşündü bir an. Her halükârda bir kereliğine bile böyle hissetmek yetip artmıştı. Şimdi bu durumda ölse de olurdu. Bu yüzden, ah Tanrım lütfen bana aynı şeyi bir daha yaşatma, dedi.

Tanrı deyince annesi geldi aklına. Su içmek isteyince annesini çağırmaya kalktı ama tam ses çıkaracakken orada kendisinden başkası olmadığını hatırladı. Annesi üç gün önce diğer müritlerle Kansay'a gitmişti. Çeşit çeşit insan var, diye düşündü. Annesi Tanrı'nın ayak işlerini gönüllü olarak yürütürken oğlu ağır bir akşamdan kalmalık yaşıyordu. Yerinden kalkamıyordu. Sol gözü hâlâ açılmıyordu. Bu kadar içkiyi kiminle içmişti? Hiç hatırlayamıyordu. Anımsamaya çalıştıkça beyninin merkezi taşa dönüyordu. Daha sonra sakince düşünebilirdi.

Muhtemelen henüz öğlen olmamıştı. Ama perde aralığından gelen ışığın nasıl göz kamaştırdığına bakılırsa saat on civarı olmalı diye tahmin etti. Çalıştığı yer yayınevi olduğundan onun gibi genç bir çalışanın biraz geç kalmasına göz yumulurdu. Geç kaldığı süreyi fazla mesaiyle telafi edebilirdi. Ama öğleden sonra yayınevine giderse amirleri tarafından bir güzel azarlanırdı. Azarlanmayı kulak arkası etse bile ona bu işi bulan tanıdık müridin başına bir iş gelmesini istemiyordu.

Nihayet evden çıktığında öğleden sonra saat bir olmak üzereydi. Başka bir zaman olsa bir bahane bulup işe gitmezdi ama bugün mutlaka düzenlemesini yapıp çıktısını almak zorunda olduğu bir dosya vardı ve bu işi başkalarından isteyemezdi.

Annesiyle birlikte yaşadığı Asagaya'daki kiralık daireden çıkıp Çuo tren hattıyla Yotsuya'ya kadar gitti, orada Marunouçi tren hattına geçti, Kasumigaseki'ye dek devam etti, sonra Hibiya tren hattına geçti, Kamiya istasyonunda indi. Bacaklarında güç olmasa da çok sayıda basamaktan çıktı, çok sayıda basamaktan indi. Çalıştığı yayınevi Kamiya istasyonu yakınlarındaydı. Yurtdışı seyahatleriyle ilgili kitaplar yayımlayan küçük bir yayıneviydi.

O akşam on buçuk sularında evine dönerken Kasumigaseki istasyonundaki metroda kulakmemesi olmayan o adamı gördü. Ellili yaşlarının ortasında biriydi. Saçlarının yarısı aktı. Uzun boyluydu. Gözlük takmıyordu. Üzerinde eski moda yün kaban vardı. Sağ elinde deri çanta tutuyordu. Adam Hibiya tren hattı platformundan Çiyoda tren hattına yöneldi. Derin düşüncelere dalmış biri gibi ağır adımlarla yürüyordu. Yoşiya hiç tereddüt etmeden onu takip etti. Birden fark etti; ağzı deri çanta gibi kurumuştu.

Yoşiya'nın annesi kırk üç yaşındaydı ama en fazla otuzlu yaşlarının ortalarında biri gibi görünüyordu. Yüz hatları düzgündü ve temizdi. Sıkı bir diyet uygulayıp her sabah ve akşam egzersiz yaptığından fiziğini korumuştu, parlak bir teni vardı. Sıklıkla kendisinden on sekiz yaş küçük kardeşiyle karıştırılıyordu.

Annesinin farkındalığı zayıftı. Ya da sadece eksantrik biri de denebilirdi. Yoşiya ortaokulun başında cinselliğe ilgi duymaya başladıktan sonra da annesi onun yanında rahat bir şekilde iç çamaşırlarıyla, hatta bazen çıplak dolaşırdı evin içinde. Yatak odaları ayrıydı ama gece yarısı yalnız hissettiğinde üzerinde neredeyse bir şey olmadan oğlunun odasına gelir, yanına yatardı. Sonra köpek ya da kediye sarılır gibi Yoşiya'nın bedenine kolunu dolayıp uyurdu. Annesinin farklı bir niyeti olmadığını bilse de böylesi durumlarda Yoşiya pek rahat hissetmezdi. Ereksiyonunu annesinden gizlemek için berbat pozisyonlara girmek zorunda kalırdı.

Annesiyle yıkıcı bir ilişkiye sürüklenmekten korkan Yoşiya kendisiyle kolayca seks yapacak bir kız arkadaş bulmak için çareler aradı. Onunla birlikte olacak bir kadın bulamazsa mastürbasyon yapıyordu. Henüz lise öğrencisiyken yarı zamanlı işinden kazandığı parayla fuhuş yapılan yerlere gitti. Bunların nedeni, yükselen cinsel isteğini bastırmaktan ziyade, korkusunu dizginlemekti.

Uygun bir zamanda evden ayrılıp tek başına yaşaması gerekirdi. Yoşiya bunun üzerine çok kafa yordu. Üniversiteye girdiğinde de düşündü, işe başladığında da. Ancak yirmi beş yaşına gelene dek evden ayrılamadı. Annesini bir başına bırakırsa onun ne yapacağını kestirememesi nedenlerden biriydi. Yoşiya bugüne dek defalarca annesinin aklına gelen ani ve çoğu zaman yıkıcı (ve iyi niyetli) fikirlerini gerçekleştirmesinden onu var gücünü kullanarak vazgeçirmişti.

Bu yüzden birden evden ayrılacağını söylerse muhtemelen feci bir gürültü kopardı. Yoşiya'yla bir gün farklı evlerde yaşayacaklarını annesi de düşünmüş olmalıydı elbette. On üç yaşına gelip de dinden çıktığını ilan edince annesinin ne ka-

dar derin bir üzüntüye kapıldığını, sinirden deliye döndüğünü bugün bile net hatırlıyordu. Altı ay boyunca neredeyse hiçbir şey yememiş, konuşmamış, banyoya girmemiş, saçlarını taramamış, iç çamaşırlarını değiştirmemişti. Regl olduğunda bile kendiyle ilgilenmemişti. Annesini ilk kez bu kadar kirli ve kötü kokulu görmüştü. Bu durumun tekrar edebileceği aklına gelince yüreği burkulmuştu.

Yoşiya'nın babası yoktu. Doğduğundan beri bir tek annesi vardı. Annesi Yoşiya'ya "senin baban Okata"[3] (inandıkları tanrıya bu adı vermişlerdi), demişti küçüklüğünden beri. "Baban Okata olduğu için göklerden başka yerde bulunmuyor. Bizimle yaşayamaz. Ama baban olan Yüce Kişi, her zaman seni merak ediyor ve izliyor."

Çocukluğu boyunca Yoşiya'nın "yol göstericisi" olan Bay Tabata da aynı şeyi demişti.

"Senin baban bu dünyada değil. Bununla ilgili can sıkıcı şeyler diyenler de olabilir. Ne yazık ki bu dünyadaki pek çok insanın gözleri perdelenmiş olduğundan asıl olanı göremiyorlar. Sevgili Yoşiya, senin baban olan Yüce Kişi bu dünyanın ta kendisi. Sen o sevginin içine bütünüyle sarılmış halde yaşıyorsun. Bununla gurur duymalısın ve düzgün bir yaşam sürmelisin."

Bunun üzerine henüz ilkokul öğrencisi olan Yoşiya, "İyi de Tanrı herkesin değil mi?" diye sormuştu. "Her çocuğun bir babası olmaz mı?"

"İyi dinle sevgili Yoşiya, baban olan Yüce Kişi bir gün, sadece sana görünecek. Hiç beklemediğin bir anda, hiç tahmin etmediğin bir yerde Yüce Kişi'yle buluşacaksın. Ama yüreğin-

3. Yüce Kişi, Kutsal Varlık, Ulu Kişi gibi anlamlara gelir. (ç.n.)

de kuşku olursa, inancını bırakırsan, hayal kırıklığına uğrayıp sana görünmeyebilir de. Anladın mı?"

"Anladım."

"Sana söylediklerimi hiç unutmayacaksın değil mi?"

"Evet, hep hatırlayacağım Bay Tabata."

Böyle dese de Yoşiya, onun dediğini kavrayamamıştı. Çünkü bu durumda kendisini "Tanrı'nın Oğlu" olarak özel bir varlık olarak düşünmesi gerekiyordu. Ama ne kadar düşünse de kendisi sıradan, normal bir çocuktu. Hatta "normalin biraz altında" bir çocuktu. Göze çarpan hiçbir ayırt edici özelliği olmadığı gibi sıklıkla sakarlık yapardı. İlkokulda da ortaokulda da aynıydı bu hali. Ders notları ortalamaydı, spora karşı hiç yeteneği yoktu. Hızlı koşamıyordu, cılızdı, miyoptu ve hiç el becerisi yoktu. Beyzbol maçına çıkınca topları yakalayamazdı. Takım arkadaşları şikâyet ederken maçı seyreden kızlar kıs kıs gülerdi.

Uyumadan önce babası Tanrı'ya dua ederdi. "İnanmaya tüm kalbimle devam edeceğim için lütfen beyzbol maçındaki topları tutabileyim. Bu bana yeter. Başka (şimdilik) bir şey istemiyorum senden." Eğer babası gerçekten Tanrı'ysa, bu kadarcık bir isteği yerine getirebilirdi. Ama isteği gerçekleşmedi. Topları bir türlü yakalayamadı.

"Sevgili Yoşiya, Okata seni deniyor" dedi Tabata basit bir şekilde. "Dua etmenin bir zararı olmaz. Ama sen çok daha büyük, çok daha önemli bir şey için dua etmelisin. Belirli bir tarihi olan, somut bir şey için dua etmek doğru bir şey değildir."

Yoşiya on yedi yaşına geldiğinde annesi ona doğum sırrını (onun gibi bir şeyi) açıkladı. "Artık bunu öğrenme yaşına geldin" dedi.

"Onlu yaşlarındayken derin bir karanlık içinde yaşıyordum" dedi annesi. "Ruhum yeni şekil almış çamur denizi gibi karmaşık ve bozuk bir haldeydi. Doğru ışık karanlığın ardına saklanmıştı. Bazı adamlarla aşk olmadan *cinsel münasebette* bulundum. Cinsel münasebette bulunmanın anlamını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum" dedi Yoşiya. Konu cinsellik olunca annesi eski sözcükler kullanırdı. Yoşiya o günlerde birkaç kadınla *cinsel münasebette* bulunmuştu.

Annesi anlatmaya devam etti. "İlk kez hamile kaldığımda lise ikinci sınıftaydım. O zamanlar bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Arkadaşımın öğrettiği hastaneye gittim ve kürtaj oldum. Kadın Doğum Kliniği'ndeki doktor genç ve nazik biriydi. Operasyondan sonra hamilelikten korunma üzerine bilgi verdi. Kürtaj hem beden hem de kalp için iyi sonuç vermediği gibi cinsel hastalık bulaşma riski de olduğundan mutlaka kullan diyerek bana bir paket prezervatif uzattı.

Zaten prezervatif kullandığımı söyledim. Bunun üzerine doktor, demek ki düzgün takılmamış. Nedense kimse düzgün kullanmayı bilmiyor, dedi. Ama ben o kadar aptal değilim. Çok dikkat etmiştim. Soyunduktan sonra hemen o adama prezervatifi bèn takmıştım. Erkeklere güven olmaz diye düşündüğümden. Prezervatifin ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum" dedi Yoşiya.

"Ondan iki ay sonra hamile kaldım. Öncekine göre daha çok dikkat ediyordum oysaki. İnanamadım. Ama çaresiz bir halde aynı doktora gittim. Doktor bana bakıp, sana dikkat et dememiş miydim? Ne olacağını sanıyordun, dedi. Bense ağlayarak hamile kalmamaya ne kadar dikkat ettiğimi anlattım

ona. Ama bir türlü inandıramadım. Prezervatifi düzgün kullansaydınız böyle olmazdı, diye kızdı bana.

Arada olanları anlatması uzun sürer ama ondan altı ay sonra tuhaf bir olay oldu ve o doktorla cinsel münasebette bulundum. O zaman otuz yaşında ve bekârdı. Sıkıcı ama dürüst, düzgün biriydi. Sağ kulakmemesi yoktu. Bebekken köpek ısırıp koparmış. Yolda yürürken iri bir köpek saldırmış ve kulağını ısırmış. Sadece kulakmemesiyle iyi kurtuldum diye anlatmıştı. Kulakmemesinin eksik olması yaşamaya engel değil. Ama burun öyle değil, demişti. Gerçekten de öyle olmadığını düşünmüştüm.

Onunla birlikteyken ben de düzgün birine dönüştüm. Onunla cinsel münasebet yaşarken abartılı düşünceler gelmiyordu aklıma. Hatta yarısı olmayan kulağını bile sevmiştim. İşinde gayretli biri olduğundan yatakta bile hamilelikten korunma dersi verirdi. Ne zaman hangi tür prezervatif kullanılması, onun ne zaman çıkarılmasının uygun olacağını anlatırdı. Hiç şikâyet edilemeyecek türde harika bir hamilelikten korunma yöntemiydi. Buna rağmen bir kez daha hamile kaldım."

Annesi doktor sevgilisinin yerine gidip hamilelik belirtileri gösterdiğini söylemiş. Doktor onu muayene etmiş ve hamile kaldığı anlaşılmış. Ama bebeğin babası olduğunu kabul etmemiş. Bir uzman olarak tamamıyla hamilelikten korunma önlemlerini almıştım, demek ki başka biriyle ilişki yaşamışsın, demiş.

"Bunu duymak beni çok incitmişti. Bedenim öfkeyle titredi. Beni incitenin ne olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum" dedi Yoşiya.

"Onunla birlikteyken başka bir erkekle asla *cinsel münasebette* bulunmadım. Buna rağmen yoldan çıktığımı düşünü-

yordu. Onunla bir daha görüşmedim. Kürtaj da olmadım. O halde ölüp gideyim diye düşündüm. Eğer etrafta boş boş gezindiğim sırada Bay Tabata beni görüp de bana seslenmeseydi, Oşima'ya giden tekneye binip kendimi güverteden denize bırakıp ölecektim. Ölmekten hiç korkmuyordum. O gün ölseydim sen dünyaya gelmeyecektin Yoşiya. Bay Tabata'nın yol göstermesiyle hayatım kurtuldu. Nihayet gerçek ışığı görebildim. Ve etraftaki inananların yardımını alarak seni doğurdum."

Bay Tabata annesine şunları demiş.

"Özenli bir şekilde korunmanıza rağmen hamile kalmışsınız. Üstelik üst üste üçüncü kere. Bunun tesadüfi bir kaza olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Üç kere olan şey tesadüf değildir. Üç sayısı, Yüce Kişi'nin işaretidir. Diğer bir deyişle, Yüce Kişi sizden bir çocuk sahibi olmanızı bekliyor demektir bu. Bayan Osaki, o herhangi birinin çocuğu değil, göklerde bulunan Yüce Kişi'nin çocuğu. Doğacak bu oğlan çocuğuna Yoşiya[4] adını verelim." Gerçekten de Bay Tabata'nın öngördüğü gibi bir oğlan çocuğu doğmuş, adını Yoşiya koymuşlar, annesi bir daha hiç cinsel münasebete girmemiş ve Tanrı'nın elçisi/ hizmetkârı olarak yaşamaya başlamış.

"Bu durumda" dedi usulca, "benim biyolojik babam o doktor oluyor."

"Hayır, öyle değil. O kişi beni hamile bırakmamak için kusursuz bir şekilde korundu. Bu yüzden Bay Tabata'nın dediği gibi, senin baban Yüce Kişi. *Cinsel münasebetle* değil Yüce Kişi'nin arzusuyla bu dünyaya geldin" diye kestirip atmış annesi kızgın gözlerle bakarak.

4. (Jap.) İyi, erdemli, ahlaklı kişi. (ç.n.)

Annesi bu dediklerine yürekten inanıyor görünüyormuş. Ama Yoşiya o kadın doğum uzmanı doktorun babası olduğundan eminmiş. Kullandığı prezervatifte mutlaka fiziksel bir hata var diye düşünmüş. Aklına başka bir neden gelmiyormuş.

"Peki o doktor senin doğum yaptığını bilmiyor muydu?"

"Bilmiyordur" demiş annesi. "Nasıl bilsin? Onunla o günden sonra bir daha görüşmediğim gibi iletişim de kurmadım."

Adam, Abiko'ya giden Çiyoda hattındaki trene bindi. Yoşiya da onun ardından aynı kompartımana girdi. Akşam saat on buçuğu biraz geçtiğinden tren pek kalabalık değildi. Adam koltuğa oturdu, çantasından bir dergi çıkardı ve kaldığı yerdeki sayfayı açtı. Spesifik konulu bir dergiye benziyordu. Yoşiya adamın karşısındaki yere oturdu, elindeki gazeteyi açıp okur gibi yaptı. Adam zayıftı, belirgin yüz hatları vardı ve ciddi görünüyordu. Her haliyle doktor havası vardı. Yaşı da annesinin anlattığına uyuyordu. Ve sağ kulakmemesi yoktu. Kesinlikle bir köpek tarafından ısırılıp koparılmış gibi görünüyordu.

Bu adamın biyolojik babam olduğuna kuşku yok, diye içinden geçirdi Yoşiya. Ama bu adam benim onun oğlu olduğumu, bu dünyada bir oğlu olduğunu bilmiyor. Ve ben burada bu gerçeği ona anlatsam da bana inanmaz herhalde. Ne de olsa konunun uzmanı olarak hamilelikten korunuyordu.

Tren Şin'oçanomizu ve sonrasında Sendagi'yi geçti, evleri geçti, Maçiya'yı geçti ve sonunda yer üstüne çıktı. Yolcu sayısı her istasyonda azalıyordu. Ama adam gözünü kırpmadan dergisini okumayı sürdürdü. Yerinden kalkacağına dair bir belirti yoktu. Yoşiya bir yandan göz ucuyla adamı incelerken diğer yandan gazetenin akşam baskısını okuyormuş gibi yapıyordu. O sırada önceki gece yaşadıkları aklına gelmeye başla-

dı. Üniversite yıllarından yakın bir arkadaşı ve o arkadaşının tanıdığı iki kadınla Roppongi'de içmeye çıkmıştı. Sonrasında diskoya gittiklerini hatırlıyordu. Bunlar aklında kalmıştı. Peki birlikte diskoya gittiği o kadınla seks yapmış mıydı? Hayır, yapmış olamazdı. O kadar çok içmişti ki cinsel münasebette bulunması mümkün değildi.

Gazetenin akşam baskısındaki toplum sayfası yine deprem haberleriyle doluydu. Annesi ve diğer müritler Osaka'daki dini bir merkezde kalıyor olmalılardı. Her sabah sırt çantalarına temel yaşam için gerekli gündelik ihtiyaç malzemelerini koyup trenle gidebildikleri yere kadar gidip sonrasında enkaz haline dönmüş otoyoldan Kobe'ye kadar yürüyorlardı. İnsanlara gündelik ihtiyaç malzemeleri dağıtıyorlardı. Çantalarının ağırlığının on beş kilo olduğunu söylemişti annesi telefonda. Yoşiya, oranın kendisi için de karşısındaki koltuğa oturup kendini dergi okumaya vermiş adam için de ışık yılı kadar uzakta olduğunu hissediyordu.

İlkokuldan mezun olana dek annesiyle haftada bir misyonerlik faaliyetine katılmıştı. Annesi tarikat içindeki en iyi misyonerlerden biriydi. Güzeldi, gençti, ailesi tarafından iyi yetiştirilmişti, insancıldı. Dahası küçük bir çocuğun elinden tutuyordu. Onu karşısında görenler genelde temkinli olmayı bırakıyorlardı. Dine ilgileri olmasa da onun anlatacaklarını dinlemekle bir şey kaybetmeyeceklerini düşünüyorlardı. Üzerine sade (ama üzerinde güzel duran) bir elbise giyip ev ev dolaşıyor, dini broşür dağıtıyor, dayatmacı bir tavır takınmadan inanç sahibi olmanın verdiği mutluluktan gülümseyerek söz ediyor, bir dertleri, tasaları varsa kendisine danışmaya gelebileceklerini söylüyordu.

"Sizi bir şeye zorlamıyoruz. Biz sadece sunarız" dedi coşkulu sesi, alev alev yanan gözlerle. "Benim ruhum da eskiden derin bir karanlığın içindeydi, bu öğretiyle kurtuluşa erdim. O sırada karnımdaki bebekle denize atlayıp, boğulup ölmeye karar vermiştim. Ama göklerdeki bana elini uzattı ve kurtuldum. Şimdi çocuğumla ve Yüce Kişi'yle birlikte ışığın içinde yaşıyorum."

Annesi tarafından elinden tutulup bilmediği evleri gezinen Yoşiya, bundan bir rahatsızlık duymuyordu. Bu sırada annesi ona her zamankinden daha nazik davranıyordu ve eli de sıcacık oluyordu. Çoğunlukla soğuk bir tavırla kapıdan geri çevrilirlerdi ama ender olsa da güzel sözcükler işitince mutlu oluyordu. Yeni mürit kazandırınca gururlanıyordu. Böyle olunca da Tanrı olan babasının, oğlunu biraz da olsa kabul edebileceğini düşünüyordu Yoşiya.

Ancak ortaokula başlar başlamaz inancını kaybetti Yoşiya. İçinde özgür benliği uyandı ve toplumsal kurallarla bağdaşmayan tarikatın sıkı kurallarını benimsemesi güçleşti. Ama tek neden bu değildi. Yoşiya'yı inançtan uzaklaştıran en temel şey, babasının sınırsız soğukluğuydu. Karanlık, ağır ve sessiz, taştan bir kalpti onunkisi. Oğlunun inancını kaybetmesi annesini derinden üzdü ama Yoşiya kararından vazgeçmedi.

Adam dergiyi çantasına koydu, yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Tren az sonra Çiba bölgesinden bir önceki istasyona yanaştı. Yoşiya adamın peşi sıra trenden indi. Adam cebinden abonmanı çıkardı, turnikeden geçti. Yoşiya bilet gişesindeki sıraya girip biletin eksik kalan kısmını ödemek zorunda kaldı. Yine de adam istasyon önünde bekleyen taksiye binerken yetişti. O da bir taksiye bindi ve cüzdanından çıkardığı yeni on bin yeni şoföre uzattı.

"Öndeki arabayı takip edin."

Taksi şoförü kuşkulu gözlerle Yoşiya'nın yüzüne baktı. Sonra on bin yeni gördü.

"Tehlikeli bir şey mi? Suç falan olmasın."

"Tehlikeli değil. Sorun yok" dedi Yoşiya. "Sıradan bir araştırma sadece."

Şoför susup on bin yeni aldı, arabayı hareket ettirdi. "Taksimetrede yazanı ayrı alırım ona göre."

İki araba kepenkleri kapanmış kapalıçarşının önünden, birkaç karanlık yerden geçtiler. Pencereye ışıkları vuran büyük bir hastaneyi, küçük parsellere bölünmüş ucuz müstakil evleri geride bıraktılar. Neredeyse hiç trafik yoğunluğu olmadığı için takip işi zor olmadığı gibi heyecanlı da değildi. Şoför öndeki arabayla aralarındaki mesafeyi sürekli değiştirmeye özen gösteriyordu.

"Öndeki adam birini mi aldatıyor?"

Yoşiya cevap verdi. "Hayır, bu kafa avcılığıyla ilgili bir şey. Şirketler arası eleman kapma olayı."

"Aa" dedi şoför şaşırarak, "demek son günlerde eleman kapma olayı buralara kadar ilerledi. Hiç bilmiyordum."

Evler azaldı, nehir kenarında fabrika ve depoların sıralandığı yola girdiler. Issız bir yerdi, yeni sokak lambaları rahatsız edici şekilde dikkat çekiyordu. Yüksek beton duvar uzayıp giderken öndeki taksi birden durdu. Yoşiya'nın bindiği taksinin şoförü de öndeki arabanın kırmızı stop lambasına uyarak yüz metre kadar geride frene bastı. Farlarını kapattı. Cıva buharlı lambaların ışığı asfalt yolu sessizce aydınlatıyor, duvarlardan başka dikkat çeken bir şey görülmüyordu. Beton duvarın üzerine âdeta dünyayı tehdit edercesine dikenli teller sarılmıştı. Öndeki taksinin kapısı açıldı, kulakmemesi olmayan adamın

dışarı çıktığı görüldü. Yoşiya taksi şoförüne on bin yenin haricinde iki tane daha on bin yen uzattı.

"Buradan pek taksi geçmez, dönüşünüz zor olur. Sizi bekleyeyim mi?" diye sordu.

Yoşiya hayır deyip arabadan indi.

Adam arabadan indikten sonra etrafa hiç bakmadan beton duvar boyunca doğruca yolun ön tarafına doğru yürüdü. Adımları, metro platformunda yürüdüğü gibiydi; yavaş ve düzenli. Mıknatısla yürütülen, kaliteli, mekanik bir kuklaydı sanki. Yoşiya montunun yakasını kaldırdı, arada bir çıkan beyaz soluğu havaya karışıyordu. Fark edilmeyecek kadar mesafe koyarak adamın ardından gitti. Kulağına gelen tek şey, adamın ayakkabısının köselesinden çıkan anonim sesti. Yoşiya'nın giydiği lastik tabanlı mokasen ayakkabı, adamınkine kıyasla sessizdi.

Etrafta kimse yoktu. Sanki bir rüyanın içinde alelacele kurulmuş hayali bir yerdi. Uzun duvar setinin bittiği yerde araba hurdalığı vardı. Tel örgülerle çevrili yerde arabalar üst üste yığılmıştı. Uzun süre yağmur altında kalmışlardı, üstelik cıva buharlı lambanın ışığı altında hepsinin rengi atmış görünüyordu. Adam oradan geçip gitti.

Yoşiya neler olduğunu anlamadı. Bu hiçbir şeyin olmadığı, ıssız yerde taksiden inmenin ne anlamı vardı? Bu adam evine dönmüyor muydu? Belki de eve dönmeden önce biraz yolu uzatmıştı. İyi de şubat ayı, hem de gece vakti, burada gezinti yapmak için fazlasıyla soğuktu. Dondurucu soğukluktaki rüzgâr Yoşiya'yı arkasından itercesine esip geçti.

Araba hurdalığının ardından soğuk yüzlü beton duvar tekrar başladı, bittiği yerde dar bir sokak girişi vardı. Adam ne yapacağını bilir şekilde, hiç tereddüt etmeden oraya saptı.

İçerisi karanlıktı, ne olduğu görünmüyordu. Yoşiya kısa süren kararsızlığın ardından adamın peşinden gitti ve karanlığın içine girdi. Madem buraya kadar gelmişti, dönmek olmazdı.

İki tarafı yüksek duvarla çevrili, dümdüz, dar bir geçitti. Karşıdan gelen biriyle yan yana geçilemeyecek kadar dar ve gece vakti denizin dibi kadar karanlıktı. Ona rehberlik eden sadece adamın ayak sesleriydi. Yoşiya'nın önünden aynı tempoyla yürümeye devam ediyordu. Gün ışığının ulaşamadığı bu yerde Yoşiya o sese tutunurcasına ilerledi. Sonra ayak sesi birden kesildi.

Adam takip edildiğini mi fark etmişti? Olduğu yerde durup, nefesini tutup arkasında olanlara mı dikkat kesilmişti? Karanlıkta Yoşiya'nın kalbi sıkıştı. Ama nefesini tutup ilerledi.

Onu takip ettiğinin açığa çıkması umurunda değildi, olanları olduğu gibi anlatırdı. Hatta böylesi daha rahat olurdu. Ama sokak bir anda çıkmaz bir sona vardı. Önü metal çitle kapalıydı. Dikkatli bakınca, bir kişinin zar zor geçebileceği kadar küçük bir delik vardı. Görünüşe göre biri o deliği zorla açmıştı. Yoşiya montunun kol uçlarını topladı, büzülüp delikten geçti.

Metal çitin karşı tarafında geniş bir alan vardı. Hayır, burası sadece bir alan değildi. Bir sahaya benziyordu. Yoşiya soluk ay ışığının altında durdu, gözlerini kısıp etrafa baktı. Adam hiçbir yerde yoktu.

Burası bir beyzbol sahasıydı. Yoşiya'nın üzerinde durduğu yer dış sahanın ortasıydı. Yabani otlar ayaklar altında ezilmiş, sadece defans alanındaki toprak yara izi gibi çıplak bir şekilde ortaya çıkmıştı. Uzaktaki ana beyzbol alanının bulunduğu yerde arka ağ siyah kanat gibi açılıp göğe uzanmış, atıcı tepeciği ise toprağın kabaran tümseği gibi orada duruyordu. Dış saha-

nın etrafına yüksek bir tel örgü çekilmişti. Saha boyunca esen rüzgâr, boş bir patates cipsi paketini boşlukta savuruyordu.

Yoşiya ellerini montunun cebine soktu, derin bir nefes aldı, bir şey olur diye bekledi. Ama bir şey olmadı. Sağa baktı, sonra sola baktı. Atıcı tepeciğine doğru baktı, sonra ayağının altındaki yere, ondan sonra da göğe. Hatları belirgin bulut kümeleri gökte süzülüyordu. Ay bulutların kenarını tuhaf bir renge boyamıştı. Çimlerin arasında köpek dışkısı kokusu vardı. Adam ortadan kaybolmuştu. Ardında iz bırakmadan. Bay Tabata burada olsa şöyle derdi diye düşündü Yoşiya. "Demiştim sana sevgili Yoşiya, Yüce Kişi aklımıza gelmeyecek şekilde belirir karşımızda."

Bay Tabata üç yıl önce mesane kanserinden ölmüştü. Son birkaç ayda dışarıdan bakan biri bile onun şiddetli acılar çektiğini görüyordu; acaba o sırada bir kez olsun bile Tanrı'ya inancını sınamamış mıydı? Acımı biraz da olsa dindir, diye Tanrı'ya yakarmamış mıydı? Bay Tabata'nın bunu istemek için (kısıtlı zamanı kalmış olsa da) dua etmeye hakkı var diye düşünmüştü Yoşiya. Ne de olsa o kadar sert kurallara uymuş, Tanrı'yla yakın ilişki kurarak yaşayagelmişti. Dahası diye düşündü birden Yoşiya, eğer Tanrı insanı sınıyorsa, neden insan da Tanrı'yı sınamasındı?

Şakaklarında hafif bir ağrı vardı. Bunun nedeni akşamdan kalma olması mı yoksa başka bir şey miydi, ayrımını yapamıyordu. Yoşiya'nın yüzü asıldı. Ellerini cebinden çıkardı, ana beyzbol sahasının bulunduğu yere büyük adımlarla yürüdü. Daha az öncesine dek soluğunu tutup babası olduğunu düşündüğü adamın peşinden gitmişti. Onun dışında hiçbir şey kalmamıştı aklında. Bilmediği bir semtteki beyzbol sahasına

gelmişti. Ama adamı gözden kaçırınca, onu buraya getiren olaylar silsilesinin önemi belirsizleşmişti. Anlamı kaybetmiş, bir daha da bulamamıştı. Bir zamanlar dış saha topunu düzgünce yakalamayı ölüm kalım meselesi sayacak kadar önemserken, sonradan öyle olmaması gibi.

Ben acaba *burada* ne arıyorum? Yürürken kendine bu soruyu sordu Yoşiya. Ben şimdi *burada, var olmamın* anlamı gibi bir şeyi mi anlamaya çalışıyorum? Acaba yeni bir hikâyenin içine yazılmayı ve orada daha uyumlu bir role sahip olmayı mı arzuluyorum? Hayır, diye düşündü Yoşiya. Öyle değil. Peşinden gittiğim şey muhtemelen içimdeki karanlığın kuyruğuydu. Onu tesadüfen görmüş, ardından gitmiş, ona tutunmuş, sonrasında daha derin bir karanlığın içine düşmüştüm. Onu bir daha görmeyecektim.

Yoşiya'nın ruhu şimdi huzurla aydınlanmış zaman ve mekânın içinde duruyordu. O adam gerçek babası mıydı yoksa Tanrı mıydı veya tesadüfen bir yerden çıkagelmiş sağ kulakmemesi olmayan, Yoşiya'yla hiçbir bağı olmayan biri miydi; artık bunun hiçbir önemi yoktu. Orada bir tezahür, kutsal bir sır vardı. Yüce bir şey miydi bu?

Atıcı tepeciğine çıktı, aşınmış beyzbol alanının üzerine geçti ve orada gerinip doğruldu. Parmaklarını birbirine kenetleyip başının üzerine doğru gergin bir şekilde uzattı. Gecenin soğuk havasını içine çekti. Ay kocamandı. Ay neden günlere göre büyüyüp küçülüyordu acaba? Birinci ve üçüncü kale[5] tarafında tahtadan, gösterişsiz izleyici tribünleri yapılmıştı. Orada da kimse yoktu. Yalnızca dümdüz tahtalar, üç sıra basamak halinde, soğuk bir biçimde dizilmişti. Arka ağın öte yanında ise penceresiz, kasvetli yapılar sıralanıyordu, muhte-

5. Beyzbol sahasının birinci ve üçüncü üs çizgilerinin yan kısımları (ç.n.).

melen depoydu bunlar. Ne bir ışık görülüyor ne de ses duyuluyordu. Atıcı tepeciğinin üzerinde durup kollarını çevirmeye çalıştı. Kollarıyla uyumlu biçimde ayaklarını öne ve yana açtı. Dans figürlerine benzeyen bu hareketlerine bir süre devam etti, sonra bedeni biraz ısındı, yaşayan bir varlık olma hissi geri geldi. Baş ağrısının da geçtiğini fark etti.

Üniversitedeyken uzun süre çıktığı kız arkadaşı ona "Kurbağacık" diyordu. Dans etme şekli kurbağanınkini andırdığı içinmiş. Kız arkadaşı dans etmeyi sevdiğinden Yoşiya'yı sıklıkla diskoya götürüyordu. "Ellerin ve kolların uzun ve yavaş dans ediyorsun ya, tıpkı yağmur altındaki kurbağa gibisin. Ne kadar da sevimlisin" demişti.

Yoşiya bunu duyunca biraz incinmişti ama kız arkadaşıyla ilişkisi sürerken defalarca dansa gitmişlerdi ve dans etmekten hoşlanmaya başlamıştı. Müziğe uyarak bir şey düşünmeden bedenini hareket ettirince içindeki doğal ritmin, dünyanın temel ritmiyle uyum sağlayıp birleştiğini hissediyordu.

O kız arkadaşı, seninki kadar büyük bir penis görmedim hiç, demişti Yoşiya'ya. Onu eline alıp, bu kadar büyük olması dans etmene engel olmuyor mu, diye sormuştu. Hayır, olmuyor diye yanıtlamıştı Yoşiya. Penisi gerçekten de büyüktü. Çocukluğundan beri öyleydi. Büyük olmasının ona bir faydasını gördüğünü hatırlamıyordu. Çok büyük olduğu için onunla seks yapmaktan vazgeçen kadınlar da olmuştu. Öncelikle, estetik açıdan bakıldığında fazla büyüktü. Hantal duruyor, aptalca ve beceriksiz görünüyordu. Mümkün olduğunca insanların gözünden kaçırıyordu. "Pipinin bu kadar büyük olması, senin Tanrı'nın çocuğu olmandan dolayı" diye annesi büyük bir özgüvenle açıklamıştı. Yoşiya da annesinin bu sözüne ol-

duğu gibi inanmıştı. Ama bir gün her şey aptalca bir hal aldı. Beyzbol topunu iyi bir şekilde tutabileyim diye dua etmiş, buna karşın Tanrı ona herkesten daha büyük bir penis vermişti. Hangi dünyada böyle tuhaf bir alışveriş olurdu ki?

Yoşiya gözlüğünü çıkarıp kutusuna koydu. Dans etsem hiç de fena olmaz, diye düşündü. Hiç fena olmaz. Gözlerini kapattı, beyaz ay ışığını teninde hissederek tek başına dans etmeye başladı. Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. O anki durumuna uygun bir müzik gelmedi aklına, o da otların hışırtısı ve bulutların süzülüşüne uygun şekilde dans etti. Arada birisi tarafından izlendiğini hissetti. Kendini *birinin* görüş alanında net bir şekilde duyumsadı. Bedeni, teni ve kemikleriyle bunu hissetti. Ama umurunda değildi. O kişi kim olursa olsun, istediği kadar izleyebilirdi. Çünkü Tanrı'nın bütün çocukları dans eder.

Yere bastı, bacaklarını zarif bir şekilde döndürdü. Bir hareketi bir diğer hareketi çağırıyor, o sonrakine, sonraki de bir sonraki hareketine ritmik bir şekilde bağlanıyordu. Önemli noktalarda karmaşık bağlantıların tümünü gözden geçiriyordu. Çeşitli hayvanlar göz yanıltan resimlerdeki gibi ormanın içine gizlenmişti. Aralarına daha önce hiç görülmemiş bir canavar karışmıştı. Yoşiya nihayet o ormanı aşabilecek gibi görünüyordu. Hiç korkmuyordu. Çünkü o orman kendi içindeydi. Bu orman, ona şekil veren ormandı. Bu canavar, onun içindeki canavardı.

Ne kadar süre dans ettiğini bilmiyordu. Ama uzun bir süreydi. Koltuk altlarından ter sızana dek dans etmişti. Sonra birden üzerine bastığı yerin dibinde var olan şeyi düşündü. Orada derin, karanlık ve uğursuz bir dip sesi vardı, arzuları taşıyan bilinmeyen bir dip akıntısı vardı, kımıldayan sümüklü

böcekler vardı, şehri enkaz yığınına dönüştüren deprem yuvaları vardı.

Yoşiya uzakta yerle bir olmuş şehirdeki annesini düşündü. "Zamanı geri alabilsem, şimdiki bu ben, ruhu henüz karanlıkta olan genç annemle karşılaşsa acaba ne olurdu? Muhtemelen ikimiz de çamura batar, aramızda hiç boşluk kalmadan birleşir, birbirimizi hırsla tüketir ve nihayetinde korkunç bir biçimde cezalandırılırdık. Ama umurumda olmazdı. Ben zaten çoktan cezalandırılmalıydım. Asıl benim çevremdeki şehir yıkılıp gitmeliydi."

Üniversiteden mezun olduktan sonra sevgilisi onunla evlenmek istediğini söylemişti. "Seninle evlenmek istiyorum, Kurbağacık. Birlikte yaşamak, senin çocuğunu doğurmak istiyorum. Seninki gibi büyük pipisi olan bir çocuğu."

"Ama ben seninle evlenemem" dedi Yoşiya. "Sana şimdiye kadar bunu söyleyemedim ama ben Tanrı'nın çocuğuyum. Bu yüzden *hiç kimseyle* evlenemem."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten" dedi Yoşiya, "gerçekten. Affet beni."

Yoşiya olduğu yerde çömeldi, avucuna toprak aldı. Sonra parmaklarının arasından yere döktü. Bunu birkaç kez yineledi. Soğuk ve pürüzlü toprağın verdiği hissi parmaklarında hissederken Bay Tabata'nın ince elini son kez tuttuğu zamanı anımsadı.

"Sevgili Yoşiya, benim artık fazla zamanım kalmadı" demişti Tabata boğuk sesiyle. Yoşiya karşı çıkmaya çalıştı ama Tabata sessizce başını salladı.

"Önemli değil. Bu dünya bir anlık, acı verici rüyadan başka bir şey değildir zaten. Ben öğretilerle bir şekilde bugüne dek gelebildim. Ama ölmeden önce sana söylemem gereken

bir şey var. Bunu dile getirmek bana çok utanç veriyor ama söylemem de gerekiyor. Ben annene karşı defalarca *yasak arzu* hissettim. Senin de bildiğin gibi benim bir ailem var ve onları tüm kalbimle seviyorum. Dahası, senin annenin temiz bir yüreği var. Buna rağmen anneni şiddetli bir şekilde arzuladım. Bunun için senden özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemenize gerek yok. Ona karşı *yasak arzu* hisseden bir tek siz değilsiniz. Oğlu olarak benim bile peşimde o edepsiz hayaller geziyor" diye itiraf etmek istedi Yoşiya. Ama bunu söylerse Bay Tabata'nın aklı daha da karışabilirdi. Sustu ve Tabata'nın elini tuttu uzun bir süre. Yüreğindeki o ağır yükü onunla paylaşmak istemişti. "Yüreğim taştan değil. Taş bazen kırılıp parçalanabilir. Şeklini yitirebilir. Ama insanın ruhu parçalanmaz. O şekli olmayan şeyi, iyi de olsa kötü de olsa, sonsuza dek birbirimize aktarabiliriz. Tanrı'nın bütün çocukları dans eder." Ertesi gün Tabata son nefesini verdi.

Yoşiya atıcı tepeciğinin üstünde, yere çömelmiş halde zamanın geçişine bıraktı kendini. Uzaklardan bir ambulansın siren sesi geldi. Rüzgâr eserek çimenlere dans ettirdi, onlara şarkı söyletti, sonra dindi.

"Tanrım" sözcüğü çıktı Yoşiya'nın ağzından.

Tayland

Anons yapıldı. *"Ucağunız şu an türübansulu biru börugeden geçektir. Lutufen yerunüzde kalinuz ve kemerulerinizu baaalayunuzz."* Satsuki, az öncesine dek düşüncelere daldığından Taylandlı kabin memurunun oldukça tuhaf Japonca telaffuzuyla yaptığı anonsta ne kastettiğini anlayana dek biraz zaman geçmesi gerekti.

Uçağımız şu an türbülanslı bir bölgeden geçmektedir. Lütfen yerinizde kalınız ve kemerlerinizi bağlayınız.

Satsuki terlemişti. İçerisi çok sıcaktı. Âdeta buharla haşlanıyordu. Tüm bedenine ateş basmıştı. Giydiği naylon çorap ve sutyeni dayanılmaz ölçüde rahatsız eder olmuştu. Üzerimdeki her şeyi çıkarıp özgür kalmak istiyorum, diye düşündü. Başını kaldırıp etrafa baktı, görünen o ki sıcak basan tek kişi oydu. Birinci sınıf bölümündeki diğer yolcular, klimanın rüzgârından sakınmak için omuzlarına battaniye almış, büzülüp uyumuşlardı. Sanırım sıcak bastı bana, diye düşündü Satsuki. Dudaklarını ısırdı. Dikkatini başka bir şeye verirse sıcaklığı unutabilirdi belki. Az öncesine dek okuduğu kitapta kaldığı sayfayı açtı, okumaya başladı. Ama sıcaklık aklından çıkmadı. Normal bir sıcak değildi bu. Bangkok'a varmaya

daha çok zaman vardı. Yanından geçen kabin memurundan su istedi. Sonra çantasından ilaç kutusunu çıkardı, içmeyi unuttuğu hormon hapını yuttu.

Menopozun yaşamı sinsice uzayan insanlığa Tanrı'nın ironik bir uyarısı (ya da tacizi) olduğuna kuşku yok diye düşündü Satsuki bir kez daha. Daha yüzyıl öncesine dek insanların ortalama yaşı elliyi bile geçmiyordu ve regli kesildikten sonra yirmi hatta otuz yıl yaşayan kadınlar istisnaydı. Yumurtalıkların ya da tiroidin normal şekilde hormon salgılayamaz duruma geldiği bir bedene sahip olarak yaşamanın verdiği rahatsızlık, menopoz sonrası östrojen azalmasıyla Alzheimer'a yakalanma arasındaki bağlantı olma ihtimali gibi şeyler özellikle endişelenilecek konular değildi. İnsanların büyük çoğunluğu için bu konulardan daha hayati önemi olan mesele, her gün yeterli gıdaya erişip erişemeyeceği gibi şeylerdi. Bunları düşününce de neticede tıbbın gelişimi insanlığı saran problemleri daha görünür kılmakla birlikte onları daha fazla detaylandırıp daha da karmaşık bir hale getirmiş olmuyor muydu?

Bir süre sonra tekrar anons yapıldı. Bu kez İngilizceydi. "Sayın yolcularımız, aranızda bir doktor varsa kendini kabin ekibine tanıtması rica olunur."

Biri mi hastalanmıştı? Satsuki öne çıkmayı düşündü ama bir süre sonra vazgeçti. Daha önce aynı şekilde iki kere kendini doktor olarak tanıtmış ve her iki seferinde de aynı uçağa binen pratisyen hekimlerle karşılaşmıştı. Pratisyen hekimler cephede görev yapan deneyimli askerler gibi sakinken, Satsuki gibi cephe deneyimi olmayan uzman patologları bir bakışta ayırt etme yeteneğine de sahiptiler. "Ben bu durumu tek başına hallederim. Siz dinlenin lütfen" demişti yüzünde havalı bir

gülümsemeyle. Bunun üzerine Satsuki bir bahane bulup koltuğuna dönmüş ve izlediği saçma sapan filme kaldığı yerden devam etmişti.

Ama belki de bu uçakta benden başka doktor vasfı taşıyan biri olmayabilir, diye düşündü. Ya da rahatsızlanan yolcu tiroit bezinin bağışıklık sisteminde büyük bir problem yaşıyor olabilirdi. Eğer öyleyse, buna çok ihtimal vermese de benim gibi bir patolog bile ona yardım edebilir diye geçirdi aklından. Derin bir nefes aldı ve kabin memurunu çağırmak için düğmeye bastı.

Dünya Tiroit Kongresi dört gün boyunca Bangkok Marriott'taki kongre salonunda gerçekleştirildi. Tiroit Kongresi, kongreden ziyade dünya çapında bir aile toplantısı gibiydi. Katılımcıların hepsi tiroit uzmanı hekimlerdi ve neredeyse hepsi birbirini tanıyor, tanımadıklarıyla da tanışıyorlardı. Dünya küçüktü. Gündüz bildiriler sunuluyor, panel oturumları yapılıyor, gece olunca farklı yerlerde küçük partiler düzenleniyordu. Yakın arkadaşlar bir araya gelip dostluklarını yâd ediyorlardı. Hepsi Avusturya şarabı içiyor, tiroit üzerine konuşuyor, dedikodu yapıyor, iş imkânları konusunda bilgi alışverişinde bulunuyor, tıp üzerine ayıp şakalar yapıyor, karaoke barda Beach Boys'un "Surfer Girl" şarkısını söylüyorlardı.

Bangkok'ta kaldığı sürede Satsuki çoğunlukla Detroit günlerinden tanıdığı arkadaşlarıyla vakit geçirdi. Onların yanında kendini çok rahat hissediyordu. Yaklaşık on yıl boyunca Detroit Üniversitesi hastanesinde tiroit bezinin bağışıklık sistemiyle ilişkisi üzerine birlikte çalışmışlardı. Ama finansal analist Amerikalı kocasıyla araları bozulmuştu. Alkol bağım-

lılığına meyli her yıl daha da artan kocası başka bir kadınla da ilişki yaşamaya başlamıştı. Üstelik o kadını Satsuki yakından tanıyordu. Bunun üzerine önce ayrı eve çıktı, bir yıl boyunca avukat aracılığıyla şiddetli tartışmalar yaşandı. "En belirleyici şey, çocuk istemeyişindi" diye çıkıştı kocası.

Üç yıl önce nihayet boşanma anlaşmasına vardılar, ondan birkaç ay sonra hastanenin otoparkında duran Honda Accord marka arabasının cam ve farları kırılmış, kaputa beyaz boyayla "Jap Car"[6] yazılmıştı. Bu olay üzerine polisi çağırdı. Gelen polis iri gövdeli bir siyahiydi. Rapor tuttuktan sonra, "Doktor, burası Detroit. Ford Taurus almanızı öneririm" dedi.

O olay bu olay derken Satsuki Amerika'da yaşamaktan soğudu ve Japonya'ya döndü. Tokyo'da bir üniversite hastanesinde kadro buldu. "Uzun yıllardır sürdürdüğün araştırmaların tam meyve vermeye başlamışken Japonya'ya dönmek olmaz" diyerek onu durdurmak istemişti aynı çalışmada yer alan Hintli meslektaşı. "İşler yolunda giderse Nobel Ödülü alman işten bile değil" demişti. Ama Satsuki'nin ülkesine dönme kararı değişmedi. İçinde bir şeyler bitmişti.

Kongrenin ardından Bangkok'taki otelde tek başına kalmaya devam etti Satsuki. Arka arkaya izin alabilmişken yakındaki tatil beldesine gidip bir hafta kadar dinlenmek istediğini söyledi herkese. Kitap okumak, yüzmek, havuz kenarında soğuk kokteyl içmek istiyordu. Herkes, ne iyi fikir, dedi. Yaşamda dinlenmek de gereklidir. Hem bu tiroit için de iyi bir şeydir, dediler. Arkadaşlarıyla el sıkıştı, kucaklaştı ve yine görüşmek üzere sözleşip yanlarından ayrıldı.

---

6. Japon arabası. Jap, ABD'lilerin İkinci Dünya Savaşı sırasında Japonları küçümsemek için kullandıkları tabirdir. (ç.n.)

Ertesi sabah erkenden, önceden planlandığı gibi limuzin otelin önünde bekliyordu. Mücevher gibi güzelce parlatılmış, lacivert, eski model bir Mercedes Benz'di. Üzerinde tek bir leke yoktu. Yeni modellerden bile güzeldi. Birinin gerçeküstü hayalinden çıkıp gelmiş gibiydi. Hem şoförü hem de rehberi olan kişi altmış yaşını geçmiş görünüyordu. Zayıf bir Taylandlıydı. Kolalı, bembeyaz, yarım kollu bir gömlek giymiş, siyah ipek kravat takmıştı, gözünde koyu güneş gözlüğü vardı. Teni bronzdu. Boynu ince ve uzundu. Satsuki'nin önünde dikilince el sıkışmak yerine iki elini önünde birleştirip başını Japon usülü hafifçe öne eğerek selam verdi.

"Adım Nimit. Size bu bir hafta boyunca eşlik edeceğim."

Nimit adı mıydı yoksa soyadı mı, bilemedi. Ama neticede o, Nimit'ti. Son derece görgülüydü ve İngilizcesi anlaşılırdı. Amerikan aksanı olmadığı gibi belirgin İngiliz aksanı da yoktu. Aslında aksanı neredeyse hiç yoktu. Eskiden bir yerlerde duyduğu tarzda İngilizceydi ama oranın neresi olduğunu hatırlayamadı Satsuki.

"Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

İkisi karışık, sıcak, gürültülü ve havası kirli Bangkok şehir merkezini geçtiler. Trafik sıkışıktı, insanlar öfkeyle bağırıyor, klakson sesleri hava saldırısı uyarısı gibi havayı yarıyordu. Dahası yolun ortasından filler yürüyordu. Bir iki tane de değillerdi. Şehirde filin ne işi var diye sordu Satsuki, Nimit'e.

"Taşradakiler fillerini artık daha çok şehir merkezine getiriyorlar" diye açıkladı Nimit nazikçe. "Eskiden ormancılıkta kullanılan filler. Ama salt ormancılıkla geçinemediklerinden fillere çeşitli oyunlar öğretip yabancı turistlerden para alma niyetiyle geliyorlar. Böyle olunca da şehir merkezindeki fillerin sayısı fazlasıyla arttı, halk da çok rahatsız oluyor bu

durumdan. Bir şeye şaşırıp caddede kontrolden çıkan filler oluyor. Geçenlerde çok sayıda arabaya hasar verdiler. Elbette polis onları yakalıyor ama filleri sahiplerinin elinden alamıyor. Fillere el koysalar da onları yerleştirecekleri yer yok ve yem fiyatları da cabası. Bu yüzden serbest bırakmaktan başka çareleri olmuyor."

Araba nihayet şehir dışına çıktı, otoyoldan kuzeye yöneldi. Nimit, torpido gözünden kaset çıkarıp ototeybe koydu, kısık sesle çalıştırdı. Caz kasetiydi. Satsuki'nin daha önce dinlediği, tanıdık bir melodiydi.

"Sesi biraz açar mısınız?" diye sordu Satsuki.

"Derhal" dedi Nimit. Ototeybin sesini yükseltti. Şarkının adı "I can't get started" idi. Eskiden sıklıkla dinlediği bir parçaydı.

"Howard McGhee'nin trompeti, Lester Young'ın tenor saksofonu" diye mırıldandı Satsuki. "JATP'deki konserden."

Nimit dikiz aynasından onun yüzüne baktı. "Aa, doktor, cazdan anlıyorsunuz demek. Caz dinlemeyi seviyor musunuz?"

"Babam sıkı bir caz hayranıydı. Çocukken bana çok dinletirdi. Aynı parçayı defalarca dinletip müzisyenlerin adlarını ezberletirdi. Yanılmadan söylersem bana şeker verirdi. Bu yüzden şimdi de hatırlıyorum. Ama hepsi eski caz şarkıları, yenileri hiç bilmiyorum. Lionel Hampton, Bud Powell, Earl Hines, Harry Edison, Buck Clayton..."

"Ben de eski caz şarkılarından başkasını dinlemiyorum. Babanız ne iş yapıyordu?"

"Doktordu o da. Çocuk doktoru. Ben liseye başladıktan kısa bir süre sonra vefat etti."

"Başınız sağ olsun" dedi Nimit. "Şimdi de caz dinliyor musunuz peki?"

Başını hayır anlamında salladı. "Çok uzun zamandır dinlemiyorum. Eski eşim cazdan nefret ederdi. Opera dışında bir şey dinlemezdi. Evde harika bir ses sistemi vardı ama opera dışında bir şey dinlemeye kalktığımda yüzünü ekşitirdi. Opera manyağı olanlar sanırım dünyada en az bulunan türdeki insanlar, değil mi? Kocamdan ayrıldım ve ölene dek hiç opera dinlemesem de olur."

Nimit başıyla hafifçe onayladı, daha fazla konuşmadı. Sessizce Mercedes Benz'in direksiyonunu kavradı, bakışlarını önündeki yola sabitledi. Direksiyona hâkimiyeti çok iyiydi. Ellerini aynı yere koydu ve aynı açıyla yeniden kavradı. Sonraki parça yine uzun zamandır dinlemediği Erroll Garner'ın "I'll Remember"dı. Garner'ın *Concert by the Sea* albümü babasının favorisiydi. Satsuki gözlerini kapadı, eski anılara daldı. Babası kansere yakalanıp ölene dek Satsuki'nin yaşamında her şey yolunda gidiyordu. Tek bir kötü olay bile yaşamamıştı. Sonra sahne birden kararadı (fark ettiğinde artık babası yoktu) ve her şey kötüye gitmeye başladı. Yepyeni bir olay örgüsü başlamış gibiydi. Annesi, babası öldükten sonra henüz bir ay bile geçmeden caz plak koleksiyonu ve büyük ses sistemini elden çıkarmıştı.

"Doktor, Japonya'nın neresindensiniz?"

"Kyoto" dedi Satsuki. "On sekiz yaşına kadar orada yaşadım, ayrıldıktan sonra da bir daha dönmedim."

"Kyoto, Kobe'nin çok yakınında değil miydi?"

"Uzak değil ama çok yakınında da değil. Depremden pek zarar görmedi."

Nimit sağ şeride[7] geçti, kasası çiftlik hayvanıyla dolu birkaç büyük kamyonu rahatça geçti, sonra kendi şeridine döndü.

---

7. Japonya'da ve Tayland'da yollar ülkemizdekinin ters yönünde, sol şeritte akar. (ç.n.)

"Geçen ayki Kobe'deki büyük depremde pek çok kişi hayatını kaybetti. Haberlerde gördüm. Çok üzüldüm. Tanıdıklarınızın içinde Kobe'de yaşayan kimse var mıydı?"

"Hayır, yoktu. Kobe'de tanıdığım tek bir kişi bile yok" dedi Satsuki. Ama doğruyu söylemiyordu. Kobe'de o adam yaşıyordu.

Nimit bir süre sustu. Sonra başını Satsuki'ye doğru hafifçe eğdi. "Deprem ne tuhaf şey. Ayağımızın altındaki zeminin katı ve hareketsiz olduğuna inanırız. 'Ayakları yere basmak' diye bir deyim bile vardır. Ama bir gün aniden öyle olmadığını anlarız. Sağlam olması gereken yer ya da kaya, sıvıymış gibi eğilip bükülüverir. Televizyonda böyle dendiğini duymuştum. Buna sıvılaşmak deniyor, değil mi? Neyse ki biz şanslıyız, Tayland'da neredeyse hiç büyük deprem olmaz."

Satsuki sırtını koltuğa dayayıp gözlerini kapattı. Sonra sessizce Erroll Garner'ın müziğini dinledi. *O adam* umarım ağır ve sert bir şeyin altında kalıp ezilmiştir, diye düşündü. Ya da sıvılaşan toprağın içine kapılıp gitmiştir. *İşte bu benim uzun zamandır olmasını isteğim şey.*

Nimit'in kullandığı araba otele öğleden sonra saat üçte vardı. Öğlen vakti otoban üzerindeki bir mola yerinde durup biraz dinlendiler. Satsuki kafeteryada hazır kahve içti, tatlı çörek yedi. Bir hafta kalacağı yer, dağda lüks bir tatil köyüydü. Vadiden akan ırmağa yukarıdan bakan binalar yan yana sıralanıyordu. Yamaçta güzel, rengârenk çiçekler açmış, kuşlar keskin sesle ötüyor, bir ağaçtan diğerine uçuyorlardı. Satsuki için bir bungalov hazırlanmıştı. Geniş ve aydınlık bir banyosu vardı. Yatağa zarif bir cibinlik ekliydi. Yirmi dört saat oda servisi hizmeti vardı. Lobide bir kütüphane yer alıyordu, oradan

kitap, CD ve video kiralanabiliyordu. Her şey temiz, gözalıcıydı, hepsine çok para harcanmış görünüyordu.

"Bugün uzun bir yolculuk yaptınız, yorulmuş olmalısınız. Güzelce dinlenin doktor. Yarın sabah onda gelip sizi havuza götüreceğim. Havlunuzu ve mayonuzu hazırlayın lütfen" dedi Nimit.

"Havuz mu? Otelin içinde büyük bir havuz yok muydu? Öyle demişlerdi."

"Otelin havuzu dolu oluyor. Bay Rapaport'tan duyduğuma göre yüzmeyi çok seviyormuşsunuz. Bu yakınlarda uzun kulvarında yüzebileceğiniz bir havuz buldum. Ekstra ücret alınıyor ama yüksek bir miktar değil. Hoşunuza gideceğini düşünüyorum."

John Rapaport, Satsuki'nin Tayland tatilini ayarlayan Amerikalı arkadaşıydı. Kızıl Kmerler saldırılarının olduğu zamandan beri özel muhabir olarak Güneydoğu Asya ülkelerinin birinden bir diğerine gitmiş, Tayland'da da tanıdıklar edinmişti. Rehber ve şoför olarak Nimit'i önermişti. "Senin bir şey düşünmene gerek olmayacak. Bir şey söylemeden her şeyi Nimit adlı bu adama bırakırsan her işin yolunda gider. Müthiş biridir kendisi" demişti Rapaport biraz muzipçe.

"Anladım. Dediğin gibi olsun" dedi Satsuki, Nimit'e.

"O zaman yarın sabah onda görüşmek üzere."

Satsuki valizini açtı, elbise ve etekleri gerip kırışıklıkları giderdikten sonra askıya astı. Sonra mayosunu giyip havuza gitti. Orası tam da Nimit'in dediği gibiydi. Düzgünce yüzülecek bir yer değildi. Su kabağı şeklindeydi, ortasında bir şelale vardı, sığ kısımda çocuklar birbirlerine top atıyordu. Satsuki yüzmekten vazgeçti, plaj şemsiyesinin altına uzandı, Perrier'le karışık Tio Pepe sipariş etti. John le Carré'nin yeni romanını

kaldığı yerden okudu. Kitap okumaktan yorulunca şapkasını yüzüne koyup kestirdi. Rüyasında tavşan gördü. Kısa süren bir rüyaydı. Tel örgüyle sarılı bir kulübenin içinde bir tavşan tir tir titriyordu. Vakit gece yarısıydı. Tavşan bir şeyin geleceğini seziyor gibiydi. Başta tavşanı dışarıdan gözlemlerken birden kendisinin tavşan olduğunu fark etti. *O şeyin* varlığını, karanlık için birazcık da olsa ayırt edebildi. Uyandıktan sonra da ağzının içinde kötü bir tat kaldı.

O adamın Kobe'de yaşadığını biliyordu. Ev adresini de telefon numarasını da. Onun izini bir an bile kaybetmemişti. Depremin hemen ardından onu ev telefonundan aramıştı ama telefon bağlanmamıştı. "Umarım evi yerle bir olmuştur" diye düşünmüştü Satsuki. "Ailesi de beş kuruşsuz sokakta kalmıştır. Bana yaptıklarını düşününce, *doğması gereken bebeğimi* düşününce, bu kadarcık bir ödül almam doğal değil mi?"

Nimit'in bulduğu havuz otelden arabayla otuz dakikalık mesafedeydi. Bir dağı aşıp gidiliyordu. Dağın zirvesine yakın, çok sayıda maymunun yaşadığı bir ormanın içindeydi. Gri tüylü maymunlar yol kenarına dizilip oturmuş, yüksek hızla giden arabayı faltaşı gibi gözlerle izliyorlardı.

Havuz, gizemli ve geniş bir sitenin içindeydi. Etrafı yüksek çitlerle çevrilmişti ve demirden, ağır bir giriş kapısı vardı. Nimit şoför koltuğunun camını indirip selam verince bekçi bir şey demeden kapıyı açtı. Çakıl taşlı yoldan devam edince iki katlı, eski bir taş bina çıktı karşılarına. O binanın arka tarafında uzun, ince havuz vardı. Biraz eski görünse de üç kulvarlı, yirmi beş metre uzunluğunda standartlara uygun bir havuzdu. Etrafında çimenli bahçe ve koruluk vardı. Havuzun suyu temizdi ve içinde kimse görünmüyordu. Havuz kenarında

birkaç tane eski, ahşap şezlong vardı. Çevrede çıt çıkmıyordu ve kimse de yoktu.

"Nasıl buldunuz?" diye sordu Nimit.

"Harika" dedi Satsuki. "Burası spor kulübü mü?"

"Ona benzer bir şey. Ama bazı sebeplerden dolayı bugünlerde pek kimse kullanmıyor. Tek başınıza istediğiniz kadar kullanabilirsiniz. Tüm ayarlamalar yapıldı."

"Teşekkür ederim. Çok beceriklisin."

"Daha neler" dedi Nimit. İfadesiz bir şekilde selam verdi. Çok eski usulde.

"Oradaki küçük bungalov soyunma odası, içinde tuvalet ve banyo da var. İstediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Ben sizi arabada bekleyeceğim. Bir şey olursa seslenin lütfen."

Satsuki gençliğinden beri yüzmeyi çok severdi, fırsat buldukça spor salonundaki havuzda yüzerdi. Bir koçtan düzgün formda yüzmeyi de öğrenmişti. Yüzerken birçok kötü anıyı aklından çıkarabiliyordu. Uzun süre yüzünce de kendini kuş gibi özgür hissediyordu. Yeterince spor yaptığı için bugüne dek yatağa düşecek kadar hastalanmamıştı ve bedeninde de bir rahatsızlık hissetmemişti. Çok fazla kilo da almamıştı. Elbette gençliğinde olduğu kadar ince değildi. Özellikle de bel çevresi hoşlanmadığı şekilde dolmuştu. Ama şikâyet etme hakkı yoktu. Manken olmak gibi bir isteği yoktu. Asıl yaşından beş yaş genç görünüyordu ve bundan daha fazlası da mümkün değildi.

Öğlen olunca Nimit havuz kenarına gümüş bir tepsi üzerinde buzlu çay ve sandviç getirdi. Küçük, üçgen biçiminde güzelce kesilmiş, sebze ve peynirli sandviçti.

"Sen mi yaptın bunları?" diye şaşırarak sordu Satsuki.

Nimit bunu duyunca yüz ifadesi biraz değişti. "Hayır doktor, ben yemek yapmıyorum. Bunları hazırlattım."

Kime diye sormak istediyse de vazgeçti. Rapaport'un da dediği gibi bir şey düşünmeye gerek olmadan, bir şey söylemeden her şeyi Nimit adlı bu adama bırakınca her iş yolunda gidiyordu. Sandviçler hiç de fena değildi. Yemekten sonra dinlendi. Yanında getirdiği walkman'de Nimit'ten ödünç aldığı Benny Goodman'ın kasetini dinledi, kitap okudu. Öğleden sonra biraz daha yüzdü, saat üçte otele döndü.

Aynı şeyleri beş gün boyunca tekrarladı. Doyana dek yüzdü, sebze ve peynirli sandviç yedi, müzik dinledi, kitap okudu. Havuzdan başka bir yere gitmedi. Tam da istediği gibi harika bir gün geçirdi, *hiçbir şeye kafa yormadan.*

Havuzda hep tek yüzdü. Dağdaki havuzda yer altı suyunu pompalayarak kullanıyor olabilirlerdi, çünkü çok soğuktu ve suya ilk daldığında nefesi kesilecek gibi oluyordu ama birkaç tur yüzmenin ardından bedeni ısınıyordu. Serbest stilde yüzmekten yorulunca gözlüğünü çıkarıp sırtüstü yüzdü. Gökyüzünde beyaz bulutlar süzülüyor, kuşlar ve yusufçuklar uçuyordu. Sonsuza kadar böyle kalabilsem ne iyi olur, diye düşündü Satsuki.

Satsuki "İngilizceyi nerede öğrendin?" diye sordu Nimit'e, arabayla havuzdan dönerken.

"Otuz üç yıl Bangkok'un merkezinde Norveçli mücevher şirketinde şoför olarak çalıştım, o sırada hep İngilizce konuşurduk."

Şimdi anladım, diye düşündü Satsuki. Baltimore'daki hastanede çalıştığı sırada Danimarkalı bir meslektaşı vardı. İngilizce konuşmaları aynıydı. Dilbilgisi açık seçik, hafif bir aksan ve hiç argo kelime kullanmıyorlardı. Rahat anlaşılır, temiz ve alelaleydi. Ancak Tayland'a gelip de bir Norveçliden öğrenilmiş İngilizceyi duymak çok tuhaf bir şeydi.

"İşverenim cazı çok severdi, arabayla bir yere giderken hep ototeypten dinlerdi. Böyle olunca ben de caza yakınlık duymaya başladım. Üç yıl önce ölünce bu araba ve kasetleri bana kaldı. Şimdi çaldığım da onlardan biri."

"Patronunuz öldükten sonra bağımsız oldunuz ve turistler için rehberlikle birlikte şoförlüğe başladınız, öyle mi?"

"Evet, tamamıyla öyle" dedi Nimit. "Tayland'da çok sayıda hem rehberlik hem şoförlük yapan var ama kendi Mercedes'i olan bir ben varım."

"O kişinin güvenini kazanmışsınız demek."

Nimit bir süre sustu. Nasıl cevap vereceği konusunda bir süre kararsız kaldı. Sonra konuşmaya başladı. "Doktor, ben bekârım. Bir kez bile evlenmedim. Otuz üç yıl o kişinin âdeta gölgesi olarak geçirdim her günümü. O kişinin gideceği her yere onunla gittim, ona her konuda yardım ettim. Sanki o kişinin bir parçası olmuştum. Öylesi bir yaşamı sürdürünce gerçekten ne istediğimi bile anlamaz hale gelmiştim."

Nimit, ototeybin sesini biraz açtı. Kalın tınıyla tenor saksafon solosu çalıyordu.

"Mesela bu müzik de öyle. 'Bak Nimit, bu müziği iyi dinle. Coleman Hawkins'in attığı doğaçlama pasaja dikkatini ver. Onun bu kısımları kullanarak bize anlatmak istediklerine kulağını iyice ver. Orada konuşulanlar, yüreğinden çıkmaya çalışan özgür ruhunun hikâyesidir. O ruh benim içimde olduğu gibi senin içinde de var. Bak, bu tınıyı işittin mi? Sıcak nefes ve yüreğin titremesi' demişti o kişi. O parçayı defalarca dinlemiş, doğrudan kulak vermiştim, ruhun titreşimini duymuştum. Ancak bu *gerçekten* kulağımla işittiğim bir şey miydi, hiç emin değilim. Bir insanla uzun süre vakit geçirince, onun söy-

lediklerine uyunca, bir anlamda tek yürek tek beden olunuyor. Söylemek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sanırım" dedi Satsuki.

Nimit'in dediklerini dinlerken onunla patronunun eşcinsel bir ilişki içinde olma ihtimalini düşündü Satsuki. Elbette bu sadece sezgisel bir tahminden öte bir şey değildi. Kanıtı yoktu. Ancak bu şekilde varsayınca demek istediklerini anlayabildiğini hissetti.

"Hiçbir pişmanlığım yok. Eğer bir kez daha yaşama şansım olursa aynı şeyleri tekrar yaşarım. Tümüyle aynı şekilde. Peki siz doktor? Siz ne yapardınız?"

"Bilmiyorum Nimit" dedi Satsuki. "Tahmin edemiyorum."

Nimit, daha fazla bir şey demedi. Gri maymunların yaşadığı dağı aşıp otele döndüler.

Ertesi gün, Japonya'ya dönüş günü, havuzdan dönerken Nimit, Satsuki'yi yakındaki köye götürdü.

"Doktor, sizden bir şey rica edeceğim" dedi Nimit, dikiz aynasından ona bakarak. "Kişisel bir şey."

"Nedir acaba?" dedi Satsuki.

"Bana bir saat kadar vakit ayırabilir misiniz? Sizi götürmek istediğim bir yer var."

"Olur" dedi Satsuki. Orasının nasıl bir yer olduğunu sormadı. Bir süredir her şeyi Nimit'e bırakma niyetindeydi.

O kadın köyün en uç noktasında, küçük bir evde yaşıyordu. Fakir bir köy, fakir bir evdi. Yamaç boyunca birbirine yapışık gibi duran çeltik tarlalarıyla zayıf ve pis hayvanlar vardı. Yolda su birikintileri vardı, etrafa inek dışkılarının kokusu dağılmıştı. Cinsel organı açıkta sallanan bir köpek ortalıkta

dolaşıyor, 50 cc'lik bir motosiklet de kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak geçip giderken sağa ve sola çamur sıçratıyordu. Çıplak denecek kadar az giyinmiş çocuklar, yol kenarına sıralanmış, Nimit ve Satsuki'nin geçişini dikkatle izliyorlardı. Satsuki böylesine perişan haldeki bir köyün bu kadar lüks bir otelin hemen yakınında olmasına bir kez daha şaşırdı.

Yaşlı bir kadındı. Seksenli yaşlarına yakın olabilirdi. Teni sert deri kadar karaydı, derin kırışıklıklar bedenine vadi gibi yayılmıştı. Beli büküktü, bedenine olmayan, kırışık, çiçek desenli tek parça bir elbise vardı üzerinde. Nimit onu görünce ellerini birleştirip selam verdi. Kadın da aynı şekilde ellerini birleştirdi.

Satsuki ve yaşlı kadın masada karşılıklı oturdu, yan tarafa Nimit oturdu. İlkin Nimit ve yaşlı kadın konuştu bir süre. Yaşına göre oldukça canlı ve gür bir sesi vardı. Dişleri de hâlâ sağlam görünüyordu. İkisi konuştuktan sonra yaşlı kadın doğruca ön tarafa döndü ve Satsuki'nin gözlerine baktı. Keskin bakışları vardı. Gözlerini hiç kırpmıyordu. Bu bakışlar altında, küçük bir odaya kapatılmış ve kaçış yeri bırakılmamış küçük bir hayvan gibi huzursuzlandı Satsuki. Birden tüm bedenine ter bastığını fark etti. Yüzü yandı ve soluğu ağırlaştı. Çantasından ilacını alıp içmek istedi ama su yoktu. Mineralli suyunu arabada bırakmıştı.

"İki elinizi masanın üzerine koyun lütfen" dedi Nimit. Satsuki dediği gibi yaptı. Yaşlı kadın elini uzattı, Satsuki'nin sağ elini tuttu. Küçük ama güçlü bir eldi bu. Yaklaşık on dakika boyunca (iki üç dakika da olabilir) yaşlı kadın bir şey demeden Satsuki'nin elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Satsuki güçsüz bir şekilde yaşlı kadının gözlerine baktı, arada bir sol elindeki mendille alnındaki teri sildi. Yaşlı kadın nihayet

derin bir nefes aldı ve Satsuki'nin elini bıraktı. Sonra Nimit'e döndü, bir süre Tayca bir şeyler söyledi. Nimit onun söylediklerini İngilizceye çevirdi.

"Bedeninizin içinde bir taş bulunduğunu söylüyor. Beyaz ve sert bir taş. Büyüklüğü bir çocuğun yumruğu kadarmış. Onun nereden geldiğini bilmiyor."

"Taş mı?" dedi Satsuki.

"Taşa harf yazılıymış ama Japonca olduğundan okuyamıyor. Siyah mürekkeple, küçük harfle yazılıymış. Eski olduğundan uzun yıllardır onunla yaşıyormuşsunuz. Ama o taştan mutlaka kurtulmalıymışsınız. Eğer bunu yapmazsanız, öldükten sonra yakılsanız da o taş orada kalırmış."

Yaşlı kadın bu kez Satsuki'ye döndü, yavaşça, Tayca, uzun bir süre konuştu. Sesinin titreşiminden önemli içerikte bir şey olduğunu anladı. Nimit konuştuklarını yine İngilizceye çevirdi.

"Yakın zamanda rüyanızda büyük bir yılan görecekmişsiniz. Duvar deliğinden ağır ağır çıkan bir yılan. Baştan sona pullarla kaplı, yeşil bir yılan. O yılan bir metre kadar görününce boynundan tutun. Tutun ve sakın bırakmayın. Yılan ilk bakışta korkutucu görünebilir ama zarar verecek bir yılan değil bu. Bu yüzden korkmayın sakın. İki elinizle sımsıkı tutun. Onun sizin yaşamınız olduğunu düşünüp tüm gücünüzle tutun. Uyanana dek onu tutun. O yılan içinizdeki taşı yutacak. Anladınız mı?"

"İyi de bu... ..."

"*Anladım* deyin lütfen" dedi Nimit ciddi bir ses tonuyla.

"Anladım" dedi Satsuki.

Yaşlı kadın sessizce başını salladı. Sonra tekrar Satsuki'ye dönüp bir şeyler dedi.

"O kişi ölmedi" diye çevirdi Nimit. "Tek bir çizik bile almadı. Bu senin ümit ettiğin şey olmayabilir belki ama bunun için çok şanslısın. Bu şansın için şükretmelisin."

Yaşlı kadın kısa bir süre Nimit'e bakıp bir şeyler dedi.

"Bitti" dedi Nimit. "Otele dönelim."

"Fal mıydı o?" diye sordu Satsuki arabada Nimit'e.

"Fal değildi, doktor. Sizin insan bedenlerini tedavi etmeniz gibi o da insanların ruhunu tedavi ediyor. Temelde rüyalar üzerinden kehanette bulunuyor."

"Eğer öyleyse teşekkür parası vermem gerekirdi. Bir an olunca şaşırıp kaldım ve tümüyle aklımdan çıkmış."

Nimit direksiyonu tam çevirip dağ yolunun keskin virajını döndü. "Ücreti ben ödedim. Önemli bir miktar değil. Size benden özel bir iyi niyet göstergesi olarak düşünün lütfen."

"Rehberlik ettiğin herkesi oraya götürüyor musun?"

"Hayır, doktor. Sadece sizi götürdüm."

"Neden?"

"Çünkü siz çok güzel bir insansınız doktor. Entelektüel ve güçlüsünüz. Ama sanki yüreğinizde bir ağırlık taşıyor gibisiniz. Artık rahatça ölüme hazırlamalısınız kendinizi. Bundan sonra, sadece yaşamaya çok enerji harcamazsanız rahat bir şekilde ölemezsiniz. Ağır ağır değişmelisiniz. Yaşamak ve ölmek, bir anlamda eşit değerdedir doktor."

"Biliyor musun, Nimit?" dedi Satsuki güneş gözlüğünü çıkarıp koltuğa sırtını dayayıp dik durarak.

"Neyi, doktor?"

"Peki sen, ölüm için iyi bir hazırlığın var mı?"

"Benim yarım çoktan öldü doktor" dedi Nimit, sıradan bir şey söylermiş gibi.

O gece geniş ve temiz bir yatakta ağladı Satsuki. Ağır ağır ölüme yaklaştığından emin oldu. Bedeninin içinde beyaz, sert bir taş olduğundan emin oldu. Pullarla kaplı yeşil renkli yılanın karanlık içinde bir yerlerde gizlendiğinden emin oldu. Doğmamış çocuğunu düşündü. Çocuğunu öldürüp dipsiz bir kuyuya atmıştı. Sonra otuz yıl boyunca bir erkekten nefret etmeyi sürdürdü. O adamın acı çekerek ölmesini arzu etti. Bunun için de yüreğinin derinliklerinde depremin olmasını bile istemişti. *Bir anlamda o depremin nedeni bendim. O adam benim yüreğimi taşa çevirdi.* Uzaktaki bir dağın içinde gri maymunlar sessizce kadını izliyordu. *Yaşamak ve ölmek, bir anlamda eşit değerdedir doktor.*

Havalimanındaki bankoya valizini teslim ettikten sonra zarfa koyduğu yüz doları Nimit'e verdi. "Her şey için teşekkürler. Sayende eğlenceli bir tatil geçirdim. Bu benden sana ayrı bir hediye" dedi.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim doktor" diyen Nimit zarfı aldı.

"Nimit, birlikte bir kahve içelim mi zamanın varsa?"

"Zevkle."

İkisi kafeye girip birer fincan kahve içti. Satsuki sade içerken, Nimit kahvesine bol krema ekledi. Satsuki fincanı, fincan tabağı üzerinde uzun bir süre döndürdü.

"Aslına bakarsan, benim bugüne dek kimseye açmadığım bir sırrım var" dedi Satsuki, Nimit'e dönüp. "Ama bunu bir türlü dile getiremedim. Bu sırrımı tek başıma taşıyıp bugünlere kadar geldim. Ama bugün bu sırrımı sana açmak istiyorum. Çünkü muhtemelen seninle bir daha karşılaşmayacağız. Babam aniden öldükten sonra annem bana hiç danışmadan..."

Nimit iki avcunu Satsuki'ye uzattı. Sonra onun başını tuttu. "Doktor, sizden rica ediyorum. Bana bundan daha fazlasını anlatmamalısınız. O kâhin kadının da dediği gibi rüyanızı beklemelisiniz. Hislerinizi anlıyorum ama onları bir kere cümlelere dökerseniz, onlar artık yalana dönüşür."

Satsuki sözlerini yuttu, susup gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı ve sonra verdi.

"Rüyanızı bekleyin doktor" dedi Nimit kendi kendine konuşur gibi. "Şimdilik sabretmeniz gerekiyor. Sözcükleri bir kenara bırakın. Sözcükler taşa dönecek."

Elini uzatıp sessiz ve sakince Satsuki'nin elini tuttu. Tuhaf şekilde yumuşaktı. Taze hisleri olan bir eldi. Sanki kaliteli bir eldivene sarılıp korunmuş gibiydi. Satsuki gözlerini kapatıp Nimit'in yüzüne baktı. Nimit elini bıraktı, masanın üzerinde ellerini birleştirdi.

"Benim Norveçli patronum Lapland doğumluydu" dedi Nimit. "Bildiğiniz gibi Lapland Norveç'in en kuzey kısmında bulunur. Kuzey kutbuna yakındır ve orada çok sayıda rengeyiği yaşar. Yazları gece olmaz, kışınsa gündüz olmaz. Sanırım patronum da o soğuktan kaçıp Tayland'a gelmişti. Ne de olsa oranın zıddı denecek özellikte bir yer. Tayland'ı seviyordu, kemiklerinin bu ülkeye gömülmesine karar vermişti. Ancak öleceği güne dek doğduğu memleketi Lapland'i özleyip durmuştu. Bana hep o şehirle ilgili şeyler anlatıyordu. Yine de otuz üç yıl boyunca bir kez bile Norveç'e dönmedi. Bunun için özel bir nedeni vardı sanırım. O da bedenine taş koymuş biriydi."

Nimit kahve fincanını eline alıp bir yudum içti, sonra ses çıkarmadan dikkatli bir şekilde tabağına koydu.

"Bana bir keresinde kutup ayılarıyla ilgili bir hikâye anlatmıştı. Kutup ayısının ne denli yalnız bir hayvan olduğuyla il-

gili. Yılda yalnızca bir kez birlikte olurlarmış. Karı kocanınki gibi bir ilişki yokmuş onların dünyasında. Donmuş toprağın üzerinde bir dişi kutup ayısıyla bir erkek kutup ayısı tesadüfen karşılaşır, orada ilişkiye girerlermiş. Pek uzun sürmezmiş. Çiftleşmeleri bitince dişisi sanki bir şeyden korkar gibi bir anda erkeğin yanından hızlıca uzaklaşır, birlikte oldukları yerden koşarak kaçarmış. Tam anlamıyla arkasına bakmadan koşarak kaçarmış. Sonraki bir yıl boyunca derin bir yalnızlık içinde yaşarlarmış. Aralarında bir iletişim asla olmazmış. Duygusal bir yakınlık da olmazmış. En azından patronumun anlattığı kadarıyla."

"Çok tuhaf bir hikâye bu" dedi Satsuki.

"Kesinlikle. Tuhaf bir hikâye" dedi Nimit ciddi bir surat ifadesiyle. "O zaman patronuma, peki bu kutup ayıları ne için yaşar, diye sormuştum. Bunun üzerine patronum ne demek istediğimi anlamış gibi bir yüz ifadesiyle bana bakarak sormuştu. "Nimit sence *bizler* ne için yaşıyoruz?"

Uçak kalktıktan sonra emniyet kemerini takma uyarı sinyali yandı. Yine bir kez daha Japonya'ya dönüyorum, diye düşündü Satsuki. Bundan sonrasını düşünmeye kalktı ama sonra bıraktı. Sözcükler taşa dönüşür, demişti Nimit. Koltuğuna bıraktı kendini, gözlerini kapattı. Sonra havuzda sırtüstü yüzdüğü zamandaki gökyüzünün rengini düşündü. Erroll Garner'ın çaldığı "I'll Remember April"ın melodisini hatırladı. Uyuyayım, diye düşündü. Uyuyayım bari. Ve rüya görmeyi bekledi.

Tokyo'yu Kurtaran Kurbağacık

Katagiri dairesine döndüğünde iri bir kurbağa bekliyordu onu. İki arka ayağı üzerine dikilmişti. Boyu iki metreden fazlaydı. Fitti de. Boyu 1,60'ı ancak bulan zayıf Katagiri, bu görkemli görüntü karşısında ezildi.

"Bana Kurbağacık diyebilirsiniz" dedi kurbağa iyi anlaşılır bir sesle.

Katagiri'nin dili tutuldu, ağzı açık halde antre girişinde öylece kaldı.

"O kadar şaşırmayın lütfen. Size bir zarar verecek değilim. İçeri girip kapıyı kapatın" dedi Kurbağacık.

Katagiri sağ elinde iş çantası, sol elindeyse sebze ve somon konservesi olan süpermarket kesekâğıdını tuttuğu halde bir adım bile atamadı.

"Haydi Bay Katagiri. Hemen kapıyı kapatıp ayakkabılarınızı çıkarın."

Katagiri adını duyunca nihayet kendine geldi. Kendine söylendiği gibi kapıyı kapattı, kesekâğıdını yere koydu, çantası kolunun altında, ayakkabılarını çıkardı. Sonra Kurbağacık'ın yönlendirmesiyle mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturdu. "Bay Katagiri" dedi Kurbağacık, "siz

yokken evinize izinsiz girdiğim için özür dilerim. Çok şaşırmış olmalısınız. Ama başka çarem yoktu. Ne dersiniz, çay içelim mi? Eve dönme saatiniz yaklaşmıştır diye düşünüp su ısıtmıştım."

Katagiri'nin çantası hâlâ kolunun altındaydı. Bu birilerinin yaptığı bir eşek şakası mıydı? Biri üzerine kostüm giymiş ve benimle alay mı ediyor, diye düşündü. Ama bir şarkı mırıldanarak çaydanlığa sıcak su koyan Kurbağacık'ın bedeni ve hareketleri, nasıl bakarsa baksın, gerçek bir kurbağaya aitti. Kurbağacık sıcak çay dolu bir bardağı Katagiri'nin önüne, diğerini kendi önüne koydu.

"Biraz sakinleştiniz mi?" diye sordu Kurbağacık çayını yudumlarken.

Katagiri'nin hâlâ dili tutuk haldeydi.

"Normalde randevu alıp gelmeliydim" dedi Kurbağacık. "Bunu çok iyi biliyorum Bay Katagiri. Eve dönüp de bir anda karşısında iri bir kurbağanın beklediğini gören kim olsa çok şaşırır. Ama çok acil ve hayati bir mesele yüzünden buradayım. Bu kaba hareketimi affedin lütfen."

"Mesele mi?" Nihayet Katagiri'nin ağzından cümleye benzer bir şey çıkabildi.

"Evet Bay Katagiri. Bir mesele olmasa birinin evine izinsiz girmezdim. O kadar kaba biri değilim."

"İşimle ilgili bir mesele mi?"

"Cevap hem evet hem de hayır" dedi Kurbağacık başını yana eğerek. "Hem hayır hem de evet."

Sakinleşmeliyim, diye düşündü Katagiri. "Sigara içebilir miyim?"

"Elbette elbette" dedi Kurbağacık gülümseyerek. "Burası sizin eviniz. Reddedemem. İster sigara ister içki, rahatça içi-

niz. Ben sigara kullanmıyorum ama başkasının evinde sigara karşıtlığına kalkışmak gibi aykırı bir şey yapmam."

Katagiri montunun cebinden bir sigara çıkardı, kibrit çaktı. Sigarasını tutuştururken elinin titrediğini fark etti. Kurbağacık karşıdaki sandalyeden bu bir dizi hareketi büyük bir ilgiyle izledi.

"Yoksa siz mafyadan mısınız?" diye sordu bir cesaretle Katagiri.

"Hahahahahaha" diye güldü Kurbağacık. Sesli ve keyifli bir kahkahaydı bu. Sonra ıslak ellerini dizine vurdu. "Bay Katagiri, iyi bir espri anlayışınız varmış sizin. Benden gangster nasıl olsun? Haydi bu dünyada hiç eleman kalmadı diyelim, hangi mafya bir kurbağayı işe alır? Böyle bir şey yaparlarsa tüm dünya onlara kahkahalarla gülmez mi?"

"Eğer ödeme pazarlığı için geldiyseniz, imkânı yok" dedi Katagiri net bir şekilde. "Benim kişisel olarak karar verme yetkim yok. Ben amirlerimin kararına uyar, onların talimatları doğrultusunda hareket ederim sadece. Ne şekilde olursa olsun sizin faydanıza olacak bir şey olmaz."

"Bay Katagiri" dedi Kurbağacık bir parmağını havaya kaldırıp, "buraya ahlaksız bir mesele için gelmiş değilim. Sizin Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nin Şincuku Şubesi Kredi Yönetimi bölümünde şef yardımcısı olarak çalıştığınızı biliyorum. Ama bu borç ödemesiyle ilgili bir konu değil. Buraya gelmemin nedeni Tokyo'yu yıkılmaktan kurtarmak."

Katagiri etrafına bakındı. Gizli kamera şakası türünde kötü bir şeye denk gelmiş olabilirdi. Ancak etrafta hiç kamera yoktu. Küçük bir daireydi burası. Kimsenin kendini gizleyecek yeri yoktu.

"Burada bizden başka kimse yok Bay Katagiri. Sanırım beni aklını kaçırmış bir kurbağa sandınız. Ya da hayal gördüğünüzü. Ancak delirmediğim gibi hayal de görmüyorsunuz. Bu tamamıyla ciddi bir mesele."

"Şey, Bay Kurbağa" dedi Katagiri.

"Kurbağacık" diye düzeltti onu bir parmağını havaya kaldırarak.

"Şey, Kurbağacık" diye düzeltip yeniledi Katagiri, "size güvenmediğimden değil ama henüz durumu tam anlamıyla kavrayamadım da. Burada ne oluyor, hiç anlamıyorum. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Elbette elbette" dedi Kurbağacık. "Birbirini anlamak çok önemli bir şeydir. Anlamanın yanlış anlamaların toplamından ibaret olduğunu söyleyen insanlar da vardır, bunun çok ilginç bir görüş olduğunu düşünsem de ne yazık ki şu anda bizim böyle keyifli dolambaçlara sapacak zamanımız yok. En kısa yoldan birbirimizi anlayabilirsek, bu en iyisi olur. Bu yüzden istediğiniz kadar soru sorabilirsiniz."

"Siz gerçek bir kurbağa mısınız?"

"Elbette, gördüğünüz gibi gerçek bir kurbağayım ben. Metafor, alıntı, yapıbozum, örnek ya da ona benzer karmaşık bir şey değilim. Gerçek bir kurbağayım. Biraz vıraklamamı ister misiniz?"

Kurbağacık, tavana bakıp boğazını hareket ettirdi. **Vıraaaak, gurrk, vıraaaaaak, gurrk.** Yüksek bir sesti. Duvarda asılı çerçeveyi titretip yan döndürecek kadar.

"Anladım" dedi telaşla Katagiri. Ucuz dairesinin duvarları inceydi. "Yeterli. Siz gerçek bir kurbağasınız."

"Veya ben kurbağaların toplamıyım diyebilirim. Ama öyle olsa bile bu benim bir kurbağa olduğum gerçeğini değiştir-

mez. Benim bir kurbağa olmadığımı söyleyen biri çıkarsa o pis yalancının tekidir. Onu un ufak ederim."

Katagiri başını sallayarak onayladı. Sonra rahatlamak için bardağı eline alıp sıcak çaydan bir yudum aldı. "Tokyo'nun yıkılmasını önlemek istediğinizi söylemiştiniz değil mi?"

"Evet, demiştim."

"Peki ne tür bir yıkımdan söz ediyorsunuz?"

"Deprem" dedi Kurbağacık ağır bir sesle.

Katagiri ağzını açıp Kurbağacık'a baktı. Kurbağacık bir süre hiçbir şey demeden Katagiri'nin yüzüne baktı. İkisi bir şey demeden karşılıklı birbirlerinin yüzlerine baktı bir süre. Sonra Kurbağacık konuşmaya başladı.

"Çok ama çok büyük bir deprem olacak. 18 Şubat sabahı, saat sekiz buçukta Tokyo'yu vuracak. Diğer bir deyişle üç gün sonra. Geçen ay Kobe'deki büyük depremden çok daha büyük olacak bu seferki. Bu depremde yüz elli bine yakın insan öleceği tahmin ediliyor. Çoğu trafiğin yoğun olduğu saatte toplu taşıma araçlarının raydan çıkması, devrilmesi ya da çarpışarak kaza yapmaları yüzünden. Otoyolların yıkılması, metroların çökmesi, hızlı trenlerin raydan çıkması, tankerlerin patlaması. Binalar enkaz haline gelecek, insanlar yıkıntı altında ezilecek. Her yerde yangın çıkacak. Yollar kullanılmaz hale gelecek, ambulans ve itfaiyeler kullanılamayacak. İnsanlar pisi pisine ölecek. Yüz elli bin kişi ölecek! Tam anlamıyla bir deprem bu! Şehir denilen yoğun yapının ne kadar kırılgan olduğunu insanlar bir kez daha anlayacak" dedi Kurbağacık ve sonra başını hafifçe salladı. "Depremin merkez üssü Şincuku Belediye Binası yakınları. Hani şu sözü edilen doğrudan altımızda meydana gelecek bir deprem olacak."

"Şincuku Belediye Binası yakınları mı?"

"Tam olarak, Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nin Şincuku Şubesi'nin altı oluyor."

Bir sessizlik oldu.

"Ve siz de" dedi Katagiri, "bu depremin olmasını önleyelim mi diyorsunuz?"

"Evet, öyle diyorum" dedi Kurbağacık başını sallayarak. "Tam olarak onu diyorum. Ben ve siz, birlikte, Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi Şincuku Şubesi'nin altına inip orada *Solucancık*'a karşı savaşacağız."

Katagiri, Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nin Şincuku Şubesi Kredi Yönetimi bölümü görevlisi olarak bugüne dek pek çok çetin durumla karşılaşmış ve hepsinin üstesinden gelmişti. Üniversiteden mezun olduktan sonra Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nde çalışmaya başlamış, sonraki on altı yıl boyunca devamlı Kredi Yönetimi bölümünde görev almıştı. Diğer bir deyişle, geri ödemelerden sorumlu görevliydi. Kesinlikle popüler bir alan değildi. Herkes kredi verme işinde çalışmak isterdi. Özellikle de Balon Ekonomisi döneminde. Paranın yığınla olduğu zamandı ve teminat olarak arazi veya hisse senedi gösterilmesi durumunda, istenilen miktarda kredi verilirdi. Bu bir başarıydı. Ancak kredinin geri ödenmediği zamanlarda devreye girmek Katagiri'nin göreviydi. Özellikle de balonun patlamasının ardından işi çok artmıştı. Önce hisse senetleri düşmüştü, sonra da arazi fiyatları. Böyle olunca da teminatın değeri kalmamıştı. Yukarıdan kendisine "Biraz da olsa nakit para al" diye emir gelmişti.

Şincuku'daki Kabukiço, şiddetin labirentidir. Orada eskiden beri yakuza olduğu gibi Kore asıllı mafya da yer alır. Çin mafyası da vardır. Silah ve uyuşturucuyla doludur. Büyük

miktarda para yerin altında bir karanlıktan bir diğer karanlığa akar. İnsanların duman gibi birden ortadan kaybolması hiç de ender şey değildir. Katagiri'nin de geri ödeme alma görevinden dolayı defalarca yakuzayla etrafının sarıldığı, ölümle tehdit edildiği zamanlar olmuştu. Ama korkmamıştı. Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nin görevlisini öldürmek ne işe yarardı? Bıçaklayacaklarsa bıçaklasınlardı. Vuracaklarsa vursunlardı. Ne karısı vardı ne de çocuğu. Ebeveyni ölmüştü. Erkek ve kız kardeşlerine üniversite okutmuş, onları evlendirmişti de. Bu noktada öldürülse kimse zor durumda kalmazdı. Öldürülmek Katagiri'nin umurunda değildi.

Katagiri'nin hiç terlemeden sakince durması karşısında, aksine, etrafını çeviren yakuzaların keyfi kaçardı. Böyle olunca da Katagiri, onların dünyasında gözü pek biri olarak nam saldı. Ama şimdiki durum karşısında afallamıştı Katagiri. Ne yapacağını bir türlü kestiremiyordu. Bu nasıl bir durumdu böyle? *Solucancık* mı?

"Solucancık yerin altında yaşıyor. Büyük bir solucan. Sinirlenince depreme sebep oluyor" dedi Kurbağacık. "Ve Solucancık şimdilerde çok kızgın."

"Neye kızmış bu kadar?"

"Bilmiyorum" dedi Kurbağacık. "Solucancık'ın o karanlık kafasında ne düşündüğünü kimse bilemez. Onu neredeyse hiç kimse görmemiştir. Normalde uzun uykudadır. Yer altındaki karanlık ve sıcak içinde, yıllarca, on yıllarca mışıl mışıl uyur. Doğal olarak gözleri körleşmiştir. Beyin sıvısı da uyurken erimiş, başka bir şeye dönüşmüştür. Aslında hiçbir şey düşünmediğini tahmin ediyorum. O sadece uzaktan gelen ses ve titreşimleri bedeninde hissediyor, onları birer birer emiyor ve biriktiriyor bence. Ve onları kimyasal bir eylemle nefrete

dönüştürüyor. Neden öyle olduğunu bilmiyorum. Açıklayamıyorum."

Kurbağacık bir süre Katagiri'nin yüzüne baktı, bir şey demedi. Söylediklerinin Katagiri'nin aklına girerek oraya yerleşmesini bekledi. Sonra konuşmasına devam etti.

"Yanlış anlaşılmaktan çekiniyorum ancak benim Solucancık'a karşı kişisel bir antipati ya da düşmanlığım yok. Dahası onun kötülüğün beden bulmuş hali olduğunu da düşünmüyorum. Onunla arkadaş olmak gibi bir isteğim de yok ama Solucancık gibi bir varlığın da, bir bakıma, dünya için var olmasında bir sakınca olmadığı fikrindeyim çünkü dünya büyük bir monta benzer ve içinde çeşitli şekillerde ceplerin olması gerekir. Ama şu anki haliyle öylece bırakılmayacak kadar tehlikeli bir varlık. Solucancık'ın yüreği ve bedeni uzun süredir emip biriktirdiği nefretle dolu ve bugüne dek hiç görülmediği kadar şişti. Dahası, geçen ay Kobe'deki depremle yer altındaki iyi ve derin uykusu bir anda bölündü. Böyle olunca da derin bir öfkenin yön verdiği bir aydınlanma yaşadı. Bunun üzerine de, peki, madem öyle ben de Tokyo şehrinde büyük bir deprem meydana getiririm, diye karar verdi. Zamanı ve şiddetiyle ilgili bilgiyi aramın iyi olduğu böceklerden aldım. Kesin bilgi."

Kurbağacık sustu. Yorulmuş gibi hafifçe gözleri kapandı.

"Bunun üzerine" dedi Katagiri, "siz ve ben, ikimiz, yer altına inip Solucancık'la savaşacak ve depremi önleyeceğiz."

"Tam da öyle."

Katagiri çay bardağını eline aldı, sonra yerine koydu. "Hâlâ tam kavrayamadım, neden beni kendinize ortak seçtiniz?

"Bay Katagiri" dedi Kurbağacık doğrudan Katagiri'nin gözlerinin içine bakarak, "ben sizi hep takdir ettim. Bu on altı

yıl boyunca başka insanların yapmak istemediği sıkıntı verici ve tehlikeli işleri kabul ettiniz, sessizce üstesinden geldiniz. Bunun ne kadar zor bir iş olduğunu çok iyi bilirim. Ne yazık ki amir ve meslektaşlarınız sizin iş yapışınızı yeterince değerlendiremediler. Bunları görecek gözleri yok demek ki. Ama siz, onaylanmasanız da terfi almasanız da bir kere bile şikâyet etmediniz.

Konu işinizle sınırlı değil. Ebeveyniniz öldüğünde henüz onlu yaşlarındaki erkek ve kız kardeşinizi yetiştirdiniz, üniversiteye gönderdiniz, mezun olduktan sonra da evlendirdiniz. Buna karşın erkek ve kız kardeşiniz, sizin bu emeğinize hiç minnet duymadılar. Tam aksine, sizi hor görüp nankörlük bile ettiler. Bana sorarsanız, olacak iş değil. Sizin için onları bir güzel pataklamak isterdim. Ama siz onlara hiç kızmadınız.

Doğrusunu söylemek gerekirse, siz epey sönük biri gibi görünüyorsunuz. Kendinizi pek iyi ifade edemiyorsunuz. Bu yüzden de etrafınız tarafından hafife alınıyorsunuz. Ama ben çok iyi biliyorum. Siz mantıklı ve cesur birisiniz. Tokyo büyük bir şehir olsa da birlikte savaşacak kişi olarak güvenebileceğim sizden başkası yok."

"Bay Kurbağa" dedi Katagiri.

"Kurbağacık" diye yine düzeltti onu.

"Kurbağacık. Nasıl oluyor da benim hakkımda bu kadar detaylı bilgiye sahipsiniz?"

"Çok uzun zamandır kurbağayım ben. Dünyada görülmesi gereken her şeyi tam anlamıyla görüyorum."

"Ama Kurbağacık" dedi Katagiri, "ben güçlü, kaslı biri değilim ve yer altı hakkında da o kadar çok şey bilmiyorum. Karanlık içinde Solucancık'la dövüşmeye gücüm yetmez ki. Benden çok daha kuvvetli birileri vardır değil mi? Karate bi-

len birileri ya da Öz Savunma Kuvvetleri'nden bir komando mesela."

Kurbağacık iri gözlerini çevirip ona baktı. "Bay Katagiri, gerçek dövüşme kısmını ben üstleniyorum. Ama ben bir başına savaşamam. Burası hassas nokta. Bana sizin cesaretiniz ve adaletiniz gerekli. Sizin benim arkamda durup 'Kurbağacık, ha gayret. Devam. Sen kazanıyorsun. Haklı olan sensin' diye tezahürat yapmanız önemli benim için."

Kurbağacık iki kolunu genişçe açtı, sonra yine iki dizinin üzerine pat diye bıraktı.

"Açıkçası ben de karanlıklar içinde Solucancık'la savaşmaktan korkuyorum. Uzun süre sanata âşıktım, doğayla uyumlu yaşayan bir pasifist olarak yaşayageldim. Savaşmaktan hiç hoşlanmam. Ama yapılması gereken de yapılmalı. Şiddetli bir çarpışma olacak. Canlı dönemeyebilirim. Bedenimin bir parçasından olabilirim. Ama kaçmayacağım. Nietzsche'nin dediği gibi en yüce akıl, korkusuz olmaktır. Sizden beklediğim şey, cesaretinizi benimle paylaşmanız. Arkadaş olarak beni yürekten desteklemeniz. Anladınız mı?"

Kurbağacık bunları dese de Katagiri için hiçbir şey anlaşılır değildi. Ama nedense Kurbağacık'ın söylediklerine, ki söyledikleri kulağa gerçek dışı gelse de, inanası geldi. Kurbağacık'ın mimiklerinde, konuşma tarzında insanın yüreğine doğrudan ulaşan bir dürüstlük vardı. Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nin en çetin bölümünde çalışan Katagiri'nin bu tür şeyleri hissetme yeteneği vardı. Bu onun ikinci doğasıydı.

"Bay Katagiri, benim gibi büyük bir kurbağa birden ortaya çıkıp da bu tür şeyler söyleyip bana inanın dediğinde siz bile mutlaka kafa karışıklığı yaşıyor olmalısınız. Bunun çok doğal

bir tepki olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden benim gerçekten var olduğumun bir kanıtını göstereyim. Bu sıralar Higaşi Okuma Kooperatifi'nin geri ödemesini tahsil etmekte güçlük yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Aynen öyle" diye onayladı Katagiri.

"Arkalarında yakuza bağlantılı bir provokatör var ve şirketi planlı bir iflasa sürükleyerek borçlarını silmeye çalışıyorlar. Diğer bir deyişle geri ödemeden kaçmaya çalışıyorlar. Kredi görevlisi pek bir araştırma yapmadan bolca kredi vermiş. Bu durumda ortalığı düzeltecek kişi yine siz oluyorsunuz. Ama bu sefer karşınızdaki kişi çok güçlü ve diş geçirilecek biri değil. Arkasında etkili siyasetçilerin olduğu da görülüyor. Verilen kredi miktarı yedi yüz milyon yen. Karşı karşıya kaldığınız durum bu, değil mi?"

"Dediğiniz gibi."

Kurbağacık, iki elini havaya uzattı. Büyük, yeşil perdeli ayakları soluk renkli kanatlar gibi açıldı.

"Bay Katagiri, endişelenmenize gerek yok. Siz her şeyi bana bırakın. Yarın sabah sorunlarınızın tümü çözülecek. Bu gece rahat uyuyun."

Kurbağacık yerinden kalktı, gülümsedi, kurumuş kalamar gibi düzleşti, sonra kapalı kapı aralığından çıkıp gitti. Katagiri tek başına kaldı odada. Masanın üzerindeki iki bardak dışında odada Kurbağacık'ın varlığına dair hiçbir iz yoktu.

Sabah dokuzda şirkete varır varmaz masasındaki telefon çaldı.

"Bay Katagiri" dedi bir adam. Resmi ve soğuk bir sesti. "Ben Higaşi Okuma Kooperatifi davasından sorumlu avukat Şiraoka. Bu sabah müvekkilimden haber geldi, gündeminiz-

de olan kredi borcuna ilişkin olarak talep ettiğiniz üzere tüm miktarın sorumluluğunu alarak belirlenmiş süre içinde geri ödemenin yapılacağına karar verilmiştir. Bu konuyla ilgili olarak bir de beyanname hazırlayacağım. Bu yüzden *Kurbağacık* artık bu işin peşini bıraksın istiyorlar. Tekrar ediyorum ama *Kurbağacık*'ın bir daha evlerine gelmelerini istemiyorlar. Bu konuyla ilgili hiçbir detayı anlamadım ama siz dediklerimi anladınız mı?"

"Evet, anladım" dedi Katagiri.

"Size söylediklerimi Kurbağacık'a iletir misiniz lütfen?"

"Şüphesiz, iletirim. Kurbağacık bir daha orada görülmeyecek."

"Bu yeterli. Beyannameyi yarına dek hazırlayacağım."

"Size zahmet" dedi Katagiri.

Telefon kapandı.

O gün öğle arasında Kurbağacık Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi'nde Katagiri'nin ofisine geldi. "Nasıl? Higaşi Okuma Kooperatifi'yle işler iyi gitti, değil mi?"

Katagiri telaşla etrafını kontrol etti.

"Sorun yok. Beni sizden başkası göremez" dedi Kurbağacık. "Böylece benim gerçekten var olduğumu anladınız mı artık? Ben sizin zihninizin yarattığı bir illüzyon değilim. Gerçekten hareket edip bunun sonucunu alıyorum. Canlı gerçeklik."

"Bay Kurbağa" dedi Katagiri.

"Kurbağacık" diye bir parmağını kaldırıp düzeltti Kurbağacık.

"Kurbağacık" diye düzeltti Katagiri. "Onlara ne yaptınız?"

"Önemli bir şey yapmadım aslında. Yaptığım şey, brükselahanasını haşlamaktan azıcık daha zahmetli bir şeydi. Onları biraz tehdit ettim. Onlara zihinsel korku saldım.

Joseph Conrad'ın yazdığı gibi, gerçek korku insanın kendi hayal gücüne karşı duyduğu korkudur. Peki şimdi durum nasıl Bay Katagiri, işler yolunda gitti değil mi?"

Katagiri başını sallayarak onayladıktan sonra sigarasını yaktı. "Öyle görünüyor."

"Size dün gece söylediklerime artık inanıyor musunuz peki? Benimle birlikte Solucancık'a karşı savaşacak mısınız?"

Katagiri bir iç çekti. Sonra gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi. "Açıkçası bunu yapmaya istekli değilim ancak bu kaçınabileceğim bir şey de değil anladığım kadarıyla."

Kurbağacık başını sallayarak onayladı onu. "Bu sorumluluk ve onur meselesi. Ne kadar isteksiz olsanız da benimle yer altına inip Solucancık'la karşılaşmak durumundasınız. Eğer, zayıf bir ihtimal olsa da, bu savaşta yenilip canınızdan olursanız kimse size sempati duymayacak. Eğer işler iyi gider de Solucancık geri çekilirse, sizi kimse övmeyecek. Çünkü ayaklarının dibinde böyle bir savaş yaşandığını bilmeyecek insanlar. Bunu bir ben bileceğim bir de siz. Her halükârda bu savaşta yalnız olacağız."

Katagiri bir süre eline baktı, sigaradan yükselen dumanı izledi. Sonra, "Hey Bay Kurbağa" dedi, "ben sıradan bir insanım."

"Kurbağacık" diye düzeltti Kurbağacık. Ama Katagiri onun dediğini göz ardı etti.

"Ben son derece sıradan bir insanım. Hayır, hatta sıradanın da altındayım. Başım kel, göbeğim var, geçen ay kırk yaşına bastım. Düztabanım. Sağlık kontrolünde diyabete meylim olduğu da çıktı. En son üç ay önce bir kadınla yattım. O da bir profesyoneldi. Borç ödemesinin geri alınması üzerine çalıştığım bölümde biraz kabul görüyorum ama kimse bana saygı

göstermiyor. İşyerinde de özel hayatımda da benden hoşlanan tek bir kişi yok. Utangaç biriyim ve seçici olunca arkadaş da edinemiyorum. Atletik değilim, müzik kulağım yok, cüce gibiyim, sünnetsizim, miyobum. Dahası astigmatım. Feci bir hayatım var. Sadece uyuyor, uyanıyor, yemek yiyor, tuvaletimi yapıyorum. Neden yaşadığımı bile bilmiyorum. Benim gibi bir insan neden Tokyo'yu kurtarmak zorunda olsun?"

"Bay Katagiri" dedi Kurbağacık mistik bir ses tonuyla, "ancak sizin gibi bir insan Tokyo'yu kurtarabilir. Ve ben de sizin gibi insanlar için Tokyo'yu kurtarmak istiyorum."

Katagiri bir kez daha iç çekti. "Peki, bu durumda ne yapmalıyım?"

Kurbağacık ona planını anlattı. 17 Şubat'ta (diğer bir deyişle depremin meydana geleceği tarihten bir önceki gün) gece yarısı, yer altına ineceklerdi. Giriş yeri, Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi Şincuku Şubesi'nin bodrumundaki kazan dairesiydi. Duvarın bir bölümünü sökünce dikey bir delik ortaya çıkacak, ip merdiveni kullanıp oradan yaklaşık elli metre aşağı inince Solucancık'a ulaşılabilecek yere varılacaktı. İkisi gece yarısı bodrumdaki kazan dairesinde buluşacaklardı. (Katagiri fazla mesai yaptığını söyleyerek binada kalacaktı.)

"Savaşmak için bir taktiğiniz var mı peki?" diye sordu Katagiri.

"Taktiğim var. Kimse taktik olmadan kazanamaz. Ne de olsa Solucancık, ağzıyla anüsü arasında ayırım yapamayan yapış yapış biri ve Yamanote tren hattındaki trenler kadar büyük."

"Nasıl bir taktik?"

Kurbağacık bir süre daha düşündü. "Bunu söylememek daha iyi olur."

"Sormamam daha mı iyi olur diyorsunuz?"

"Öyle de denebilir."

"Eğer son anda korktuğumu fark edip da oradan kaçarsam Bay Kurbağa, ne yapacaksınız?"

"Kurbağacık" diye düzeltti Kurbağacık.

"Öyle bir şey olursa ne yaparsınız Kurbağacık?"

"Tek başına savaşırım" dedi Kurbağacık bir süre düşündükten sonra. "Onunla tek başına savaşıp kazanma olasılığım Anna Karenina'nın hızla ilerleyen treni geçme olasılığından birazcık daha fazla. Bay Katagiri, *Anna Karenina*'yı okudunuz mu?"

"Okumadım" deyince Katagiri, Kurbağacık yazık der gibi bir yüz ifadesiyle baktı. *Anna Karenina*'yı seviyordu demek ki.

"Ama beni tek başına bırakıp kaçacağınızı düşünmüyorum. Hatta bunu yapmayacağınızdan eminim. Nasıl desem, bu *taşaklı* olma meselesi. Benim ne yazık ki taşaklarım yok. Hahahahaha." Kurbağacık ağzını irice açıp güldü. Kurbağacık'ın sadece taşakları değil dişleri de yoktu.

Derken hiç beklenmedik bir şey oldu.

17 Şubat akşamüzeri Katagiri vuruldu. Ofis dışındaki işini bitirip işyerine dönmek üzere Şincuku'da yürürken deri mont giymiş genç bir adam çıktı önüne. Yüzü ifadesiz, tam anlamıyla sığ görünüşlü biriydi. Elinde küçük, siyah bir şey tutuyordu. Silah o kadar siyah ve o kadar küçüktü ki gerçek bir tabanca gibi görünmüyordu. Katagiri boş gözlerle adamın elindeki siyah şeye baktı. Namlunun kendisine çevrildiğini ve tetiğin çekilmek üzere olduğunu fark edemedi bile. Olay o derece ani olmuştu ve bir o kadar da anlamsızdı. Ama ateş edildi.

Geri tepmeyle birlikte namlunun havaya kalktığı görüldü. Aynı anda da sağ omuz başına çekiçle vurulmuş gibi bir şid-

det hissetti. Acı duymadı. Katagiri, bu darbeyle yola yuvarlandı. Sağ elinde tuttuğu deri çanta arkaya uçtu. Adam bir kez daha silahı ona doğrulttu. İkinci kere ateş etti. Önündeki *snack bar*'ın tabelası parçalandı. İnsanların çığlıkları duyuldu. Gözlüğü bir yerlere savruldu, önündeki manzara puslandı. Adamın silahıyla üzerine doğru geldiğini hayal meyal gördü. Ölmek üzereyim, diye düşündü Katagiri. Gerçek korku insanın kendi hayal gücüne karşı duyduğu korkudur, demişti Kurbağacık. Katagiri hiç tereddüt etmeden hayal gücünün düğmesini kapattı, kendini ağırlığı olmayan sessizliğin içine bıraktı.

Gözlerini açtığında Katagiri yataktaydı. Önce bir gözünü açtı, sonra etrafına baktı, ondan sonra diğer gözünü açtı. İlk gördüğü şey yatak ucuna konmuş çelik destek ve oradan kendisine uzanan serum hortumuydu. Beyaz önlüklü hemşireyi gördü. Sert yatağın üzerinde sırtüstü yattığını ve tuhaf bir kıyafet giydiğini anladı. Elbisenin altında çırılçıplak olduğunu hissetti.

"Tabii ya, caddede yürürken birisi tarafından vurulmuştum. Omzumdan olmalı. Sağ omzum." O anki manzara zihninde canlandı. Genç adamın elindeki küçük, siyah tabancayı düşününce yüreğinde uğursuz bir çarpıntı hissetti. Beni gerçekten öldürmek istiyordu, diye düşündü. Ancak bir şekilde ölümden kurtulmuştu. Hafızası da yerindeydi. Ağrısı yoktu. Hayır, ağrı değil his namına bir şey hiç yoktu. Elini kaldıracak gücü dahi yoktu.

Hastane odasında pencere yoktu. Öğle mi akşam mı olduğunu anlamadı. Vurulduğunda saat akşamüzeri beşten önceydi. Ondan sonra ne kadar süre geçmiş olabilirdi? Kurbağacık'la sözleştiği gece yarısı buluşmasının zamanı geç-

miş miydi? Katagiri odada saat aradı. Ancak gözlüklerini kaybettiğinden uzaktaki hiçbir şeyi göremedi.

"Affedersiniz" diye hemşireye seslendi.

"Ah, nihayet kendinize geldiniz demek. Ne iyi" dedi hemşire.

"Saat kaç?"

Hemşire kol saatine baktı. "9.15"

"Gece mi?"

"Hayır, sabah."

"Sabah 9.15 mi?" diye boğuk bir sesle sordu Katagiri, başını biraz kaldırıp. Sesi hiç de kendi sesine benzemiyordu. "18 Şubat sabahı 9.15 mi?"

"Evet" diye teyit etmek için kolunu kaldırıp bir daha saatine baktı hemşire. "Bugün 18 Şubat 1995."

"Bu sabah Tokyo'da büyük bir deprem oldu mu?"

"Tokyo'da mı?"

"Tokyo'da."

Hemşire başını salladı. "Bildiğim kadarıyla büyük bir deprem olmadı."

Katagiri rahat bir nefes aldı. Her ne olursa olsun, deprem önlenmişti. "Yaram ne durumda?"

"Yaranız mı?" diye sordu hemşire. "Yara, hangi yaranız?"

"Vurulma yarası."

"Vurulmak mı?"

"Tabancayla. Tokyo Güvenli Kredi Kooperatifi binasının girişi yakınında genç bir adam tarafından vurulmuştum. Sağ omzumdan."

Hemşirenin dudaklarında asabi bir gülümseme belirdi. "Tuhaf. Siz silahla vurulmadınız ki."

"Vurulmadım mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten vurulmadınız. Bu sabah büyük bir deprem olmadığı kadar gerçek hem de."

Katagiri afalladı. "Peki neden hastanedeyim?"

"Dün akşamüzeri Kabukiço'da yolda bayılmış bir halde bulunmuşsunuz. Gözle görünen bir yaranız yok. Ancak bilincinizi kaybetmiştiniz. Nedeniyle ilgili olarak şu an için net bir şey bilmiyoruz. Bir süre sonra doktor sizi ziyarete gelecek. Onunla konuşabilirsiniz."

Bayılmak mı? Kendine silah doğrultulup ateş edildiğini kendi gözleriyle görmüştü Katagiri. Derin bir nefes alıp olanları düşündü. Her şeyi birer birer açığa çıkarmak istedi.

"Ben dün akşamüzerinden beri sürekli bu hastane yatağında yatıyordum, öyle mi? Bilincim kapalı halde."

"Evet" dedi hemşire. "Dün gece çok haykırdınız Bay Katagiri. Çok kötü bir rüya gördünüz sanırım. Defalarca yüksek sesle 'Kurbağacık' diye haykırdınız. Kurbağacık arkadaşınızın takma adı mı?"

Katagiri gözlerini kapatıp kalp atışına kulak verdi. Yavaş, düzenli yaşam ritmini vuruyordu. Acaba ne kadarı gerçekten olmuştu ve nereden sonrası düştü? Kurbağacık gerçekten var mıydı, Solucancık'la savaşıp depremin olmasını engellemiş miydi? Yoksa her şey uzun bir gündüz düşünün bir parçasından başka bir şey değil miydi? Katagiri bir türlü anlayamadı.

O gece yarısı Kurbağacık hastane odasına geldi. Katagiri gözünü açınca küçük ışığın altında Kurbağacık duruyordu. Kurbağacık çelik sandalyeye oturmuş, duvara yaslanmıştı. Çok yorgun görünüyordu. İri, yerinden çıkık yeşil gözleri yatay, düz bir çizgi gibi kapalıydı.

"Kurbağacık" diye seslendi Katagiri.

Kurbağacık yavaşça gözlerini açtı. Büyük, beyaz karnı nefes alıp verdikçe şişip iniyordu.

Katagiri konuştu. "Sözleştiğimiz gibi o gece yarısı bodrum katına gelecektim. Ama akşamüzeri beklenmedik bir kaza geçirmişim ve bu hastaneye getirilmişim."

Kurbağacık hafifçe başını salladı. "Biliyorum. Ama problem yok, endişe etmenize gerek yok. Bana savaşta yeterince yardımcı oldunuz. Solucancık'la olan savaşta beni kurtardınız."

"Ben mi sizi kurtardım?"

"Evet, siz kurtardınız. Uyuduğunuz sırada, rüyanızda, beni kurtardınız. Böylece Solucancık'la olan savaşta sonuna dek dayanabildim. Sizin sayenizde."

"Hiçbir şey anlamadım. Uzun süre bilincim kapalıydı ve koluma serum takılıydı. Rüyada ne yaptığımı hiç hatırlamıyorum."

"Böylesi daha iyi Bay Katagiri. Hiçbir şey hatırlamamanız daha iyi. Her halükârda tüm şiddetli savaşlar hayal dünyasında meydana gelir. Bu benim savaş taktiğimdir. Biz orada kazanıp orada kaybederiz. Elbette biz sınırlı sayıdaki varlıklarız, neticede yeniliriz. Ama Ernest Hemingway'in ortaya koyduğu gibi, nasıl kazandığımız değil nasıl yenildiğimiz hayatımızın değerini belirler. Ben ve siz bir şekilde Tokyo'nun yıkılmasını önledik. Yüz elli bin kişiyi ölümden kurtardık. Kimse fark etmese de bunu biz başardık."

"Solucancık'ı nasıl yendiniz? Ve ben ne yaptım?"

"Tüm gücümüzü ortaya koyduk. Biz..." Kurbağacık orada sustu, derin bir nefes aldı. "Ben ve siz, elimize geçirebildiğimiz tüm silahları, tüm cesaretimizi kullandık. Karanlık, Solucancık'ın tarafındaydı. Yanınızda getirdiğiniz ayak pedal-

lı jeneratörü kullanarak oraya olabildiğince ışık tuttunuz. Solucancık karanlığın tüm illüzyonunu kullanarak sizi geri püskürtmeye çalıştı. Ancak dayandınız. Karanlık ve ışık şiddetli bir şekilde çarpıştı. O ışığın içinde ben Solucancık'la savaştım. Solucancık bedenime dolandı ve üzerime yapışkan bir korku sıvısı saçtı. Ben de Solucancık'ı paramparça ettim. Paramparça olsa da ölmedi. Parçalara ayrıldı sadece. Ve..."

Bu noktada sustu Kurbağacık. Sonra gücünü toplayıp yeniden konuştu.

"Fyodor Dostoyevski, Tanrı tarafından gözden çıkarılmış insanları benzersiz şekilde betimlemiştir. Tanrı'yı yaratan insanların o Tanrı tarafından gözden çıkarılması denen korkunç paradoksta, o, insanın varlığına saygı göstermiştir. Ben karanlık içinde Solucancık'la savaşarak Dostoyevski'nin *Beyaz Geceler*'ini hatırladım bir anda. Ben..." diye durakladı Kurbağacık. "Bay Katagiri, biraz uyusam olur mu? Çok yoruldum."

"Rahatça uyuyabilirsiniz."

"Ben Solucancık'ı yenemedim" dedikten sonra gözlerini kapattı Kurbağacık. "Depremin oluşumunu bir şekilde durdurmayı başardım ama Solucancık'la savaşımda yapabildiğim şey, onunla berabere kalmak oldu sadece. Ona zarar verdim, o da bana zarar verdi... Ama Bay Katagiri..."

"Nedir?"

"Ben özünde Kurbağacık'ım ama bununla birlikte içinde *Kurbağacık olmayan* dünyanın da bir temsiliyim."

"Pek bir şey anlamadım."

"Ben de pek anlamıyorum" dedi Kurbağacık gözlerini kapatıp. "Sadece böyle hissediyorum. Gözle görülen şeyin illaki gerçek olduğu söylenemez. Benim düşmanım, içimdeki bendir aynı zamanda. İçimde *ben olmayan bir ben* daha var. Kafam

çok karışık. Lokomotif geliyor. Ama ben sizin bunu anlamanızı istiyorum."

"Kurbağacık, çok yorulmuşsunuz. Uyursanız iyileşirsiniz."

"Bay Katagiri, ben giderek bulanıklık içine giriyorum. Ama eğer... ben..."

Kurbağacık sözlerini tamamlayamadı ve o halde uyuyakaldı. Uzun elleri yere düştü, geniş ağzı hafifçe açıldı. Şöyle bir bakınca, bedeninin pek çok yerinde derin yara izleri görülüyordu. Renk değiştirmiş çizgileri oraya buraya uzanıyordu. Başının bir bölümü koparılmışçasına çökmüştü.

Bay Katagiri derin uykuya dalan Kurbağacık'ı izledi uzun bir süre. Hastaneden çıkınca *Anna Karenina* ve *Beyaz Geceler*'i satın alıp okuyayım, diye düşündü. Sonra da edebiyat üzerine Kurbağacık'la derinlemesine konuşacaktı.

Kurbağacık nihayet kımıldamaya başladı. Başta uykusunda hareket ettiğini düşündü Bay Katagiri. Ama öyle değildi. Kurbağacık arkasında birinin hareket ettiği büyük bir kukla gibi doğal olmayan bir şekilde kıpırdıyordu. Katagiri soluğunu tutup onu izledi. Ayağa kalkan Kurbağacık'ın yanına gitmek istedi. Ama bedeni âdeta felç olmuş gibi onu dinlemiyordu.

Nihayet Kurbağacık'ın gözlerinin hemen üzerindeki kısım, büyük bir çıban gibi kabarmaya başladı. Sonra omuzlarının çevresinde ve yan taraflarında da benzer çıbanlar çirkin köpükler gibi kabarıp yükseldi. Bedeni baştan sona çıbanla doldu. Ne olup bittiğini hayal bile edemiyordu Katagiri. Nefesini tutmuş olanları izliyordu.

Sonra çıbanlardan biri birden patladı. Pıt diye bir ses çıktı ve o kısımdaki kabuk kalktı, yapışkan bir sıvı fışkırdı, etrafa kötü bir koku yayıldı. Diğer çıbanlar da aynı şekilde patladı.

Yirmi otuz kadar çıban yarıldı, duvara deri parçacıkları ve sıvı sıçradı. Dayanılmayacak kadar pis bir koku, daracık hastane odasını kapladı. Çıbanların patladığı yerlerde karanlık delikler açıldı, oradan irili ufaklı çeşitli kurtçukların çıktığını gördü. Beyaz, yumuşak kurtçuklardı. Kurtçukların ardından küçük kırkayağa benzeyen şeyler çıktı. Sayısız bacaklarıyla uğursuz bir ses çıkardılar. Ardı ardına böcekler çıkıyordu. Kurbağacık'ın bedeni, eskiden Kurbağacık'ın bedeni olan şey, çeşitli türdeki karanlık böcekler tarafından tümüyle kaplandı. İki yuvarlak, büyük gözü, göz çukurundan yere düştü. Güçlü çeneleri olan kara böcekler göz çukuruna hırsla saldırdı. Bir grup solucan birbiriyle yarışırcasına yapış yapış bir halde hastane odasının duvarına tırmandı, nihayet tavana vardı. Floresanı kapladı, yangın alarmının içine girdi.

Yer de böceklerle doldu. Böcekler lambanın ışığını kapladı ve ışığı engelledi. Yatağın ayaklarına da tırmandılar, Katagiri'nin pijamasının içine girip kasıklarına kadar ilerlediler. Küçük kurtçuklar ve solucanlar, anüsten, kulaklarından ve burnundan içeri girdiler. Kırkayaklar art arda ağzından içeri girdiler. Katagiri, şiddetli bir çaresizlikle bağırdı.

Biri ışığı açtı. Odanın içi aydınlandı.

"Bay Katagiri" diye seslendi hemşire. Katagiri gözlerini açtı. Üzerine su dökülmüş gibi terden sırılsıklam olmuştu. Böcekler artık yoktu. Yapış yapış, iğrenç bir his kalmıştı bedeninde sadece.

"Yine kötü bir rüya görmüşsünüz demek, ah yazık" diyen hemşire hızlıca bir iğne hazırladı ve koluna enjekte etti. Katagiri uzun ve derin bir nefes alıp verdi. Kalbi şiddetli bir şekilde kasılıp sonra gevşedi.

"Ne gördünüz rüyanızda?"

Rüyayla gerçek arasındaki o sınır çizgisini çizemedi. "Gözle görülen şeyin illaki gerçek olduğu söylenemez" dedi Katagiri kendine söyler gibi.

"Öyle ya" dedi hemşire gülümseyerek. "Özellikle de söz konusu rüyaysa."

"Kurbağacık" diye mırıldandı.

"Kurbağacık'a ne oldu?"

"Kurbağacık tek başına Tokyo'yu depremden kurtardı."

"İyi olmuş" dedi hemşire. Sonra serumu yenisiyle değiştirdi. "İyi olmuş. Tokyo'da daha fazla kötü şeye ihtiyaç yok. Şu an olanlar yeterli."

"Ama onun yerine Kurbağacık yaralandı ve kayboldu. Ya da eski bataklığına döndü. Ve geri gelmeyecek."

Hemşire gülümseyerek havluyla Katagiri'nin terini sildi. "Kurbağacık'ı çok mu seviyordunuz?"

"Lokomotif" dedi Katagiri dili dolaşarak. "Herkesten çok." Sonra gözlerini kapattı, rüyasız, sakin bir uykuya daldı.

Ballı Turta

1

"Ayı Masakiçi tek başına yiyip bitiremeyeceği kadar çok bal elde etmişti, bu yüzden kalanı bir kovaya doldurup satmak için dağdan şehre indi. Masakiçi tam bir bal toplama ustasıydı."

"Ayının neden kovası varmış ki?" diye sordu Sara.

Cunpey açıkladı. "Tesadüfen varmış. Yola atılmış bir kova görmüş ve yanına almış. Belki bir gün işime yarar, diye düşünmüş."

"Sahiden de işe yaramış" dedi Sara.

"Evet, öyle olmuş. Ayı Masakiçi şehir merkezine gelmiş, meydanda kendine bir yer bulmuş. Sonra, 'Lezzetli Doğal Bal. Bir Bardağı 200 Yen' yazılı tabelasını oraya dikmiş ve bal satmaya başlamış."

"Aa, ayılar yazı yazabilir mi ki?"

"Yo, ayılar yazı yazamaz" dedi Cunpey. "Oradaki bir beyefendiden rica etmiş. O da kurşunkalemle yazıp vermiş."

"Peki para sayabilir mi?"

"Masakiçi sayabiliyormuş. Çünkü küçüklüğünde insanlar tarafından beslenmiş, böylece insan dilini konuşmak, para saymak gibi şeyleri yapabiliyormuş. Doğuştan becerikliymiş."

"Yani normal ayılardan farklı mıymış?"

"Hı hı, Masakiçi diğer ayılardan biraz farklıymış. Oldukça özel bir ayıymış. Bu yüzden de etrafındaki sıradan ayılar tarafından dışlanırmış."

"Dışlanmak ne demek?"

"Dışlanmak demek, mesela bir grubun 'Şuna bak sen, hava atıyor bize' diyerek birisini aralarına almamaları. Böylece o kişi onlarla yakınlaşamaz. Bu ayı grubunun içinde de Tonkiçi adında kaba saba bir tanesi varmış ki Masakiçi'yi hiç sevmezmiş."

"Zavallı Masakiçi."

"Zavallı. Üstelik sonuçta bir ayı olduğundan insanlar da 'Hesap yapabiliyor, insan dilini konuşabiliyor ama ne olursa olsun o bir ayı' diye düşünüyorlarmış. Böylece ne ayıların ne de insanların dünyasında kabul görüyormuş."

"Ah yazık! Masakiçi'nin hiç arkadaşı yok muymuş peki?"

"Yokmuş. Ayılar okula gitmediği için yakın arkadaş edinecek bir yer de yokmuş."

"Benim kreşten arkadaşlarım var" dedi Sara.

"Elbette var" dedi Cunpey. "Sara'nın arkadaşları var."

"Peki ya Cunçan'ın[8] arkadaşı var mı?"

Cunpey amca Sara'ya uzun geldiği için ona Cunçan diyordu.

"Sara'nın babası çok eski zamanlardan beri benim en iyi arkadaşım. Annen de onun gibi, en iyi arkadaşım."

"Ne iyi şey arkadaşlarının olması."

"Kesinlikle" dedi Cunpey. "İyi ki arkadaşlarım var, tam da senin dediğin gibi."

Cunpey, Sara uyumadan önce sıklıkla ona o anda uydurduğu hikâyeler anlatırdı. Sara anlamadığı yer olunca onun

8. Cuncuğum. (ç.n.)

sözünü keserek ona sorular sorardı. Cunpey de onun her bir sorusuna özenle cevap verirdi. Sara'nın soruları çoğunlukla zekice ve ilginç oluyordu. Cunpey cevapları düşünürken hikâyenin devamını da uydurabiliyordu.

Sayoko bir bardak ılık süt getirdi.

"Ayı Masakiçi'den konuşuyorduk" diye açıkladı annesine Sara. "Masakiçi bal toplama ustası bir ayı ama hiç arkadaşı yok."

"Hımm. Masakiçi iri bir ayı mıymış?" diye sordu Sayoko, Sara'ya.

Sara tedirgin bir şekilde Cunpey'in yüzüne baktı. "Masakiçi iri miymiş?"

"Pek o kadar iri değilmiş" dedi Cunpey. "Hatta küçük bile denebilir. Sara'yla neredeyse aynı boyda. Sakin de. Müzik türlerinden rock ya da punk dinlemez. Tek başına Schubert dinlemeyi sever."

Sayoko *Alabalık*'ın[9] melodisini mırıldandı.

"Masakiçi müzik dinliyormuş ya, CD çaları mı varmış ki?" diye sordu Sara, Cunpey'e.

"Yolda giderken bir radyo kasetçalar bulmuş. Onu alıp evine getirmiş... O dağ yolu çok dikmiş, insanlar tırmanırken başları dönünce fazla gelen eşyalarını yol kenarına bırakırlarmış. 'Artık taşıyamayacağım. Ne kadar ağır, öleceğim bu gidişle. Kovaya ihtiyaç yok. Radyo kasetçalar da gereksiz' diye düşünerek."

"Bu hissi annen de bilir" dedi Sayoko. "Her şeyi atasım geliyor bazen."

"Benim atacak bir şeyim yok" dedi Sara.

"Sen açgözlüsün çünkü" dedi Sayoko.

---

9. Schubert bestesi, *Die Forelle* (ç.n.)

"Hiç de değilim" diye karşı çıktı Sara.

"Çünkü henüz çok gençsin ve sağlığın yerinde" dedi Cunpey uygun bir ifade seçerek. "Şimdi sütünü içip bitir haydi. Sütünü bitirirsen Ayı Masakiçi'nin devamını anlatırım."

"Olur" dedi Sara. Sonra iki eliyle bardağı tuttu, büyük bir özenle ılık sütünü içti.

"Pekiii, neden Masakiçi ballı turta yapıp da satmıyor? Sadece bal satmaktansa ballı turta satması şehirdeki insanların daha çok hoşuna gider bence."

"Ne kadar da iyi bir fikir bu. Bu şekilde daha çok kâr eder" dedi Sayoko gülümseyerek.

"Katma değer yaratarak pazarı canlandırmak. Bu çocuk girişimci olabilir" dedi Cunpey.

Sara yatağına döndü, tekrar uykuya daldığında saat gece yarısı iki olmuştu. Cunpey ve Sayoko onun uyuduğundan emin olduktan sonra mutfak masasında karşılıklı oturdular, bir kutu birayı paylaşıp içtiler. Sayoko içkiye pek dayanıklı değildi, Cunpey de sonrasında Roppongi Uehara'ya dönerken araba kullanacaktı.

"Gece yarısı seni çağırdığım için kusura bakma" dedi Sayoko. "Ama ne yapacağımı bilemedim. Yorgunluktan bitap düşmüştüm ve çaresiz hissettim. Sara'yı sakinleştirmek için senden başkası gelmedi aklıma. Kan'a da telefon edemezdim."

Cunpey başını sallayarak onayladı onu. Sonra birasından bir yudum içti, tabaktaki krakerden alıp yedi.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Zaten gün doğana dek uyanık oluyorum, hem gece yarısı caddeler de boş oluyor. Zahmet diye düşünme."

"Çalışıyor muydun?"

"Eh işte."

"Öykü mü yazıyordun?"

Cunpey başını sallayarak onayladı.

"İlerliyor mu?"

"Her zamanki gibi. Ben bir öykü yazıyorum. Edebiyat dergisi yayımlıyor. Kimse okumuyor."

"Ben senin yazdığın her şeyi okuyorum."

"Teşekkür ederim. Nazik birisin sen" dedi Cunpey. "Ama o ayrı mesele... Öykü, zavallı sürgülü cetvel gibi giderek demode oluyor. Neyse, boş verelim şimdi bunu. Sara'dan söz edelim. Bu geceki gibi bir şey daha önce de oldu mu?"

Sayoko başını salladı. "Öyle birkaç kezlik bir şey değil bu. Bu sıralar neredeyse her gün oluyor. Gece yarısından sonra histeri kriziyle uyanıyor. Titremesi bir süre geçmiyor. Ne kadar avutmaya çalışsam da ağlaması kesilmiyor. Artık elimden hiçbir şey gelmiyor."

"Aklına gelen bir neden var mı peki?"

Sayoko kalan birasını içti, sonra bir süre boş bardağa baktı.

"Kobe depremiyle ilgili haberleri fazla izledi sanırım. O görüntüler dört yaşındaki bir çocuk için fazla sarsıcıydı. Deprem olduğu günden itibaren gecenin bir vakti uyanır oldu. Sara tanımadığı bir adamın onu uyandırmaya geldiğini söylüyor. Deprem Adam'mış. O adam Sara'yı uyandırıp küçük bir kutuya koymaya çalışıyormuş. Ama o kutu insanın içine gireceği büyüklükte değilmiş. Sara, o kutuya girmek istemediğini söylüyormuş ama adam onu elinden tutup eklemlerini çatır çatır kırarcasına zorla kutunun içine tıkmaya çalışıyormuş. O sırada Sara çığlık atıp uyanıyor."

"Deprem Adam mı?"

"Evet, cılız, uzun boylu, yaşlı bir adammış. O kâbusu görüp uyandıktan sonra evdeki tüm ışıkları açıp onu arıyor. Yüklükten ayakkabı dolabına, yatağın altından dolap çekmecelerine kadar. Ona ne kadar rüya gördüğünü söylesem de ikna olmuyor. Her yere bakıp da o adamın hiçbir yerde saklanmadığını anlayınca nihayet rahatlayıp uyuyabiliyor. Ama rahatlayıp yeniden yatması iki saati buluyor ve o sırada benim uykum tamamen açılıyor. Kronik uykusuzluktan başım dönüyor, işime de odaklanamıyorum."

Sayoko'nun duygularını bu kadar açıkça ifade etmesi nadir bir şeydi.

"Haberleri mümkün olduğunca izlemesin" dedi Cunpey. "Hatta bir süre televizyonu hiç açmamak iyi olur. Şimdilerde her kanalda deprem görüntüleri var."

"Artık neredeyse hiç televizyon izlemiyoruz. Ama çare olmuyor. Deprem Adam yine geliyor. Doktora da gittik, yaptığı tek şey rahatlatmak için hafif bir uyku ilacı vermek oldu."

Cunpey bir süre Sayoko'nun anlattıklarını düşündü.

"Senin için de uygunsa bu pazar günü hayvanat bahçesine gidelim mi? Sara gerçek ayı görmek istiyormuş."

Sayoko gözlerini kısarak Cunpey'in yüzüne baktı. "Hiç fena fikir değil. Değişiklik iyi gelebilir. Peki o zaman, uzun bir zaman sonra dördümüz hayvanat bahçesine gidelim. Kan'a sen haber verir misin?"

Cunpey, otuz altı yaşındaydı. Hyogo bölgesinin Nişinomiya şehrinde doğup büyümüştü. Şukugava'daki sakin bir yerleşim bölgesinde. Babası saat ve mücevher mağazası işletiyordu. Osaka ve Kobe'de de birer şubesi vardı. Cunpey, Kobe'deki özel bir okuldan mezun olup Vaseda Üniversitesi'ne

devam etti. Kendinden altı yaş küçük bir kız kardeşi vardı. Ekonomi ve edebiyat bölümlerinin ikisini de kazandı, tereddüt etmeden edebiyat bölümünü tercih etti. Anne babasına ekonomi bölümüne girdiği yalanını söyledi çünkü edebiyat bölümünde okursa harç parasını ödeyecek gibi görünmüyorlardı. Cunpey dört yılını ekonomi sistemini çalışarak harcamak istemiyordu. Onun istediği edebiyat okumak, daha doğrusu yazar olmaktı. Ortak derslerde iki yakın arkadaş edinmişti. Biri Takatsuki (Kan) diğeriyse Sayoko'ydu. Takatsuki, Nagano doğumluydu, lise yıllarında futbol takımının kaptanlığını yapmıştı. Uzun boylu, geniş omuzluydu. İlk yıl üniversite sınavını kazanamadığından Cunpey'den bir yaş büyüktü. Gerçekçi, kararlı, sevecen bir yüz ifadesi vardı. Hangi gruba girerse girsin doğal olarak liderlik yapabilen türden biriydi ama kitap okumaktan haz almıyordu. Edebiyat bölümünde okumasının nedeni, diğer bölümleri kazanamamış olmasıydı. "Olsun. Gazeteci olmak istediğim için burada yazma becerisi kazanırım" diyerek, konuya olumlu yandan bakmıştı.

Takatsuki'nin neden kendisine ilgi gösterdiğini Cunpey pek anlamıyordu. Cunpey boş vakti olduğunda bir başına odasına kapanan, bıkmadan kitap okuyup müzik dinleyen biriydi, spor yapmak konusunda da hiç iyi değildi. İnsanları ölçüp tartmadan onlarla yakınlaşmadığından pek kolay arkadaş edinemezdi. Ama nedense Takatsuki sınıfta Cunpey'i görür görmez onunla arkadaş olmak istemişti. Cunpey'e seslenmiş, hafifçe omzuna dokunmuş ve istersen birlikte bir şeyler yiyelim, demişti. O günden sonra da birbirlerine içlerini dökecek denli yakın arkadaş olmuşlardı. Kısacası, birbirlerine uyum sağlamışlardı.

Takatsuki, Cunpey'i yanına alarak, aynı şekilde Sayoko'ya da yaklaşmıştı. Omzuna hafifçe dokunup, "İstersen üçümüz birlikte yemek yiyelim" demişti. Böylece Cunpey, Takatsuki ve Sayoko küçük ama samimi bir grup olmuşlardı. Hep birlikte hareket ediyorlardı. Ders notlarını birbirlerine gösteriyor, üniversitenin kantininde birlikte yiyor, iki ders arasında kafeye gidip gelecek hakkında konuşuyorlardı. Aynı yerde part time iş yapıyor, tüm gece süren filmlere, rock konserlerine gidiyor, Tokyo sokaklarında uzun saatler boyunca geziniyor, barlarda kusacak kadar çok bira içiyorlardı. Diğer bir deyişle, tüm dünyadaki üniversitelerin birinci sınıf öğrencilerinin yaptıklarını yapıyorlardı.

Sayoko, Asakusa'da doğmuştu. Babası kimono aksesuarı mağazası işletiyordu. Kuşaklar boyu süregelen bu köklü mağazanın müdavimleri arasında ünlü bir Kabuki[10] oyuncusunun da olduğu söyleniyordu. Sayoko'nun iki ağabeyi vardı, biri mağazanın işletmesini devralmış, diğeriyse mimari tasarım işi yapıyordu. Sayoko, Toyo Eiwa Kız Lisesi'nden mezun olup Vaseda Üniversitesi'nde Edebiyat Fakültesi'ne başlamıştı. İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisansa devam edip akademisyenlik yolunda yürümek istiyordu. Çok kitap okuyordu. Cunpey ve Sayoko okudukları kitapları birbirlerine verir, sonra o kitap hakkında coşkuyla sohbet ederlerdi.

Sayoko'nun saçları çok güzeldi ve bakışları zekiceydi. Samimi ve sakin bir tarzda konuşurdu ama içsel bir gücü vardı. Anlamlı biçimde kıvrılan dudakları hiç konuşmasa da düşüncelerini açıkça gösteriyordu. Her zaman sade giyinir, makyaj yapmazdı. İnsanların gözünü alacak kadar gösterişli biri değildi ama kendine özgü bir mizah anlayışına sahipti. Esp-

10. Kabuki, Edo döneminde (1603-1868) gelişen geleneksel Japon tiyatro türüdür. (ç.n.)

ri yaptığında yüzünde haylaz bir ifade belirirdi. Cunpey bu ifadeyi çok güzel bulurdu. Aradığı, arzuladığı kadının o olduğuna emindi. Sayoko'yla tanışmadan önce hiç âşık olmamıştı. Erkek lisesinden mezun olunca kızlarla tanışma fırsatı olmamıştı pek.

Cunpey, Sayoko'ya yüreğini açamadı. Eğer hislerini bir kez dile getirirse artık geriye dönüş olmazdı. Sayoko uzaklaşıp bir daha ulaşamayabileceği bir yere gidebilirdi. Öyle olmasa bile Takatsuki, Sayoko ve kendi arasındaki dengeli ve rahatça kurulmuş ilişkileri bozulabilirdi. "Bir süre böyle devam etmesi daha iyi olur. Bir süre daha durumu gözlemleyeyim" diye düşündü Cunpey.

Sonuçta ilk harekete geçen Takatsuki oldu. "Bunu birden yüzüne söylemek benim için zor ama ben Sayoko'yu seviyorum. Senin için sakıncası var mı?" dedi Takatsuki bir gün. Eylül ortasıydı. "Yaz tatilinde sen Kansay'dayken ikimiz arasında tamamen tesadüf eseri bir şeyler oldu, birlikte olduk" diye açıkladı Cunpey'e.

Cunpey bir süre onun yüzüne bakakaldı. Olanları anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Sonunda anlayınca da sanki üzerine kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Ortada bir seçenek kalmamıştı. "Benim için sakıncası yok" diye yanıtladı.

"Sevindim" dedi Takatsuki gülümseyerek. "Aklıma takılan bir tek sendin. Güzel bir arkadaşlığımız var, senin arkandan iş çevirmiş gibi olmak istemem. Ama bu bir gün zaten olacaktı. Hoş gör. Şimdi olmasaydı başka bir zaman başka bir yerde olacaktı. Ama bu konu başka konu. Biz üçümüz bugüne kadarki gibi arkadaşlığımıza devam edelim. Olur değil mi?"

Cunpey o günden sonraki birkaç günü, bataklıkta yürüyormuş gibi bir ruh haliyle geçirdi. Derslerini astı, yarı zamanlı işi-

ne de hiçbir haber vermeden gitmedi. Altı *tatami*'lik[11] tek göz dairesinde gün boyu uzandı, buzdolabında kalmış azıcık yiyecek dışında bir şey yemedi, aklına geldikçe içki içti. Ciddi ciddi üniversiteyi bırakmayı düşündü. Tek bir tanıdığının bile olmadığı uzak bir şehre gidip fiziksel bir iş yaparak tüm yaşamını bir başına geçirecekti. Bu, kendine en uygun yaşam tarzı gibi geldi.

Okula gitmeyişinin beşinci gününde Sayoko, Cunpey'in dairesine geldi. Lacivert bir svetşört ve beyaz pamuklu pantolon giymiş, saçını arkadan toplamıştı.

"Neden hiç okula gelmiyorsun? Dairesinde ölüp kaldı mı diye endişe ediyor herkes. Kan, git bir bak, dedi. Kendisi ceset görmeye dayanamazmış. Sert görünüşünün altında aslında epey ürkek biridir."

"Rahatsızım bir süredir" dedi Cunpey.

"Çok zayıflamışsın" dedi Sayoko onun yüzünü incelerken. "Sana yiyecek bir şey hazırlayayım mı?"

Cunpey hayır anlamında salladı başını. "İştahım yok" dedi.

Sayoko buzdolabını açtı, içindekileri görünce yüzü asıldı. Buzdolabında sadece iki kutu bira, buruşmuş bir salatalık ve bir koku giderici vardı. Sayoko, Cunpey'in yanına oturdu. "Şey Cunpey, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama benimle Kan arasında olanlardan dolayı kırıldın mı bize?"

"Kırılmadım" dedi Cunpey. Doğru söylüyordu. Kırılmamıştı, kızmamıştı. Eğer ortada bir kızgınlık varsa, bu kendine karşıydı. Takatsuki'yle Sayoko'nun sevgili olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Doğaldı. Takatsuki'nin buna hakkı vardı. Kendisinin yoktu.

---

11. Geleneksel Japon odalarındaki yer döşemesi. Genellikle bir tanesi 90 X 180 cm ebadında olur, böylece odanın veya evin büyüklüğünü de belirler. (ç.n.)

"Bir birayı paylaşalım mı?" diye sordu Sayoko.

"Olur."

Sayoko buzdolabındaki kutu biralardan birini çıkardı, iki bardağa paylaştırdı. Birini Cunpey'e verdi. İkisi bir şey konuşmadan biralarını içtiler.

Sonra Sayoko konuştu. "Böyle bir şeyi dile getirmekten utanıyorum ama seninle iyi arkadaş kalmak istiyorum. Sadece şimdi değil, yaşımız ilerlediğinde de, daima. Kan'ı seviyorum, o sevgiden farklı bir şekilde sana ihtiyaç duyuyorum. Bu söylediklerim kulağa bencilce mi geliyor?"

Cunpey emin değildi, yine de başını hayır anlamında salladı.

Sayoko devam etti. "Bir şeyi anlamak ile onu gözle görülür bir şekle dönüştürmek birbirinden farklıdır. Bu ikisini de iyi bir şekilde yapmayı başardığında, yaşamaya devam etmek o kadar kolay olur."

Cunpey, Sayoko'nun yüzüne yandan baktı. Sayoko'nun ne anlatmaya çalıştığını hiç anlamamıştı. Neden bu kadar soğukkanlı biriyim acaba, diye düşündü Cunpey. Bakışlarını tavana çevirdi, uzun bir süre anlamsızca oradaki lekeye baktı.

Eğer Takatsuki'den önce kendisi Sayoko'ya yüreğini açmış olsaydı acaba olaylar nasıl bir seyir izlerdi? Cunpey bunu hayal bile edemiyordu. Bildiği tek bir şey varsa o da ne olursa olsun bunun mümkün olmadığı gerçeğiydi.

Tatami zeminin üzerine gözyaşlarının düştüğünü duydu. Tuhaf bir şekilde abartılı bir sesti. Cunpey bir an kendisinin ağladığını sandı. Ama ağlayan aslında Sayoko'ydu. Başını dizlerinin üstüne koymuştu, omuzları sessizce sarsılıyordu.

Cunpey elini bilinçsiz bir şekilde uzatıp Sayoko'nun omzuna koydu. Sonra sessizce ona sarıldı. Sayoko karşı koymadı. Sayoko'nun bedenine iki elini doladı, dudakları dudaklarıyla

birleşti. Sayoko gözlerini kapatmış ağzını hafif aralamıştı. Cunpey onun gözyaşını kokladı, dudaklarının arasından Sayoko'nun nefesini içine çekti. Sayoko'nun memelerinin yumuşaklığını göğsünde hissetti. Aklında bir şeyler değişiyor gibiydi. O değişimin sesini de duydu. Dünyadaki tüm eklemlerin gıcırdaması gibi bir sesti bu. Ama hepsi buydu. Sayoko bilinci yerine gelmiş gibi başını öne eğdi, Cunpey'in bedenini hafifçe itti.

"Dur" dedi Sayoko sakince, başını salladı. "Bu yanlış."

Cunpey özür diledi. Sayoko bir şey demedi. İkisi o halde uzun bir süre konuşmadan durdular. Açık pencereden içeri rüzgârla birlikte bir radyo sesi geliyordu. Son dönem popüler olan bir şarkı çalıyordu. Bu şarkıyı ölene dek unutmam herhalde, diye düşündü Cunpey. Ama birkaç gün sonra ne kadar uğraşsa da o şarkının ne adını ne melodisini hatırlayabildi.

"Özür dileyecek bir şey yok. Senin yüzünden değil" dedi Sayoko.

"Kafam karıştı sanırım" dedi Cunpey dürüstçe.

Sayoko elini uzatıp Cunpey'in elini tuttu.

"Yarından itibaren okula gelir misin artık? Bugüne dek senin gibi bir arkadaşım olmadı, bana pek çok şey kazandırıyorsun. Bunu bil isterim."

"Ama yeterli olmuyor, değil mi?" dedi Cunpey.

"Mesele o değil" dedi Sayoko, sanki pes etmiş gibi başını öne eğdi. "Kastettiğim o değildi."

Cunpey ertesi günden itibaren derslere gitmeye başladı. Cunpey, Takatsuki ve Sayoko üniversiteden mezun olana dek yakın arkadaşlıklarını korudular. Cunpey'in kısa bir süre için

hissettiği kaçıp gitme isteği tuhaf bir şekilde kolay geçti. Dairesinde Sayoko'ya sarılıp onu dudaklarından öpünce içinde bir şeyler yerine oturmuştu sanki. Cunpey, en azından artık ortada bocalayacak bir şey kalmadı, diye düşündü. Karar verilmişti. Bu kararı veren kişi kendisi olmasa bile.

Sayoko, Cunpey'i liseden bir sınıf arkadaşıyla tanıştırdı. Dördü bir arada çıktıkları da oldu. Cunpey öncesinde başka kızlarla da görüşmüştü ama ilk cinsel deneyimini o kızla yaşadı. Yirminci yaş gününden kısa bir süre önceydi. Ancak yüreğinde başka biri vardı. Cunpey sevgilisine karşı son derece saygılı, nazik ve şefkatliydi ama ona karşı hiçbir zaman tutku hissetmediği gibi adanmışlık hissi de yoktu. Cunpey'in tutku ve adanmışlık hissettiği yegâne şey, tek başına öykü yazdığı zamanlardı. Nihayetinde de sevgilisi gerçek sıcaklığı başka yerlerde aramak için ondan ayrıldı. Cunpey için aynı senaryo defalarca tekrar etti.

Üniversiteden mezun olduktan sonra ekonomi değil de edebiyat bölümüne devam ettiği ortaya çıkınca Cunpey'le ailesinin arası açıldı. Babası ondan memleketi Kansay'a dönüp aile işlerini devam ettirmesini istedi ama Cunpey'in böyle bir niyeti yoktu. Tokyo'da yazarlığa devam etmek istediğini söyledi babasına. İkisi de ödün vermedi ve neticede iş ağız dalaşına vardı. Birbirlerine ağza alınmayacak şeyler söylediler. Sonrasında da bir daha görüşmediler. Zaten olması gereken de buydu diye düşündü Cunpey. Anne ve babasının dediklerine uyan kız kardeşinden farklı olarak Cunpey küçüklüğünden beri neredeyse her olayda onlarla çatışıyordu. Bu bir reddediş mi diye düşünüp acı acı güldü. Bir Taişo dönemi yazarı gibiydi.

Cunpey sabit bir işe girmedi. Yarı zamanlı işlerle karnını doyurup öyküler yazdı. O günlerde yazdığı bir metni bitirdiğinde ilk önce Sayoko'ya gösteriyor, onun dürüst görüşünü alıyordu. Sonra onun önerileriyle metni düzeltiyordu. O "olmuş" diyene dek defalarca özenle, sabırla yeniden yazıyordu. Cunpey'in ne bir mentörü ne de yazar arkadaşları vardı. Yolunu aydınlatan tek cılız ışık Sayoko'nun önerileriydi.

Yirmi dört yaşındayken yazdığı öykü kitabı, edebiyat dergisinin Yeni Yazarlar Ödülü'nü kazandı, Akutagava Ödülü'ne aday gösterildi. Sonraki beş yıl içinde toplam dört kez Akutagava Ödülü'ne aday gösterildi. Hiç de fena bir başarı değildi bu. Neticede bu ödülü kazanamadı ama her zaman güçlü bir aday olarak kaldı. "Böylesi genç yaştaki yeni bir yazar için yetkin bir dili var, manzara ve psikolojik betimlemelerinde dikkate değer yönler bulunuyor. Öte yandan yer yer duygusallığa kapılmak gibi bir eğilimi var, canlılık ve edebi yayılım yönünden yetersiz kalıyor." Hakkında yapılan en tipik değerlendirmelerden biri buydu.

Takatsuki o değerlendirmeyi okuyup güldü. "Bunların hepsi aklını yitirmiş. Edebi yayılım da neyin nesi? Normal bir insan böyle bir tümce kullanmaz! Bugünkü güveç dana eti yayılımı açısından yetersiz kalıyor. Böyle şey denir mi?"

Cunpey otuz yaşına gelmeden iki öykü kitabı yayımladı. İlkinin adı *Yağmur Altındaki At*, ikincisinin adı *Üzüm* idi. *Yağmur*, on bin adet, *Üzüm* on iki bin adet sattı. Saf edebiyat alanında ilerleyen yeni bir yazarın öykü kitabı için hiç de fena rakamlar değil, dedi sorumlu editör. Gazete ve dergilerdeki yorumlar da olumluydu. Yine de büyük bir destek görmedi.

Cunpey'in yazdığı öyküler genelde genç bir erkek ve bir kadın arasındaki karşılıksız aşkı işliyordu. Sonu hep karanlık

ve duygusal tonda bitiyordu. Herkes, çok iyi yazıyor, diyordu. Ama revaçtaki edebiyat akımının kuşkusuz dışında kalıyordu. Lirik bir yazım tarzı vardı ve olay örgüleri de biraz demodeydi. Aynı kuşaktan genel okurlar çok daha cesur ve yenilikçi bir üslup ve hikâye beklentisi içindeydiler. Ne de olsa devir bilgisayar oyunları ve rap müziğinin devriydi. Editörü ona roman yazmasını önerdi. Sürekli öykü yazınca ister istemez benzer konuların tekrarı oluyor, kurgu olasılıkları da buna koşut olarak daralıyordu. Oysa roman yazmak bir yazarın dünyasını genişletebilirdi. Gerçekçi açıdan bakınca da öyküden ziyade romanın ilgi uyandırması daha kolaydı ve yazarlık mesleğini uzun yıllar sürdürmek niyetindeyse öykü yazarlığı zorlayıcı olabilirdi. Sadece öykü yazarak hayatını kazanmak kolay bir iş değildi.

Ne var ki Cunpey doğuştan bir öykü yazarıydı. Odasına kapanıp, bütün her şeyi dışarıda bırakıp yalnızlığın içinde nefesini tutarak üç günde ilk taslağı ortaya çıkarırdı. Sonraki dört günde metni tamamlardı. Elbette ondan sonra Sayoko ve editörüne okutur, defalarca, detaylı şekilde üzerinden geçerdi. Temelde öykü ya ilk bir haftada yazılır ya da yazılmazdı. Önemli her şey bu süre zarfında metinden çıkarılır, metne konur ve öykü son halini alırdı. Bu çalışma tarzı, onun kişiliğine uyuyordu. Kısa bir süre içinde yoğun ve tam bir odaklanma. Yoğunlaşmış imge ve sözcükler. Ama Cunpey ne zaman roman yazmaya kalksa kafası karışırdı. Aylar, hatta neredeyse bir yıl boyunca nasıl olur da zihnini yazmaya odaklamaya devam edebilirdi insan? O bu tempoyu bir türlü tutturamıyordu.

Roman yazmayı birkaç kez denediyse de her seferinde kaçınılmaz biçimde bıraktı, sonra tamamen vazgeçti. İstese de

istemese de geçimini öykü yazarı olarak sağlamaktan başka çaresi yoktu. Onun tarzı buydu. Ne kadar gayret etse de başka bir karaktere bürünemezdi. Tıpkı beyzboldaki ikinci kalecinin sayı vuruşunu yapan oyuncu olamayacağı gibi.

Cunpey sade ve tek başına bir yaşam sürdürdüğü için fazla bir harcaması yoktu. Masraflarını karşılayacak kadar geliri sağlayınca başka iş almıyordu. Sakin bir kedisi vardı. Kız arkadaşlarını fazla beklentisi olmayanlar arasından seçiyor, ilişkileri monotonlaşınca bir bahaneyle onlardan ayrılıyordu. Ender de olsa, mesela ayda bir kez, beklenmedik bir saatte uyanıp kendini çok kötü hissettiği oluyordu. Ne kadar çabalasa da neticede hiçbir yere gidemeyecekmiş gibi bir histi bu. Böylesi anlarda masa başına geçip kendini çalışmaya zorluyor ya da yere yıkılana kadar içiyordu. Bunun dışında sakin ve sorunsuz bir yaşamı vardı.

Takatsuki istediği gibi birinci sınıf bir gazetede işe girdi. Ders çalışmadığı için notları övünülecek halde değildi ama mülakatta çok iyi bir izlenim bırakmıştı. Böyle olunca da anında iş teklifi aldı. Sayoko da isteği doğrultusunda üniversiteye devam etti. Mezun olduktan altı ay sonra evlendiler. Tam da Takatsuki'ye yakışır biçimde neşeli ve hareketli bir düğündü, balayına Fransa'ya gittiler. Her şey tam anlamıyla yolunda gidiyordu. Koenci'de iki odalı bir daire satın aldılar, Cunpey haftada iki üç kez onlara gidiyor, akşam yemeğine de kalıyordu. Yeni evli çift Cunpey'in ziyaretlerinden çok hoşnuttu. Öyle ki baş başa vakit geçirmektense Cunpey de onlara katılınca daha rahat hissediyor gibiydiler.

Takatsuki gazetedeki işinden keyif alıyordu. Önce toplumsal haberler bölümüne verildi, bir olay yerinden diğerine koşturuyordu. O arada birçok da ceset gördü. "Bu sayede artık

ceset görünce hiçbir şey hissetmez oldum" diyordu. Ezilip paramparça olmuş, yanıp kömüre dönmüş, çürüyüp rengi değişmiş, boğulup şişmiş, tüfekle beyni uçmuş, testereyle boynu ve kolları kesilmiş cesetler. "Yaşadıkları sırada aralarında az çok farklılık olsa da ölünce hepsi aynı görünüyor. Kullanılıp atılmış et gibi" demişti.

Çok yoğun çalıştığı için sabaha dek eve dönmediği de oluyordu sık sık. Böyle zamanlarda Sayoko, Cunpey'e telefon açıyordu. Cunpey'in her zaman sabaha dek uyanık olduğunu biliyordu.

"İşin çok mu? Biraz sohbet etsek olur mu?"

"Olur. Önemli bir şey yapmıyordum zaten" diye yanıtlardı her seferinde Cunpey.

İkisi yakın zamanda okudukları kitaplar üzerine konuşur, gündelik hayatlarında neler olup bittiğinden söz ederlerdi. Sonra geçmiş hakkında konuşurlardı. Özgür, karmaşık ve tesadüflerle dolu gençlik dönemlerinde yaşadıkları olayları. Gelecek hakkında neredeyse hiç konuşmazlardı. Cunpey'in aklına bu sohbetin bir noktasında illaki Sayoko'ya sarıldığı an gelirdi. Dudaklarındaki pürüzsüzlük hissi, gözyaşlarının kokusu, memelerinin yumuşaklığı sanki her şey az önce yaşanmış gibi capcanlıydı. O apartman dairesinin *tatami* zeminine vuran güz başının saydam güneş ışıklarını bile yeniden görür gibi olurdu.

Otuz yaşından kısa bir süre sonra Sayoko hamile kaldı. O sırada üniversitede okutmanlık yapıyordu, izin alıp kızını doğurdu. Üçü de birer ad düşündü. Cunpey'in önerdiği "Sara"da karar kıldılar. "Sesinin tınısı harika" dedi Sayoko. Doğumun sağlıklı bir şekilde gerçekleştiği o gece, Cunpey ve Takatsuki, Sayoko'nun olmadığı dairede uzun bir süre sonra

ilk kez karşılıklı içtiler. Mutfak masasında karşılıklı oturdular, Cunpey'in kutlama için getirdiği bir şişe *single malt*'ı bitirdiler.

"Nasıl oldu da zaman böyle su gibi akıp geçti?" dedi Takatsuki. Duygularını gösterdiği ender anlardan biriydi. "Üniversiteye başlamamız daha dün gibi oysa. Orada seninle tanıştım, Sayoko'yla tanıştım... Sonra bir baktım ki çocuğum olmuş. Ben baba oluvermişim. Hızla ileri sarılan bir filmi izlemek gibi bir şey, çok tuhaf bir his. Ama bu dediklerimi sen nasıl anlayasın? Sen hâlâ üniversite öğrencisi yaşamı sürdürüyor gibisin. Sana ne çok özeniyorum bir bilsen."

"Özenilecek bir şeyim yok benim."

Böyle söylese de Cunpey, Takatsuki'nin hislerini anlıyordu. Sayoko anne olmuştu. Bu Takatsuki için olduğu kadar Cunpey için de şok edici bir gerçekti. Yaşamın çarkı gıcırdayarak kuru bir sesle bir diş daha ilerlemişti ve artık geri dönüş olmadığı kesinleşmişti. Cunpey bu durum karşısında ne hissedeceğini henüz bilmiyordu.

"Artık söyleyebilirim. Aslında Sayoko en başlarda bana değil sana ilgi duyuyordu bence" dedi Takatsuki. İyice sarhoş olmuştu. Ama gözleri her zamankinden daha ciddi bir ışıkla parlıyordu.

"Yok daha neler" dedi Cunpey gülerek.

"Yok daha neler falan değil. Ben biliyorum öyle olduğunu. Ama sen anlamadın. Sen kuşkusuz etkili, güzel cümleler yazabiliyorsun. Ama kadınların hislerini anlamak konusunda suda boğulup ölmüş birinden daha habersizsin. Her halükârda ben Sayoko'yu seviyordum. Onun yerine kimseyi koymam. Bu yüzden onu elde etmekten başka çarem yoktu. Bugün de Sayoko'nun dünyadaki en harika kadın olduğunu düşünüyorum. Ve benim onu elde etme hakkım olduğunu da."

"Kimsenin karşı çıktığı yok" dedi Cunpey.

Takatsuki başıyla onayladı. "Bak, hâlâ anlamıyorsun. Çünkü sen iflah olmaz bir aptalsın. Ama aptal olmanı dert etmiyorum. Çünkü kötü biri değilsin. Her şeyden önce kızımın ad babasısın."

"Ama o bir yana, önemli şeyleri anlamıyorum, öyle mi?"

"Aynen öyle. O bir yana sen önemli şeyleri gerçekten anlamıyorsun. Hiçbir şeyi. Buna rağmen nasıl oluyor da kurmaca şeyler yazıyorsun sen?"

"Öykü yazmak başka bir şey."

"Her neyse, artık dört kişi olduk" dedi Takatsuki hafif bir iç çekip. "Acaba nasıl olacak? Dört kişi. Dört uygun bir sayı mı acaba?"

2

Takatsuki ile Sayoko'nun ilişkisinin sona ermek üzere olduğunu Sara'nın ikinci doğum gününden kısa bir süre önce öğrendi. Sayoko bu durumu özür dilercesine açtı Cunpey'e. Sayoko'nun hamileliği sırasında Takatsuki'nin bir sevgilisi varmış, şimdi de neredeyse eve uğramaz olmuş. Kadın, işyerinden bir meslektaşıymış. Ne kadar ayrıntılı bir şekilde açıklasa da Cunpey bu durumu sindiremedi. Takatsuki neden başka bir kadınla ilişki yaşasındı ki? Sara'nın doğduğu gece, Sayoko'nun dünyadaki en harika kadın olduğunu söyleyen o değil miydi? Bunu tüm içtenliğiyle söylemişti. Takatsuki, kızı Sara'yı da çok seviyordu. Ama neden ailesinden vazgeçmek zorundaydı?

"Ben sıklıkla sizin evinize geldim ve birlikte yemek yedik. Öyle değil mi? Ama hiç böyle bir şey yaşandığını sezmedim. Mutlu ve mükemmel bir aile olarak görünüyordunuz."

"Orası öyle" dedi Sayoko sakin bir şekilde gülümseyerek. "Sana yalan söylemedik, rol de yapmadık. Ama tüm bunlardan ayrı olarak onun bir sevgilisi var ve biz eskisi gibi olamayız. Bu yüzden de ayrılmaya karar verdik. Ama sen çok da aldırma. Bu şekilde eminim çok daha iyi olacağız. Pek çok anlamda."

"Pek çok anlamda" demişti. "Dünya yanlış anlaşılan cümlelerle dolu" diye düşündü Cunpey.

Birkaç ay sonra Sayoko ve Takatsuki resmen boşandılar. Aralarında birkaç somut anlaşma yapıldı, hiçbir sorun yaşanmadı. Ne karşılıklı suçlamalar oldu ne de fikir ayrılıkları. Takatsuki evden ayrılıp sevgilisiyle birlikte yaşamaya başladı. Sara annesinde kaldı. Haftada bir Takatsuki, Sara'yı ziyarete Kocien'e geldi. Bu ziyaretler sırasında mümkün olduğunca Cunpey'in de onlarla birlikte olması bir tür sözsüz anlaşma olmuştu. "Böylesi bizim için daha rahat olur" demişti Sayoko, Cunpey'e. Böylesi daha mı rahat olur? Cunpey kendini çok yaşlanmış gibi hissetti. Henüz otuz üç yaşındayım oysaki, diye düşündü.

Sara, Takatsuki'ye baba diyor, Cunpey'e Cunçan diye sesleniyordu. Dördü garip bir aile olmuşlardı. Bir araya geldiklerinde Takatsuki her zamanki gibi keyifli bir şekilde konuşurken Sayoko hiçbir şey olmamışçasına doğal davranıyordu. Cunpey'e göre Sayoko eskisine göre daha doğal davranıyordu. Sara, anne ve babasının boşandığını henüz idrak edememişti. Cunpey özellikle bir şey demiyor, üzerine düşen görevi eksiksiz yerine getiriyordu. Üçü eskisi gibi şakalaşıyor, eski günleri yâd ediyorlardı. Cunpey'in anlayabildiği tek şey, hiçbirinin bu durumdan vazgeçemeyeceğiydi.

"Baksana Cunpey" dedi Takatsuki dönüş yolunda. Ocak ayı gecesinde soluğu ağzından bembeyaz çıkıyordu. "Evlenmek gibi bir niyetin var mı?"

"Şimdilik yok" dedi Cunpey.

"Sevgilin var mı peki?"

"Hayır, yok."

"Ne dersin, Sayoko'yla evlenmek istemez misin?"

Cunpey gözlerini kamaştıran bir şey görmüş gibi Takatsuki'nin yüzüne baktı. "Neden?"

"Neden mi?" Şaşıran aksine Takatsuki olmuştu. "Nedeni belli değil mi? Her şeyden önce senden başka birinin Sara'nın babası olmasını istemiyorum."

"Sadece bunun için mi ben ve Sara evleneceğiz?"

Takatsuki iç çekti, Cunpey'in omzuna kalın kolunu doladı.

"Sayoko'yla evlenmek istemiyor musun? Benim ardılım olmak mı sorun?"

"Öyle bir şey demiyorum. Benim takıldığım şey, bu şekilde bir pazarlık ya da alışveriş konusu yapman. Bu bir nezaket meselesi."

"Bu bir pazarlık değil" dedi Takatsuki. "Nezaketle ilgisi yok. Sayoko'yu seviyorsun. Sara'yı da seviyorsun. Yanılıyor muyum? En önemlisi de bu değil mi? Muhtemelen senin kendine özgü karmaşık bir tarzın var. Bunu da anlıyorum. Ama benim gözümde pantolonun üzerindeyken donunu çıkarmaya çalışan biri gibisin."

Cunpey hiçbir şey demedi. Takatsuki de sustu. İkisinin de soluğu beyaz çıkarken yan yana istasyona doğru giden yolda yürüdüler.

"Her halükârda sen katıksız bir ahmaksın" dedi en son Cunpey.

"Kabul ediyorum" dedi Takatsuki. "Gerçekten öyleyim. Karşı çıkmıyorum. Kendi elimle yaşamımı mahvediyorum. Ama Cunpey, bu engellenemez bir şey. Durdurulamayan bir

şey. Neden böyle bir şey oldu, ben de bilmiyorum. Diyecek bir şeyim yok. Ama oldu işte. Şimdi olmasaydı başka bir zamanda aynı şey yine olacaktı sanırım."

Benzer cümleleri daha önce de duymuştum, diye düşündü Cunpey. "Sayoko dünyanın en harika kadını demiştin Sara'nın doğduğu gece. Hatırlıyor musun? Yerine kimseyi koyamayacağın kadındı hani?"

"Şimdi de öyle. Bu hislerim hiç değişmedi. Ama tam da bu yüzden yolunda gitmeyen şeyler var bu dünyada."

"Dediğinden hiçbir şey anlamıyorum."

"Bunu sonsuza dek anlayamayacaksın" dedi Takatsuki. Sonra başını salladı. Konuşmanın son cümlesini o söylemiş oldu.

Boşanmalarının üzerinden iki yıl geçmişti. Sayoko üniversiteye dönmedi. Cunpey tanıdığı bir editöre rica etti, ona çeviri işleri göndertti. Sayoko bu işleri layığıyla yaptı. Dil yeteneğinin yanı sıra yazma becerisi de vardı. İşi çabuk kavramıştı, hızlı ve özenli bir şekilde yapıyordu. Editör, Sayoko'nun yaptığı işten memnun kaldı, ertesi ay toplu bir edebiyat çevirisi verdi. Yüksek bir ücreti yoktu ama Takatsuki'nin gönderdiği aylık nafakaya ekleyince anne kız bir eksikleri olmadan yaşamlarını sürdürebiliyorlardı.

Takatsuki, Sayoko ve Cunpey her ay mutlaka bir kez bir araya geliyor Sara'yla yemek yiyorlardı. Takatsuki'nin acil bir işi çıkıp da gelemediği durumlarda Sayoko, Cunpey ve Sara, üçü yemek yiyorlardı. Takatsuki olmadığında sofra çok sessiz oluyor, tuhaf bir rutine dönüşüyordu. Onları tanımayan birisi orada olsa, kuşkusuz onları gerçek bir aile sanırdı. Cunpey düzenli olarak öyküler yazmaya devam ediyordu. Otuz beş yaşında yayımlattığı *Sessiz Ay* adlı dördüncü öykü kitabıyla

edebiyat ödülü kazandı. Kitaba adını veren öykü sinemaya uyarlandı. Öykü yazarlığının yanı sıra müzik eleştirisi seçkisi yayımlandı, bahçe peyzajı üzerine bir kitap yazdı, John Updike'ın öykülerini çevirdi. Hepsi de yankı uyandırdı. Kendine özgü bir yazım tarzı vardı, seslerin derin tınılarını ve ışığın ince renk tonlarını etkileyici cümlelere dönüştürebiliyordu. Belirli bir okur kitlesi oluşmuş, geliri istikrarlı hale gelmiş, yavaş yavaş bir yazar olarak yerini sağlamlaştırmıştı.

Sayoko'ya evlenme teklif etmeyi ciddi bir şekilde düşünmeye devam etti. Kaç kez sabaha dek gözüne uyku girmeden bunu düşündü. Bir dönem neredeyse hiç çalışamadı. Yine de bir karara varamadı. Düşününce Cunpey ve Sayoko'nun ilişkisi tutarlı biçimde başkası tarafından şekillendirilmiş bir ilişkiydi. O hep edilgen taraf olmuştu. Sayoko'yla onu bir araya getiren de Takatsuki'ydi. Sınıftan iki kişiyi çekip almış, üç kişilik bir grup oluşturmuştu. Sonra da Sayoko'yu alıp onunla evlenmiş, çocuk yapmış ve boşanmıştı. Şimdiyse Cunpey'e Sayoko'yla evlenmesini önermişti. Cunpey elbette Sayoko'yu seviyordu. Bu konuda kuşkuya yer yoktu. Şimdi onunla bağlanmak için en iyi zamandı. Herhalde Sayoko onu geri çevirmezdi. Bundan da emindi. Ama her şey gerçek olamayacak kadar iyi, diye düşündü Cunpey. Öyle düşünmeden edemiyordu. Hem kendi iradesi nerede duruyordu? Kararsızlığı devam etti. Bir sonuca varamadı. Sonra deprem oldu.

Deprem olduğunda Cunpey İspanya'daydı. Bir havayolu şirketinin uçak içi dergisi için Barcelona'ya röportaja gitmişti. Akşamüzeri otele dönüp televizyonda haber programını açınca yerle bir olmuş binaları ve yükselen kara dumanları gördü.

Sanki hava bombardımanı sonrası gibiydi. Haber İspanyolca olduğundan hangi şehir olduğunu bir süre anlayamadı. Ama görüntülerden Kobe olduğunu çıkarmıştı. Bildiği birkaç manzarayı tanıdı. Aşiya çevresindeki otoyol çökmüştü. "Memleketiniz Kobe yakınlarıydı değil mi?" diye sordu yanındaki kameraman.

"Evet, öyle."

Ama ailesine telefon edemedi. Anne ve babasıyla arasındaki anlaşmazlık çok büyüktü ve uzun zamandır sürdüğünden artık düzelmesi mümkün görünmüyordu. Cunpey, uçağa binip Tokyo'ya döndü, yaşamına olduğu gibi devam etti. Ne televizyonu açtı ne de gazetelere baktı. Deprem konusu açılınca sustu. Bu çok eski zamanlara gömülü kalmış geçmişin yankısıydı. Üniversiteden sonra o şehre adım bile atmamıştı. Buna rağmen televizyon ekranında gördüğü yıkıntı manzaraları, içindeki derinliklerde bir yerde saklanan yarayı canlı bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Bu devasa ve ölümcül felaket, onun yaşama bakış açısını sessizce ama kökten değiştirmiş gibiydi. Cunpey, o ana dek hiç hissetmediği derin bir yalnızlık duygusuna kapıldı. "Benim köklerim yok" diye düşündü. "Hiçbir yerle bağım yok."

Hayvanat bahçesine gitmek için sözleştikleri pazar günü sabah erken saatte Takatsuki'den telefon geldi. "Hemen Okinava'ya gitmem gerekiyor" dedi. "Eyalet başkanıyla röportaj ayarlandı. Nihayet bir saat vakit ayırabildi. Üzgünüm ama hayvanat bahçesine bensiz gitmek zorunda kalacaksınız. Ben gidemesem de ayıların pek umurunda olmaz sanırım."

Cunpey ve Sayoko, Sara'yı alıp Ueno Hayvanat Bahçesi'ne gittiler. Cunpey, Sara'yı kucağına aldı, ayıları gösterdi. "O,

Masakiçi mi?" diye sordu Sara, en iri, siyah ayıyı parmağıyla işaret edip.

"Hayır, o Masakiçi değil. Masakiçi ondan çok daha ufak, çok daha zeki görünen bir suratı var. Bu, kabadayı Tonkiçi."

"Tonkiçiii, Tonkiçiii" diye birkaç kez bağırdı Sara ona dönüp. Ama ayı oralı olmadı. Sara, Cunpey'e baktı. "Cunçan, bana Tonkiçi'yi anlatsana."

"Eyvah. Aslına bakarsan, Tonkiçi'yle ilgili anlatacak pek ilginç bir şey yok. O kaba saba bir ayı. Masakiçi'den farklı olarak konuşamadığı gibi para hesabı da yapamaz."

"Ama bir tane de olsa iyi bir özelliği vardır, değil mi?"

"Evet, tam da söylediğin gibi" dedi Cunpey. "Haklısın. Ne kadar kaba saba bir ayı da olsa iyi bir yanı vardır. Ah evet, unutmuşum. Bu Tonçiki..."

"Tonçiki değil, Tonkiçi" diye yanlışı keskin bir dille işaret etti Sara.

"Affedersin. Bu Tonkiçi ise bir tek somon balığı yakalamakta çok ustaymış. Nehirde kayalığın gölgesine saklanır ve hızlıca somon yakalarmış. Çevik olmazsa bunu yapamaz. Tonkiçi pek zeki değilmiş ama o dağda yaşayan her hayvandan daha iyi somon yakalayabiliyormuş. Kendi başına yiyemeyeceği kadar çok somon yakalıyormuş. Ama insan dilinde konuşamadığı için kalan somonları şehre götürüp satamıyormuş."

"Onun kolayı var ki" dedi Sara. "Madem insan dilinde konuşamıyor, artan somonları Masakiçi'nin balıyla takas edebilir. Masakiçi'nin de yiyemeyeceği kadar çok balı yok muydu?"

"Evet, aynen dediğin gibi. Tonkiçi de Sara'yla aynı fikirdeymiş. İkisi somon ile balı takas ederken birbirlerini de daha iyi tanır hale gelmişler. Birbirlerini tanıdıkça Tonkiçi, Masakiçi'nin hiç de burnu havada olmadığını, o da

Tonkiçi'nin kabadayı olmadığını anlamış. Böylece ikisi yakın arkadaş olmuş. Bir araya gelip birçok konudan sohbet ediyorlarmış. Bildiklerini birbirlerine öğretiyor, aralarında şakalaşıyorlarmış. Tonkiçi var gücüyle somon yakalamış, Masakiçi var gücüyle bal toplamış. Ama bir gün gökte çakan şimşek hızıyla nehirdeki somonlar yok olmuş."

"Gökte ne?"

"Gökte çakan şimşek hızıyla. Birdenbire demek" diye açıkladı Sayoko.

"Birden somonlar yok mu olmuş?" dedi Sara somurtarak. "Neden peki?"

"Dünyadaki tüm somonlar toplanmış, görüş alışverişinde bulunmuş ve artık o nehre gitmeyi bırakmaya karar vermişler. Çünkü o nehirde somon yakalamakta becerikli ayı Tonkiçi var demişler. Ondan sonra da Tonkiçi tek bir somon bile yakalayamamış. Bazen zayıf bir kurbağa tutup yiyebiliyormuş sadece. Sekino Dağı'nda. Ama dünyada zayıf kurbağa kadar lezzetsiz bir şey de yoktur."

"Zavallı Tonkiçi" dedi Sara.

"Sonra Tonkiçi hayvanat bahçesine mi gönderilmiş?" diye sordu Sayoko.

"Aslında daha uzun bir hikâyesi var" dedi Cunpey. Sonra hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Ama temelde olan buymuş."

"Peki Masakiçi, zor durumdaki Tonkiçi'ye yardım etmedi mi?" diye sordu Sara.

"Masakiçi, Tonkiçi'ye yardım etmeye çalıştı elbette. Onlar dosttu çünkü. Dostluk böylesi zamanlar içindir. Masakiçi, Tonkiçi'ye baldan pay verdi. Tonkiçi 'Bunu yapmamalısın. Senin iyi niyetinden faydalanmak olur bu' demiş. Bunun üze-

rine Masakiçi de 'Öyle yabancıymışız gibi konuşma. Eğer bu durumun tersi olsaydı, sen de aynısını yapardın. Öyle değil mi?' demiş."

"Öyle tabii" dedi Sara başıyla onaylayarak.

"Ama aralarındaki ilişki hep böyle devam etmemiş, değil mi?" diyerek araya girdi Sayoko.

"Evet, aralarındaki ilişki hep böyle devam etmemiş" diye tekrarladı Cunpey. "Tonkiçi şöyle demiş: 'Ben ve sen arkadaş kalmalıyız. Birinin verip diğerinin alması gerçek arkadaşlığa uymaz. Ben dağdan ineceğim. Yeni bir yerde tekrar şansımı deneyeceğim. Yine bir yerlerde seninle karşılaşırsak orada tekrar dost olalım.' Sonra ikisi el sıkışıp ayrılmışlar. Ama dağdan indiğinde avcıların tuzağına yakalanmış dünyadan bihaber Tonkiçi. Özgürlüğünden olup hayvanat bahçesine gönderilmiş."

"Zavallı Tonkiçi."

"Daha iyi bir yol yok muymuş peki? İkisinin birlikte mutlu yaşayabilecekleri?" diye sordu az sonra Sayoko.

"Henüz aklıma gelen bir yol yok" dedi Cunpey.

O pazar akşam yemeğini üçü birlikte her zamanki gibi Sayoko'nun Koenci'deki evinde yediler. Sayoko *Alabalık* melodisini mırıldanarak makarna haşladı, domates sosunun buzunu çözdü, Cunpey taze fasulyeli soğan salatası hazırladı. İkisi birer kadeh kırmızı şarap, Sara portakal suyu içti. Sofrayı topladıktan sonra Cunpey, Sara'ya resimli kitap okudu. Kitap bittiğinde Sara'nın uyku saati gelmişti. Ama uyumaya direndi.

"Anne, sutyenini çıkarsana" dedi Sara, Sayoko'ya.

Sayoko'nun yüzü kızardı. "Olmaz. Misafirin yanında öyle şey yapılmaz."

"Ne tuhaf. Cunçan misafir değil ki."

"Neymiş o?" diye sordu Cunpey.

"Saçma bir oyun" dedi Sayoko.

"Kıyafeti üzerindeyken sutyenini çıkarıp masanın üzerine koyuyor, sonra tekrar takıyor. Bu sırada tek eli hep masanın üzerinde durmak zorunda. O sırada zaman tutuyoruz. Annem bunu yapmakta çok iyi."

"Yeter ama" dedi Sayoko başını sallayarak. "Ev içinde oynadığımız sıradan bir oyun. Başkalarının yanında söylenince rahatsız oluyorum."

"Eğlenceli görünüyor" dedi Cunpey.

"Lütfen. Cunçan'a da göster. Bir kerecik yaparsan Sara hemen odasına gidip uyuyacak."

"Kaçış yok anladığım kadarıyla" dedi Sayoko. Dijital kol saatini çıkarıp Sara'ya uzattı. "Gerçekten uyuyacaksın değil mi? Peki, çok hızlı yapacağım şimdi, sen zaman tut."

Sayoko'nun üzerinde büyük beden siyah bisiklet yaka kazak vardı. Ellerini masanın üzerine koydu ve "Başla" dedi. Önce sağ elini kaplumbağa gibi kazağının kolundan yavaşça içeri çekti. Sonra sırtını hafifçe kaşıyormuş gibi bir pozisyona geçti. Daha sonra sağ elini çıkardı, bu kez sol elini kazağın kolundan içeri çekti. Başını hafifçe çevirdi, sol elini koldan çıkardı. Elinde beyaz bir sutyen vardı. Çok hızlı yapmıştı. Telsiz, küçük bir sutyendi elindeki. Sonra sutyeni hemen kazağın kolundan içeri geri çekti, sol elini çıkarıp bu kez sağ elini kazağın kolundan içeri çekti, sırtı hafifçe kıpırdadı, sağ elini çıkardı ve her şey bitmişti. Ellerini masanın üzerine üst üste koydu.

"Yirmi beş saniye" dedi Sara. "Anne, bu müthiş, yeni bir rekor. En hızlısı otuz altı saniyeydi."

Cunpey alkışladı. "Harika. Sihir gibi."

Sara ellerini çırptı. Sayoko ayağa kalktı. "Burada şov zamanı sona erdi. Söz verdiğin gibi yatağına gidip uyu haydi."

Sara uyumadan önce Cunpey'in yanağına öpücük kondurdu.

Sara'yı uyuttuktan sonra oturma odasındaki kanepeye dönen Sayoko, Cunpey'e itirafta bulundu. "Gerçeği söylemem gerekirse, hile yaptım."

"Hile mi yaptın?"

"Sutyeni takmadım. Takmış gibi yaptım. Kazağımın kolundan yere düştü."

Cunpey güldü. "Ne fena annesin!"

"Rekor kırmak istedim" dedi Sayoko gözlerini kısıp gülerek. Bu kadar doğal bir gülüşü uzun süredir görmemişti Cunpey. Pencere kenarındaki perde rüzgârla hafifçe salınırken Cunpey'in içinde zamanın ekseni de sallandı. Cunpey, elini Sayoko'nun omzuna uzattı, Sayoko da o eli tuttu. Sonra kanepenin üzerinde birbirlerine sarıldılar. Çok doğal bir şekilde kollarını birbirlerinin bedenlerine doladılar ve sonra öpüştüler. On dokuz yaşından beri hiçbir şey değişmemiş diye düşündü Cunpey. Sayoko'nun dudaklarında hâlâ o tatlı koku vardı.

"En başından biz birlikte olmalıydık" dedi Sayoko kısık sesle, yatağa geçtikten sonra. "Ama bunu bir sen anlamadın. Hiçbir şey değişmedi. Somonlar nehirden kaybolana dek."

Soyundular, sessizce birlikte oldular. Hayatlarında ilk kez sevişen bir genç kız ve genç oğlan gibi birbirlerinin bedenine beceriksizce dokundular. Uzun bir süre birbirlerinin bedenlerini keşfettikten sonra Cunpey nihayet Sayoko'nun içine girdi. Sayoko, arzuyla onu içine aldı. Ama Cunpey bunun gerçek olduğunu düşünemiyordu bir türlü. Loş ışığın altında sonsuza

dek sürecek şekilde uzun ve ıssız bir köprünün üzerinden geçiyor gibiydi. Cunpey'in beden hareketlerine Sayoko bedenini uydurdu. Birkaç kez gelmek istedi ama kendini tuttu Cunpey. Bir kez gelirse rüyadan uyanacak, her şey yok olacakmış gibi hissediyordu çünkü.

O sırada arkadan hafif bir gıcırtı duyuldu. Yatak odasının kapısı aralanırken çıkan sesti bu. Koridorun ışığı açılan kapının şeklini alıp bozulan yatak örtüsünün üzerine vurdu. Cunpey doğrulup arkasına bakınca ışığın önünde duran Sara'yı gördü. Sayoko nefesini tuttu, belini çekip Cunpey'in penisini içinden çıkardı. Sonra yatak örtüsünü göğsüne kadar çekip eliyle kâkülünü düzeltti.

Sara ne ağlıyor ne de çığlık atıyordu. Kapının tokmağını sağ eliyle sımsıkı kavramış, ikisine bakıyordu. Ama gerçekte hiçbir şey görmüyordu. Bakışları boşluğa odaklanmıştı.

"Sara" diye seslendi Sayoko.

"Adam buraya gelmemi söyledi" dedi Sara. Bir rüyadan çekip çıkarılıp buraya getirilmiş gibi, histen yoksun bir ses tonuyla.

"Adam mı?" dedi Sayoko.

"Deprem Adam" dedi Sara. "Deprem Adam geldi ve 'Sara, uyan, annene söyle' dedi. Herkesin iyiliği için kutunun kapağını açmış, bekliyormuş. Böyle söylersem sen anlarmışsın."

O gece Sara annesiyle uyudu. Cunpey bir battaniye alıp oturma odasındaki kanepede yattı. Ama uyuyamadı. Kanepenin karşısında televizyon vardı. Uzun bir süre onun kapalı ekranına baktı. Onun içinde onlar vardı. Cunpey biliyordu bunu. Onlar o kutunun kapağını açmış bekliyorlardı. Sırtında bir ürperti hissetti, zaman ilerlese de o ürperti geçmedi.

Uyumaya çalışmaktan vazgeçti, mutfağa gidip kahve hazırladı. Masaya geçip kahvesini içerken ayağının altında dertop olmuş bir şey olduğunu fark etti. Sayoko'nun sutyeniydi. Oyun oynadıkları zamandan orada kalmıştı. Onu yerden aldı, sandalyenin arkasına astı. Süssüz, sade, bilincini kaybetmiş gibi duran beyaz bir sutyendi. Pek o kadar büyük değildi. Sabaha doğru mutfaktaki sandalyeye asılı bu sutyen çok uzak bir geçmişten alınıp getirilmiş adsız bir tanık gibi görünüyordu.

Üniversiteye girdiği zamanı anımsadı. Sınıfta ilk kez karşılaştıklarında Takatsuki'nin sesini duyar gibi oldu. "İstersen birlikte bir şeyler yemeye gidelim" dedi o sıcak ses. Yüzündeyse *Dünya bundan sonra daha iyi bir yer olacak* der gibi tanıdık bir gülümseme vardı. O gün nerede ne yemiştik acaba? Cunpey bunu hatırlayamadı. Akılda kalıcı bir şey değildi demek.

"Neden beni yemeğe davet ettin?" diye sormuştu Cunpey o sırada. Takatsuki gülümsemiş, kendinden emin bir şekilde işaretparmağının ucuyla şakağına tık tık vurup, "Benim her zaman her yerde doğru arkadaşı bulma yeteneğim vardır" demişti.

Takatsuki yanılmadı, diye düşündü Cunpey kahve kupasını önündeki masaya bırakıp. Gerçekten de doğru arkadaşı bulma yeteneği vardı. Ama hepsi bu kadar değildi. Yaşam denen uzun yolculuk boyunca bir kişiyi sevmeye devam etmek, iyi arkadaş bulmaktan farklı bir konudur. Gözlerini kapattı, geçirdiği o uzun yılları düşündü. Bunca zamanı boşa harcadığını düşünmek istemiyordu.

"Sabah olup da Sayoko uyanınca ona hemen evlilik teklif edeyim" diye karar verdi Cunpey. "Artık bocalamak yok. Bundan sonra bir anı bile boş geçiremem." Cunpey ses çıkar-

mamaya özen göstererek yatak odasının kapısını açtı, yorgana sarılmış uyuyan Sayoko ve Sara'ya baktı. Sara, Sayoko'ya sırtını dönmüş uyuyordu, Sayoko elini hafifçe onun omzuna koymuştu. Cunpey, Sayoko'nun yastığın üzerine yayılmış saçına dokundu, sonra Sara'nın pembe yanaklarına parmak ucuyla dokundu. İkisi de hiç kıpırdamadı. Cunpey yatağın yanına, halı döşenmiş zemine oturdu, sırtını duvara yasladı, uyumadan beklemeye başladı.

Cunpey duvardaki saatin akrep ve yelkovanına bakarken Sara'ya anlatacağı hikâyenin devamını düşündü. Masakiçi ve Tonkiçi'nin başından geçenleri. Öncelikle bu hikâyeye bir çıkış yolu bulmalıydı. Tonkiçi boş yere hayvanat bahçesine götürülmüş olmasındı. Orada bir kurtuluş olması gerekiyordu. Cunpey, hikâye akışını bir kez daha baştan düşündü. Derken zihninde belli belirsiz fikirler filiz verdi, azar azar somut bir hal almaya başladı.

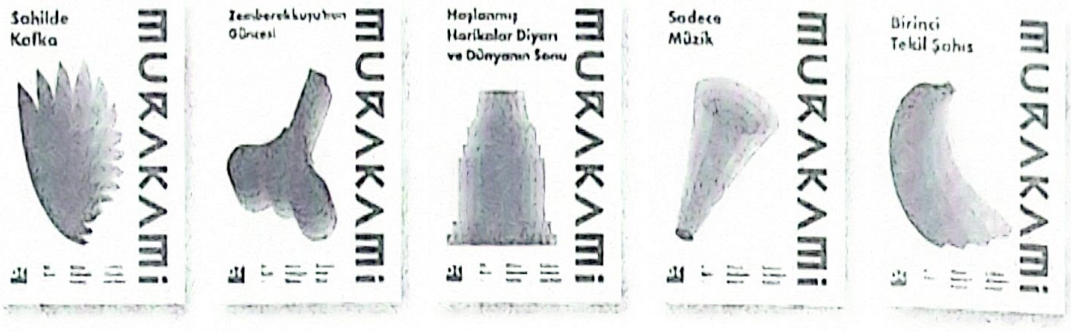
> Tonkiçi'nin aklına, Masakiçi'nin topladığı balları kullanarak ballı turta yapmak geldi. Biraz uğraştıktan sonra Tonkiçi'nin dışı çıtır çıtır, lezzetli ballı turta yapmayı çok iyi becerdiği ortaya çıktı. Masakiçi o ballı turtaları şehre götürüp insanlara sattı. İnsanlar ballı turtaları beğenince satışlar uçtu. Sonrasında Masakiçi ve Tonkiçi birbirlerinden hiç ayrılmadan dağda mutlu mesut yaşadılar.

Sara bu yeni sonu kesin sevecekti. Muhtemelen Sayoko da. Bugüne dek yazdıklarımdan farklı öyküler yazmalıyım diye düşündü Cunpey. Gün ağarıp etraf aydınlanırken, o ışığın içinde birinin sevdiği insanlara sımsıkı sarılacağı anı umutla beklediği türde bir öykü. Ama şimdi burada kalmalı ve bu iki

kadını korumalıydı. Karşısındaki kim olursa olsun, onları saçma sapan bir kutunun içine tıktırmayacaktı. Yer gümbürtüyle yarılsa, gökyüzü başına yıkılsa bile.

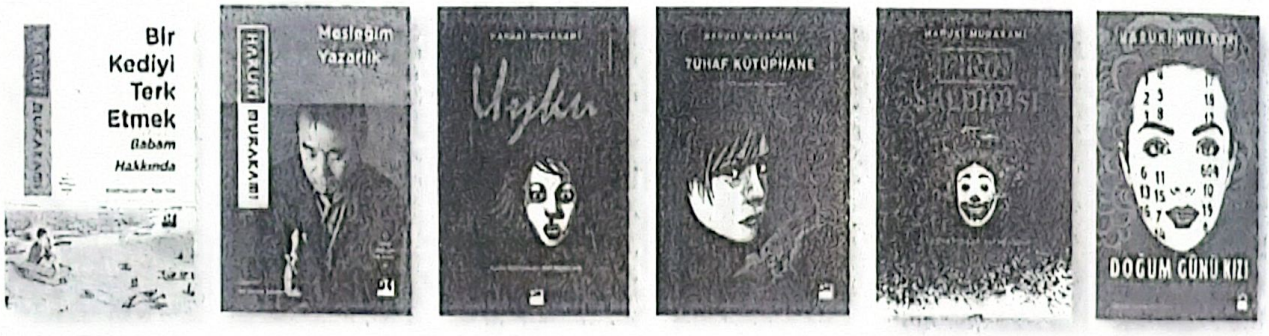
DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANMIŞ KİTAPLARI

HAVUCUKLU

"Buzdolabı içinde kapalı kalıp öleceğim" dedi Miyake. "Hani vardır ya, çocuklar atılacak bir buzdolabının içine girip oynarken kapı kapanıverir ve içeride soluksuz kalıp ölürler."

Japonya'nın ekonomisi büyüyordu. İnsanların çok parası vardı. Sonra deprem oldu. Komura'nın karısı gece gündüz haberleri izliyordu. Aynı görüntüler tekrarlanıp duruyordu: enkaz halinde binalar, çatlak sokaklar, bozulmuş raylar, çökmüş otobanlar, her yerde çıkan yangınlar. Tam bir cehennem. Artık şehir eskisinden çok daha kırılgandı. Hayat da öyle. Yarın her şey olabilirdi.

Tanrı'nın Bütün Çocukları Dans Eder çaresiz dertler, ayrılıklar ve önyargılara dair muhteşem öykülerle dolu bir kitap.

Doğan Kitap